

ΘΗΣΑΥΡΟΣ



(Ένα μάλλον μελαγχολικό χειμωνιάτικο τέτ-ά-τέτ. Έκείνες και εκείνη κάθονται σε δύο πολυθρόνες, με μία μικρή ηλεκτρική σόμπα, αντί για τρίτον, ανάμεσά τους. Η σιωπή τους κλείνει την πιο ασυγκράτητη φλυαρία—έναν καταιγισμό ώριμων λόγων...—και μοιάζει με προμήνυμα καταιγίδας...)



ΕΚΕΙΝΗ (χωρίς να τον κυττάει): "Άλλο ένα εύθυμο δράδυ που περνάει μόνοι μας στο σπίτι. Μετά το χριστουγεννιάτικο κλείσιμο, ήρθε και το κλείσιμο της Πρωτοχρονιάς—δύο διαφορετικά δώρα που είχαν την καλωσύνη να μου χαρίσει. Και, τώρα, το γλέντι συνεχίζεται και μετά τις γιορτές!"

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάλι γκρινιάζεις;

ΕΚΕΙΝΗ (επιθετική): Λες να έχω άδικο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Απολύτως.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρώτον, γιατί δε γκρινιάζουνε όσοι έχουν κατανοήσει...

ΕΚΕΙΝΗ (με τα μάτια της που πετάνε φωτιές): Δε γκρινιάζουνε αυτοί που δεν έχουνε λόγο να γκρινιάζουνε... Γιατί οι άλλοι — έμεις να πούμε... — γκρινιάζουνε και παραγκρινιάζουνε, παντού και πάντα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί, τί είναι, δηλαδή, αυτοί οι «άλλοι»; Έχθροι;

Αδελφάροι ΚΙ' ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ...

ΕΚΕΙΝΗ: Κάτι πιο πολύ από έχθροι! Γιατί, επί τέλους, οι έχθροι δε ζούνε πλάι ό ένας στον άλλον, ό ένας βρίσκεται στη Μόσχα, ό άλλος στη Νέα Υόρκη, κι' ανάμεσά τους μεσολαβούνε παραπετάσματα, προχώματα και τείχη... Ένώ έμεις δεν απέχουμε ούτε πόνο ό ένας από τον άλλον...

ΕΚΕΙΝΟΣ: ... Κι' έτσι βαλλόμεθα έξέπαφης! Αυτό δε θές να πής;

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό. Δε μπορούσα, βέβαια, να τό πώ με τόσες ελληνικούρες, αλλά, σε μετάφραση, ήταν ακριβώς αυτό που σκεπτόμουν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ωστε, έτσι, λοιπόν... Είμαστε δύο έχθροι που γτυπιόμαστε από κοντά."

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι καινούργιο αυτό; Δεν τό ξέρεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καινούργιο δεν είναι και τό ξέρω, όμως, δε θέλω, καταλαβαίνεις, να μου τό λές... Μου κάνει κόπο να τό άκούω...

ΕΚΕΙΝΗ: Όθες να άπατούμε ό ένας τον άλλον; Νά λέμε ψέμματα και ανακρίβειες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ό κούλός ξέρει ότι του λείπει τό χέρι, όμως δε θέλει να του τό λένε, γιατί πικραίνεται —και με τό δικίο του...



ΕΚΕΙΝΗ (με σαρκασμό): "Α, πικραίνεται κι' εσύ..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βεβαίως πικραίνουμαι... "Η-θέλεις μήπως να γλυκαίνουμαι άμα μου λές ότι είμαστε δύο έχθροι που έτοιμαζόμαστε να φάμε ό ένας τον άλλον;"

ΕΚΕΙΝΗ (ξεσπάει): Κι' εγώ, δηλαδή, δεν πικραίνουμαι που βλέπω να σπαταλιούνται τα τελευταία υπόλοιπα της άξίας μου στα χέρια ενός άθροωπου έντελώς άκατάλληλου για να τα έκτιμήσει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί τό λές αυτό; Μήπως δε σε άγαπάω;

ΕΚΕΙΝΗ (έτοιμη να δακρύσει): "Ωραία άγάπη! Χριστούγεννα μέσα, Πρωτοχρονιά μέσα! Καί, συνέχεια, άδες τις μέρες και τις νύχτες, μέσα! Μά, επί τέλους, φυλακισμένη είμαι;"

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυλακή στο πλάι μου δεν είναι φυλακή...

ΕΚΕΙΝΗ (δακρύζει): Στο πλάι σου; Δι-πλή φυλακή!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εύχαριστώ για τό κομπλι-μέντο!

ΕΚΕΙΝΗ: Παρακαλώ... Καθήκον μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή — σου τό είπα τό Χριστούγεννα—σου τό ξανάπα' και την Πρωτοχρονιά — έχεις την άπαίτηση να πάμε να άφίσουμε τό σκακάκι μας σε κανένα κοσμικό κέντρο με τάμπλ ντ';

ΕΚΕΙΝΗ: Μία φορά τό χρόνο είναι τό ρεβεγιόν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρώτον, είναι δύο φορές:

Χριστούγεννα και Νέον Έτος... Δεύτερον, ρεβεγιόν δε θα πής ξεγύμνωμα... "Αν πρόκειται για λίγο πετοί γαλοπούλας που θα φάμε, για δύο γουλιές κρασί που θα ρουφήσουμε και για μία ροκάνα που θα στριφογυρίσουμε, να μείνουμε γυμνοί μέσα στο κρύο, βγαίνοντας από μία χριστουγεννιάτικη ή πρωτοχρονιάτικη ταβέρνα, τότε πιο καλά να μείνι τό βύσσινο!"

ΕΚΕΙΝΗ (έτοιμάζεται να κλάει): "Όλη ή ζωή μου πέρασε με βύσσινα, που μένουνε διαρκώς..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να κάνουμε άφού είσαι πλάσμενη για τη μεγάλη ζωή;

ΕΚΕΙΝΗ (κλαίει): Κι' εσύ δεν ήσουν ι-κανός να μου χαρίσεις ούτε τη μικρή...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ότι μπορούσα έκανα... "Ας έπαιρνες τον Ώνάση να κάνει περισσότερα!"

ΕΚΕΙΝΗ: Νά τώρα που με κοροϊδεύεις κι' από πάνω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε σε κοροϊδεύω καθόλου... "Όταν δάχτηκες να μου κάνης την τιμή να τοποθετηθώ πλάι σου, ήξερες τις οικονομικές δυνατότητές μου... Δε σου συστήθηκα για έφοπλιστής, κι' ύστερα βγήκα δημόσιος υπάλληλος..."

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, δεν αισθάνασαι τύψεις που μου σπατάλησες τη ζωή μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί δεν αισθάνεσαι κι' εσύ τότε άνάλογες που σπατάλησες τη δική μου;

ΕΚΕΙΝΗ: Έγώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έσύ... "Αμέ, πιά; "Η Μαίρι-λυν Μουρόε;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί σου έκανα εγώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όπως δεν είμαι εγώ έφο-πλιστής, άλλο τόσο κι' εσύ δεν είσαι κόρη διουγκάνου!"

ΕΚΕΙΝΗ (έτοιμάζεται να τρίξη τα δόντια της): "Α! "Ωστε ήθελες προίκα από μένα; Είσαι προικοθήρας;"

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Επρεπε κάποιος από τους δύο μας να ήνε λειψά. Άφού δεν είχε ό ένας, ά είχα ό άλλος... "Εδώ όμως, βλέπεις, ενώ-σαμε τις δύο φτώχειες μας, για να κάνουμε μια διδυμη γκρινία..."

ΕΚΕΙΝΗ: Ζητάς από μένα εύθυνης;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Έσύ μου ζητάς, κι' εγώ ά-υύνουμαι..."

ΕΚΕΙΝΗ: Άμύνεσαι με επίθεσι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει): Γιατί να γκρινιάζουμε;

ΕΚΕΙΝΗ (τρίζει τα δόντια της): Γιατί, έκτός από άσυνείδητος, είσαι και άναίδης. Μου στερείς τα πιο βασικά, τα πιο άπαραί-τητα, και μου λές ότι φταίω εγώ επειδή δεν είμαι κόρη του Μποδοσάκη! (Πιο σιγά): Δε συλλογίσαι ότι κάθε χρόνο χάνεται και μια έλπίδα για μένα... Χαράζονται βαθειά μερικές καινούργιες ρυτίδες στο πρόσωπό μου, άσημιάνονται άκόμα λίγο τα μαλλιά μου... Σε λίγο θα είμαι μια γρηούλα—μια γρηούλα, που δεν έζησε πριν γεράση..."

ΕΚΕΙΝΟΣ (της χαϊδεύει τρυφερά τα πρώτα άσήμια των μαλλιών): Καύμενούλα. Πόσο λυπάμαι για όλα αυτά...

ΕΚΕΙΝΗ (επιθετικά πάντα): Δεν άρκει να λυπάσαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί άλλο θές να κάνω; Νά πέσω από τό Λυκαβηττό;

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην άστεϊεύεσαι, κυρίως...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τη σφίγγει στην άγκαλιά του): Δεν άστεϊεύωμαι, σ' άγαπάω! Καί θα σ' άγαπάω, νέα ή γρηούλα, χωρίς ρυτίδες και με ρυτίδες, με μαύρα μαλλιά, άσημέ-νια, ή... πράσινα!

ΕΚΕΙΝΗ (μαλακωμένη λίγο): Λες αλή-θεια;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ζεστά, πειστικά): Δεν τό ξέρεις; Δεν τό καταλαβαίνεις; Είσαι ό με-γάλος μου, διαρκής έρωτας, ή δυνατή μου έρωτική συήθεια... Σου στερώ, δε λέω, πολ-λά, σου χαρίζω όμως την άγάπη μου...

ΕΚΕΙΝΗ (πνίγει ένα στεναγμό): Είμαι υποχρεωμένη να μου φτάση αυτή.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πιστεύω μα' δεν είναι λίγο... Μπορούσαμε να κολυμπούσαμε στα λειψά, και να μην υποφέρουμε ό ένας τον άλλον... Ένώ μπορούμε νάμαστα άδέκαροι κι' έρω-τευμένοι... (Πιο σιγά): "Όπως είμαστε! ("Εκείνη, επειδή δεν έχει να πάρη τίποτα πιο πολύτιμο από αυτόν, άρκείται στη μο-ναδική πολυτέλεια του φίλιού του...)"

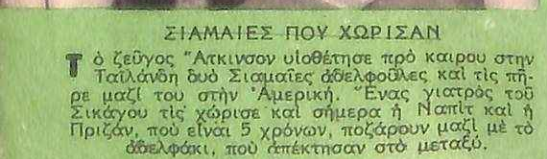
ΕΚΕΙΝΗ (πνίγει ένα στεναγμό): Είμαι υποχρεωμένη να μου φτάση αυτή.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πιστεύω μα' δεν είναι λίγο... Μπορούσαμε να κολυμπούσαμε στα λειψά, και να μην υποφέρουμε ό ένας τον άλλον... Ένώ μπορούμε νάμαστα άδέκαροι κι' έρω-τευμένοι... (Πιο σιγά): "Όπως είμαστε! ("Εκείνη, επειδή δεν έχει να πάρη τίποτα πιο πολύτιμο από αυτόν, άρκείται στη μο-ναδική πολυτέλεια του φίλιού του...)"

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ



Ο μπαμπάς: "Αντε, βοέ βλάκα. Προχώρα στο παραύν-θημα!..."

[illegible]

18

1

Ἐκλαψε ὁ Νάσος πικρά καὶ
χωρὶς νὰ τῆς πῇ λέξι, ἔφυγε ἀπὸ

THE AGAIN

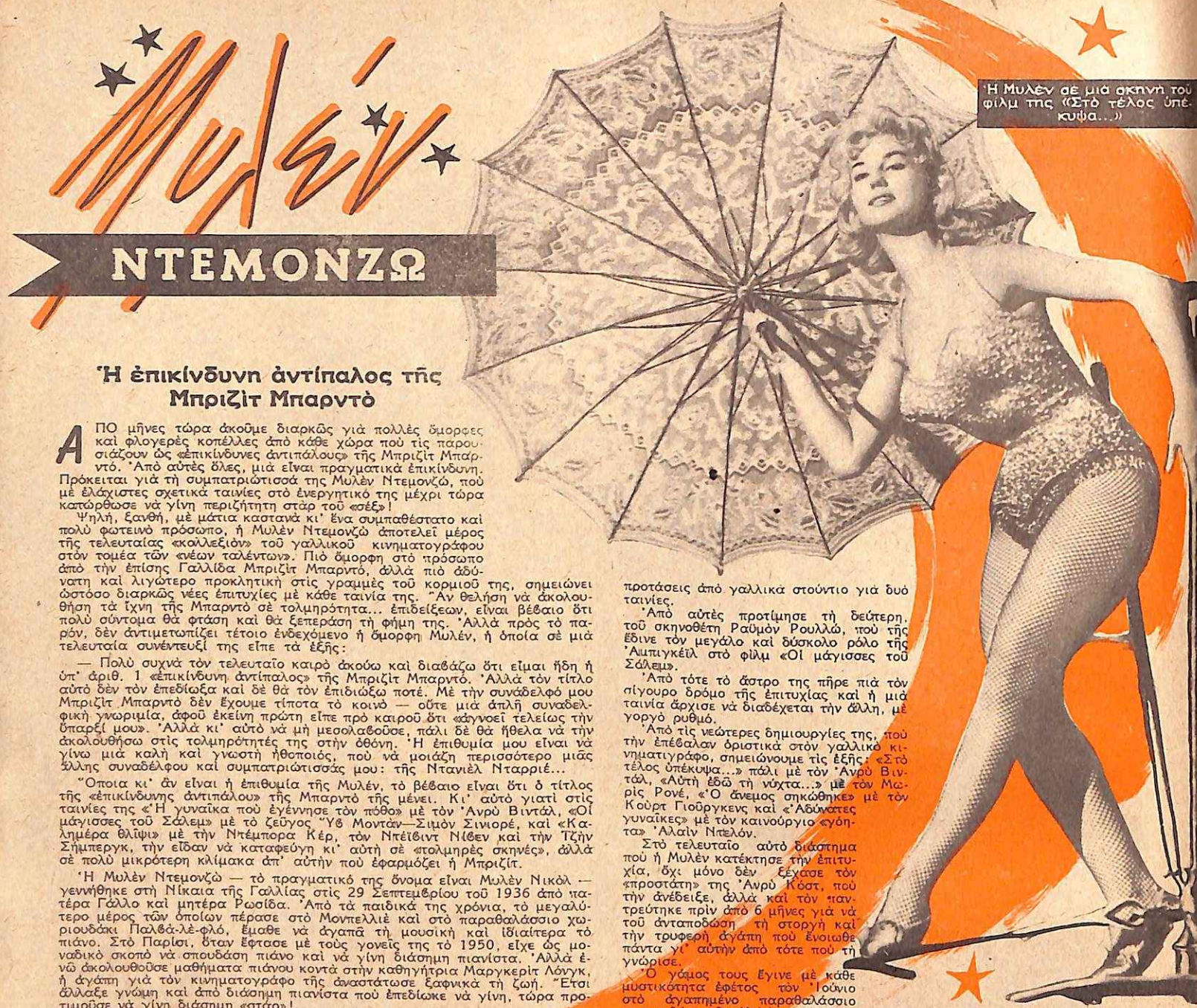
Ἐκλαψε ὁ Νάσος πυρὰ καὶ
χωρὶς αὐτῆς τῆς λέξι, εὐρυς ἀπὸ
τοῦ σπλίνος τῆς ἀγαπημένης του καὶ
γύρισε στὸ-ἑαυτοῦ τοῦ γινὰ τὴν πύην
βαρεῖα ἀρρωστος. Τόλαιε αὐτὸ τὴν
θασκοποῦσαι καὶ ἔκρεε τὴν τὸν βῆθ.
τῆς αὐτοῦ καὶ ἔκρεε τὴν τὸν κα-
θως εἶδε μπροστά της τὴν ἀσφα-
λειατικὴν τοῦ γυναιος τῆς, θάλα-
σε ὁ νόος τῆς καὶ τὰ λόγια βῆθ
καὶ πυρὰ ἀπὸ τὸ στόμα της:

— Φύγε καὶ μὴν ἐξαναπτήσης
ὅλην φορά ἐδῶ! τῆς φωνάε.

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

ταυ οὐκ ἐστὶν οὐδ' ἐκείνη

THANH Z SHANPAZ



Η Μυλέν σε μία σκηνή του φιλμ της (Στο τέλος υπέκυψε...)

Τὰ παγωμένα ΣΕΝΤΟΝΙΑ

Πώς ζεσταίνουν τὰ κρεβάτια τους οι παλαιοί

ΣΤΑ περισσότερα κρεβάτια, που δεν έχουν καλοριφέρ, η κρεβατοκάμαρα έχει αρ-...

Αυτό όμως δημιουργεί το πρόβλημα των παγωμένων σεντονιών, που το ξέρουμε ό-...

Οι Γαλιωνέζοι ακολουθούσαν μια παλιά συνήθεια, αρκετά επικίνδυνη: Τὰ μέλη της...

Οι Κορεάτες κι' οι Κινέζοι είχαν μια καλύτερη ιδέα: Έγκαστουσαν τὰ κρε-...

Στη μεσαιωνική Εύρωπη, μόνο οι ευ-γενείς και οι πλούσιοι κοιμόνταν σε κρε-...

Την εποχή εκείνη επινοήθηκε κι' ένα εί-δος «μαγκάλιο», χάλκινο ή μπρούντζι-...

Ώστόσο, σ'αυτή πανδοχεία της Σκωτίας, εφευρέθηκε μια μέθοδος πιο πρωτότυπη...

Ένας γιατρός του 17ου αιώνας συμ-βούλευσε τους συγχρόνους του να βάζουν...

Ο ίδιος γιατρός συνιστούσε στους βα-ρεια άρρωστους να παίρνουν στο κρεβάτι...

Ύστερα επινοήθηκαν οι μπουτίλιες με το ζεστό νερό—γυάλινες ή μεταλλικές—κι' ό-...

Προσπονήθηκαν όμως και οι κρεβατοκάμαρες με ένα σύστημα που έπαιζε με το αέρα...

Απέτυχε επίσης η ιδέα να ζεσταίνονται τὰ μέλη των κρεβατιών με ζεστό νερό που...

Σήμερα χρησιμοποιούνται με πολλή ε-πιτυχία οι ηλεκτρικές κουβέρτες. Περιέ-...

Όταν το παράθυρο είναι ανοιχτό, το προ-στατεύει ένα διαφανές δικτυωτό, που ανεβεί...

Είναι όμως πολύ άμφιβολο αν τὰ αυτόματα αυτά παράθυρα μπόρ' να εφαρμοσθούν σ'αυ-...

ΟΙ ΤΣΑΡΛΑΤΑΝΟΙ «Ξελοσυσαχτήδες»!

Τι πρέπει να ξέρονται οι γωρικοί μας για τον ιδιο της λυσσας

ΠΡΟ ημερών, στο Άγρινιο, ένα παιδάκι 12 ετών, πέθανε από λύσσα. Σ'το πε-...

Πράγματι, η αστυνομία σε συνεργασία με τους υγειονομικούς ανακάλυψε ότι σε πολλά...

Οι σύγχρονοι αυτοί μάγοι πείθουν τους α-φελείς χωρικούς ότι είναι δυνατό να θερα-...

Αυστυχώς, όπως διαπιστώθηκε, πολλοί μέ-χοι σήμερα έπασαν θύματα εκμεταλλεύσεως...

Το παιδάκι που πέθανε στο Άγρινιο από λύσσα θα μπορούσε αναμφισβήτητα να σω-...

Όταν είδαν έντρομοι σε λίγες μέρες το παιδάκι τους να ξεφυλά με τρομακτικούς...

Οι υγειονομικές αρχές κινήθηκαν άμέ-σως με δραστηριότητα και άρχισαν μια έν-...

Επίσης, άρρωστών και διαλεξίς και α-φθονο διαφωτιστικό υλικό μοιράστηκαν και σ'αυ-...

Παράλληλα με διάφορες προσπάθειες και φε-...

Επίσης, πρόβλεψαν τα μέτρα ασφαλείας γι'αυ-...

Όμως, αν και οι προσπάθειες αυτές έφαιναν ότι...

Απ' τη στιγμή που ο διηγητής της ίδιας λυσσας...

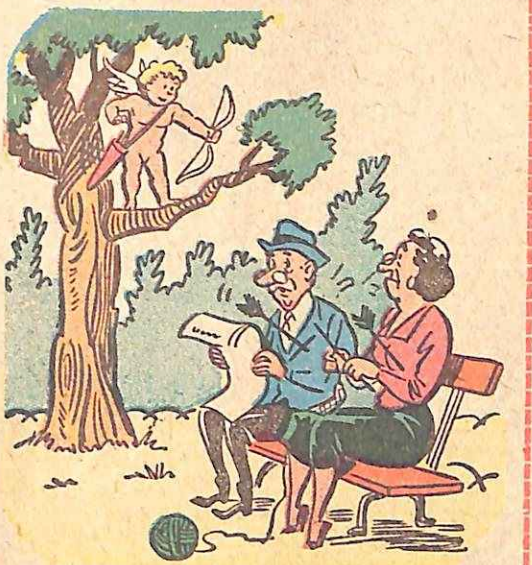
Εμφανίζεται δυνατός πότος στα μέρη των τραυματιών, έστω κι' αν αυτά είχαν...

Οι υγειονομικές αρχές συμβουλεύουν να πιάνουμε...

Τα ζώα που μας δάγκωσαν δεν πρέπει με κανένα τρόπο να τ'ακούσαμε, εκτός...

Είναι απαραίτητο, γιατί ο κτηνίατρος θα διαπιστώσει αν είναι λυσσασμένο και συνε-...

Ν. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ



—Το παλιόπαιδο, κυρία μου! Είναι, φαίνεται, στα κέφια του σήμερα!... (Το Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Καλοτάξιδο καράβι
ο καινούργιος χρόνος νάναι
και οι μπόρες να περνάνε...

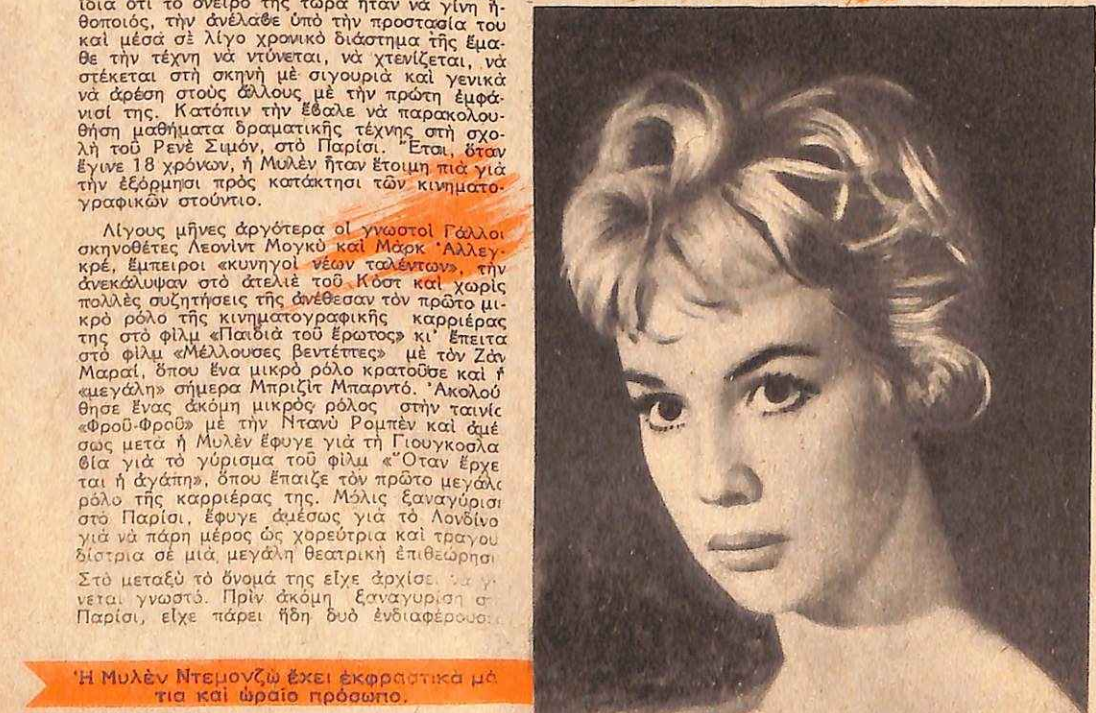
Σε γιολούς να ταξιδεύη
με μουνάτα και με κάλμα,
το τιμόνι, δίχως σφάλμα...

Καλοτάξιδο καράβι
ο καινούργιος χρόνος νάναι,
οι ψυχές να μη γενούνε...

Κι' αν τριαντάρες τόσες μέρες
το ταξίδι αυτό κρατήση,
ούτε να μας βαρυνεστήση...

Η έλπίδα μας ν' ανάδη
πάντα μια φωτιά ζωντάνια,
πάντα με της περιφάνειας...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ



Η Μυλέν Ντεμονζώ έχει εκφραστικά μάτια και ψάρι πρόσωπο.

Αυτός, λοιπόν, όταν πληροφορήθηκε από την ίδια ότι το όνειρό της τώρα ήταν να γίνει ηθοποιός, την ανέλαβε υπό την προστασία του...

Αυτός, λοιπόν, όταν πληροφορήθηκε από την ίδια ότι το όνειρό της τώρα ήταν να γίνει ηθοποιός, την ανέλαβε υπό την προστασία του...

Αυτός, λοιπόν, όταν πληροφορήθηκε από την ίδια ότι το όνειρό της τώρα ήταν να γίνει ηθοποιός, την ανέλαβε υπό την προστασία του...

Αυτός, λοιπόν, όταν πληροφορήθηκε από την ίδια ότι το όνειρό της τώρα ήταν να γίνει ηθοποιός, την ανέλαβε υπό την προστασία του...

Αυτός, λοιπόν, όταν πληροφορήθηκε από την ίδια ότι το όνειρό της τώρα ήταν να γίνει ηθοποιός, την ανέλαβε υπό την προστασία του...

Αυτός, λοιπόν, όταν πληροφορήθηκε από την ίδια ότι το όνειρό της τώρα ήταν να γίνει ηθοποιός, την ανέλαβε υπό την προστασία του...

Αυτός, λοιπόν, όταν πληροφορήθηκε από την ίδια ότι το όνειρό της τώρα ήταν να γίνει ηθοποιός, την ανέλαβε υπό την προστασία του...

Αυτός, λοιπόν, όταν πληροφορήθηκε από την ίδια ότι το όνειρό της τώρα ήταν να γίνει ηθοποιός, την ανέλαβε υπό την προστασία του...

Αυτός, λοιπόν, όταν πληροφορήθηκε από την ίδια ότι το όνειρό της τώρα ήταν να γίνει ηθοποιός, την ανέλαβε υπό την προστασία του...

Αυτός, λοιπόν, όταν πληροφορήθηκε από την ίδια ότι το όνειρό της τώρα ήταν να γίνει ηθοποιός, την ανέλαβε υπό την προστασία του...

Αυτός, λοιπόν, όταν πληροφορήθηκε από την ίδια ότι το όνειρό της τώρα ήταν να γίνει ηθοποιός, την ανέλαβε υπό την προστασία του...



ΤΟΥΡΤΕΣ! ΤΟΥΡΤΕΣ!...

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ ΜΑΥΡΟΜΟΥΣΤΑΚΗΣ: Ελεύθερος επαγγελματίας, με μέτρια εισοδήματα και μετρία... ύπομονη. ΚΑΙΤΗ: Από πενταετίας σύζυγός του, τύρανός του και εφιάλης του. ΝΙΚΟΣ: Φίλος του Αγηςίλαου. ΜΙΑ «ΑΡΤΙΣΤΑ», ΕΝΑ ΓΚΑΡΣΟΝΙ

ΣΚΗΝΗ 1η

(Πρώτ' της δης 'Ιανουαρίου 1959. Ο Αγηςίλαος κακονυχισμένος, με μαξιμουλή, ρουφάκι απλήστα και ένα λαβό στο καφέ του και το τσιγαράκι του.)

ΚΑΙΤΗ (σάν να συνεχίζει συζητήσι): Λοιπόν;

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ (μυρρινιασμένος): Τι λοιπόν; Δεν λέγαμε τίποτα.

ΚΑΙΤΗ (με φιλοπόλεμη διάθεση): Μπορεί να μη λέγαμε, αλλά έπρεπε να πούμε.

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Σάν τι να πούμε δηλαδή; Για φορέματα, για τσάντες ή για χούλα-χούπ;

ΚΑΙΤΗ (ξερά): Για τις τουρτές!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ (άνατηδώντας): Ποιές τουρτές;

ΚΑΙΤΗ: Αυτές που πρέπει να στείλουμε, αν θέλουμε να μάς θεωρούν κοινωνικούς ανθρώπους και όχι γαϊδουρία!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Δώστε, κατ' τη γνώμη σου, μόνο τα γαϊδουρία δε στέλνουν τουρτές;

ΚΑΙΤΗ: Ασφαλώς!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Νά χαίρεσαι τα μυαλά που κουμαντάρεις!

ΚΑΙΤΗ: Σ' ευχαριστώ πολύ! Και, συγχρόνως σε πληροφορώ πως άδικα προσπαθείς να ξεγυμνώσεις, Σ' όποιον συγγενή, φίλο και γνωστό Γιάννη έχουμε υποχρέωση, θα στείλουμε με άποψη από το πόσο τουρτα...

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Πάλι καλά! Γιατί μπορεί σάν κοινωνικοί άνθρωποι που είμαστε, να έχουμε υποχρέωση να στείλουμε από δώδεκα!

ΚΑΙΤΗ: Δηλαδή, όταν στέλνουν σε μας τουρτές, είναι καλά.

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Πρώτα-πρώτα, δε «μια» στέλνουν, σούρ στέλνουν. Γιατί μόνον έού έ-ορτάζει! (Σιγά). Πού να μην έσωσε! (Δυνατά). Ένώ έγω, καθ' ό αρχαιοπρεπή Αγηςίλαος, δεν έχω άπολύτως καμμία σχέση μ' αυτό το τουρτο-νταλάζιο!

ΚΑΙΤΗ: Κι' εγώ, λοιπόν, σου λέω για τελευταία φορά πως δε θα γίνω ρεζίλι έξ αίματος σου. Και, αν δε στείλεις εντός της ημέρας τις τουρτές, να μη γυρίσω στο σπίτι.

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Δώστε, ούτε λίγο, ούτε πολύ, με στέλνεις στον αγύριστο.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ

* Ο έγωισμός είναι η άχλυσ πτέρνα σχεδόν όλων των αντρών.

Κα Νέκερ

* Οι άντρες είναι φάλλοκοτοι: Ποτέ δεν άρνούνται το παρामीρο σε μια έντελός ξένη, ενώ βάζουν συνήθος σε δεύτερη μοίρα τη γυναίκα τους που αξίζει την προσοχή τους και τις περιποιήσεις τους.

Κα ντέ Σταέλ

* Οι άντρες είναι τρελλοί. Άνικανοί να δημιουργήσουν και να νοιώσουν την εύτυχία τους.

Κα ντέ Πουίζιέ

* Οι άντρες ενοχλούν και σκέπτονται σάν να πλάστηκαν για να υπάρχουν μόνο για τον εαυτό τους.

Κα Έλλις

* Ένας άντρας, που κάνει πνέθμα μιλώντας για τον έρωτα, δεν έρωτεύτηκε ποτέ κατά βάθος.

Γεωργία Σάνδη

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Πρώτον, για να δώ, αν θα φτάσουν για έ-λο αυτό το τουρτομάνι. Και, δεύτερον, για να το βάλω βαθεία μέσ στο μυαλό μου —και στην καρδιά μου— τί χρέη δημιούργησα.

ΝΙΚΟΣ: Ωραίο και του-το!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Δανείστηκες λεφτά;

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Ίδού το έγκλημά μου!

ΝΙΚΟΣ: Για να στείλεις τουρτές;

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Άκριδώς! Και κινδυνεύω να πάθω καμ-μιά μανία... τουρτοκαταδω-ξως!

ΝΙΚΟΣ: Έ, λοιπόν, είσαι πολύ κορόδο!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Και ποιός λογυρίζεται το αντίθετο;

ΝΙΚΟΣ (αράχοντας και σκίζοντας τον κατάλογο): Τράσα, πουλάκι μου, και γλέντησε τα λεφτουδάκια σου, αντί να τα χαράμιζεις σε τουρτοσάβες!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Κι' ή γυναίκα μου!

ΝΙΚΟΣ: Μωρέ, βράστηνε κι' αυτή!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Μα μου εί-πε να μη γυρίσω στο σπίτι, αν δεν παραγγείλω τις τουρ-τές.

ΝΙΚΟΣ: Ένας λόγος πά-ρα πάνω. Γιατί θάσαι δικαιο-λογημένος, που θα άπουσιάζεις απόψε!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Ν' άπουσιάζ-σω; Και πού να πάω;

ΝΙΚΟΣ: Όπου υπάρχει γλέντι, χαρά και ευθυμία! Και παράτα τους Γιάννηδες να πε-ριμένουν! Γκαρσόνι! Δυό δι-πλά ούζα!

ΣΚΗΝΗ 3η

Το βράδυ σ' ένα υπόγειο παράδεισο. Μπαίνει τρικλίζον-τας ο Αγηςίλαος. Ένα γκαρ-σόνι σπυδεύει να τον υποδεχθί.

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Όρίστε, πε-ρσέστε.

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Μερσί. (Κά-θεται κάπου).

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Τι θα πιήτε;

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Άπ' όλα!

Μέχρι πετρέλαιο!

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Μήπως θέλε-τε συντροφιά;

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Τι συντρο-φία;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Γυναίκα, φυ-σικά. Νά φωνάξω είναι άρτι-στα;

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Και δε φω-νάξεις.

(Το γκαρσόνι άπομακρύνε-ται και σε λίγο ξαναγυρίζει με μια μπουκάλια σαμπάνια, μια μπουκάλια ούσκου και μια άφροίσιστα).

ΑΡΤΙΣΤΑ: Καλησπέρα σας. (Κάθεται πλάι στον Αγηςί-λαο).

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Καλώς την κοίκα μου! Κάτσε κι' έννοια σου! Θέ τα περάσουμε ώραία οι δυό μας!

ΑΡΤΙΣΤΑ: Όσο γι' αυτό είμαι βέβαιη, γιατί φαίνεστε πολύ καλός πρέπει κύριος. Κι' άσφαλώς θα μου κάνετε κι' έ-αδωρακι, γιατί... λέγομαι να δωρακι, γιατί... έορτάζω!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ (έξαλλος): Έορτάζω κι' εγώ!

ΑΡΤΙΣΤΑ: Με τράβηξες ά-πό τους Έωάννες!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Με συγχωρείτε, αλλά δεν σας καταλαβαίνω.

ΑΡΤΙΣΤΑ: Με συγχωρείτε, αλλά δεν σας καταλαβαίνω.

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Θά κατα-λαβής άμέσως, μόλις σε πάω άσχαροπλαστείο.

ΑΡΤΙΣΤΑ: Τι να κάνω στο ζαχαροπλαστείο;

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Νά δεχτής την... τουρτα που θα σου προσ-φέρω! Υπό τον όρον ότι θα την καταβροχθίσεις επί τόπου δολόκληρη!

ΑΡΤΙΣΤΑ (ένω σηκώνεται): "Η πολύ μεθυσμένος ή τρελ-λός θα είσαστε!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Και τα δυό! Κι' άκόμα είμαι... Έω-άννης! Κι' άκόμα είμαι... Έω-άννης!

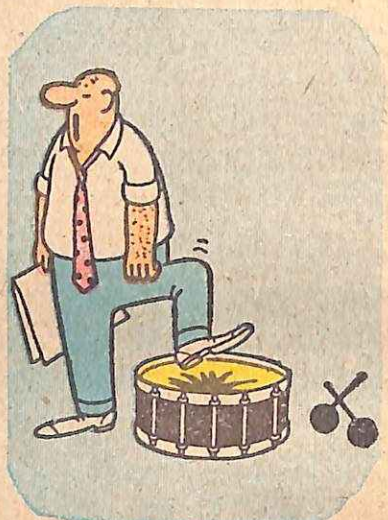
ΑΡΤΙΣΤΑ: Έλπίζω να έ-δωθώ καμμία άλλη φορά, που θα σας έχω περάσει.

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Ναι, αλλά όχι έδώ. Στό... Δρομοκαί-τειο!

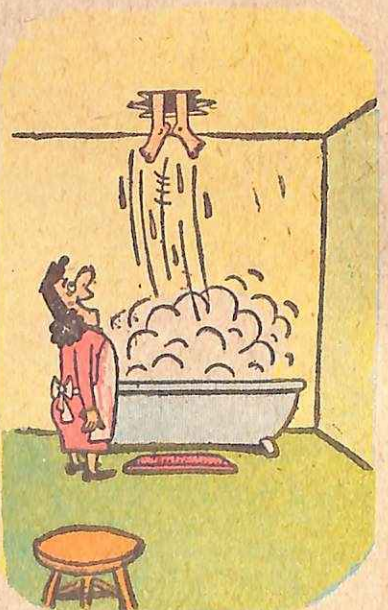
ΑΥΛΑΙΑ



—Ο μικρός θέλει να κουρευτεί!



—Τοτό, έπρεσε κι' έσπασε το ώ-ραιο σου ταμπούρο!



—Ήταν μήπως πολύ ζεστό, 'Α-ναγάρα;

Έθηναικό αισθηματικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Χρ. Κ. Χαιροπούλου



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Νότης Καμής, φτωχός τραπέζικος υπάλληλος, παίζει με πάθος σε μια χαρτοπαϊκτική λέσχη, που τον έχει συστήσει ο φίλος του και γείτονός του Άνσεπης Άρμανής. Η Έλλη, η γυναίκα του, προσπαθεί να τον πείσει ότι θα καταστραφεί μ' αυτή τη ζωή που κάνει και παίρνει από αυτή την υπόθεση ότι δεν θα ξαναπαίξει χαρτιά και ότι θ' άποφύγει τη συντροφιά του Άνσεπης Άρμανής, που της είναι αντιπαθητικός και που διαισθάνεται ότι άπο-τελεί κίνδυνο για την εύτυχία τους. Μία ήμερα, η Έλλη συναντάει στις σκαλές της πολυκατοικίας μια άπελπισμένη γυναίκα και μαθαίνει από αυτήν ότι ο Άνσεπης Άρ-μανής — που μένει στον τέταρτο όροφο της πολυκατοικίας με τη γεροντοκόρη την άδελφή του — την είχε διαζεί με τις κλω-ταίες, άφου κράτησε τα χρήματα, και που είχε δώσει για να πάρη πίσω τα χρυσάφι-κά της, που του τα είχε άφηρες ως ένε-χυρο για ένα μικρό δάνειο. Η Έλλη, που την πνίγει η άγανάκτηση γι' αυτή την ά-τιμία, πηγαίνει με την δυστυχ η γυναίκα στο διαμέρισμα του Άρμανή, και τον ά-ναγκάζει να έπιστρέψει τα χρυσάφια. Πα-ρά το έπεισόδιο αυτό, ο τοκογλύφος έξα-κολούθει να πολιορκή την Έλλη, άλλα μπροστά στην έξορκισή της, άρχίζει να περιποιείται τον άντρα της. Μία ήμερα τον παρασύρει σε μια κρυφή χαρτοπαϊκτι-κή λέσχη, όπου ο Νότης κερδίζει δεκα-τέσσερις χιλιάδες όκτακόσιες δραχμές...

3ον Δεκατέσσερις όκτακόσιες! Σε λί-γη ώρα, τόσα πολλά λεφτά!... Πιο πολλά άπ' όσα έπαιρνε από την Τράπεζα σε έξη μήνες!...

Ο Άρμανής χτύπησε ένα κουδούνι.

Μπήκε το ίδιο γκαρσόνι:

— Άκου, Σταύρο... του έπρε. Δώσε το χιλιάριο πίσω του ταμία... είναι αυτό που πήραμε πριν... Και πές του να έξαγυ-ρώση τα υπόλοιπα — δεκατέρις όκτακόσιες...

Σε λίγο τα λεφτά βρισκόντουσαν μπροστά στο Νότη. Ο Άρμανής τράβηξε ένα κατο-στάριο και τώδωσε του γκαρσονιού:

— Νά, αυτό δικό σου, από τον κύριο... του έπρε.

— Ευχαριστώ πολύ... άποκρίθηκε το γκαρ-σόνι.

Και βγήκε.

— Κι' αυτά δικά σου... έπρε ο Άρμανής στο Νότη βάζοντας τα λεφτά στην τσέπη του.

— Δικά μου!...

Έβαλε στις τσέπες το χέρι του, τάπια-σε, τα χείδε... Με χείλια που τρέμανε, μουρμούρισε:

— Δικά μου!... Δικά μου!...

Τόλεγε και το ξανάλεγε, σά να μην το πίστευε, σά να ήθελε να το συνήθισ...

— Δικά σου, βέβαια... του έπρε ο Άρ-μανής, με όλοφανερη ίκανοποίηση. Δεν είναι ανάγκη να κήνης έτσι... Βέβαια, δε λέω, είναι άσυνήθιστο, δεν τον περίμενες... Μα να το συνήθισ! Άπό δώ κι' έμπρός, θα κερ-δίσεις!

— Θα κερδίω... έκανε κι' ο Νότης, σάν ήλθ...

Έαφνικά, ένα κύμα από αισιόδοξη πίστι πλημμύρισε τον οργανισμό του έλο! Σήκωσε το κεφάλι και ξανάπε, γεμάτος άυτοπεποί-θησι:

— Θα κερδίω!...

Κι' ύστερα, γυρίζοντας στον Άρμανή, πρόσθεσε:

— Γιατί να μην κερδίσω άπόψε κι' άλ-λα;... Τι σούρθε να με πάρης την ώρα της ρέντας μου!...

— Σε πήρα γιατί θα έχανες! Άλλη μία άρχη του παιχνιδιού: Η διάρκεια τρώει τον παίχτη. Είναι γλυκό το κέρδος, κι' όποιος κερδίζει, δε λέει να σταματήσει!... Μένει, λοι-πόν, και τα χάνει έλο!

— Γιατί τα χάνει έλο;

— Για πολλούς και διάφορους λόγους: Πρώτα-πρώτα γιατί κουράζεται, έκνευρίζεται και άρχίζει να κώνη γκάφες... Άπό τη στιγ-μή που ένας παίχτης θα χάση την ψυχραιμία

του, προδίνει στους άλλους το χαρτί του...

— Ά, έτσι!...

— Άμ' πώς; Άλλοιώς;... Ύστερα, κι' ή ρέντα που έπρε σταματάει... Έκτός από σπάνιες έξαιρέσεις, ή Τύχη είναι συντομη, σάν άστραπή! Άρπαξε την αυτή τη στιγμή που θα σε ζυγώσει, κι' ύστερα άστην να πη-αλλού, πριν σε βουλίσει!...

Δυσχεστεμένος ο Νότης, που ο Άρμα-νής του άπαγόρευε να ξαναγυρίσει στη σάλα του «σεμινάρι-φέρ» και να διπλοσάσει ή να τριπλοσάσει τα κέρδη του, ψιθύρισε:

— Πόσο δύσκολα πράγματα είναι αυτά έλο!

— Και πόσο λίγοι τα ξέρουν, δε λές;...

— Λίγοι;

— Άμ; Ένας στους χίλιους! Κι' όποιοι τα ξέρουν όμως, δε μπορούν να τα έφαρ-μόσουν... Κι' έτσι βλέπουμε να πληθαίνουν τα θύματα του παιχνιδιού, ενώ δεν είναι θύ-ματα του παιχνιδιού, άλλα του κεφαλιού τους!...

— Δηλαδή, δεν υπάρχουν άτυχοι;

— Σπάνιοι... — το ίδιο όπως και τυχε-ροί!... Οι πιο πολλοί είναι οι συνήθισμένοι: Αυτοί που περνάει από πλάι τους ή Τύχη και φεύγει, για να πάη σ' άλλους και να γυ-ρίση πάλι κοντά τους... Λοιπόν, όλη ή ίκα-νότης του παίχτη, έλο το μυστικό της έπι-τυχίας του κι' ή αίτια του κέρδους του, εί-ναι ο τρόπος που θα έκμεταλλευτεί το σύν-τομο πλεονέκτημα της τύχης!...

Τ' άκουγε έλο αυτό ο Νότης, άμίλητος, άσηρημένος, και τίσασ από τα λόγια, έπε-τίστανε μια άλήθεια: Δέ θα έπαίξε άλλο! Δέ θα είχε την έξοχη ευκαιρία να φυλλάρη τα χαρτιά του και να έξέ ένειά να το άνοιξη θοισμειντικά άπάνω στην τσόχα και να μα-ζέψη όλες τις μάρκες!...

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Τών Φώτων

Είς τις δύσκολές μας τις χρονιές τις πονηρές και τις μοιραίες, όγνηκαν ένα ός γειτονίες των πτωχών οι πάρες, για να μάς πουν ειλικρινά, ότι παρ' όλα τα συνθήκα-θη, θάβαν τα όφτα μας ένα και... φωτεινά είναι τα πάντα!

— Τι λεφτά είναι αυτά!...

— Δικά σου... δικά μας!

— Πού τα βρήκες;

— Τα κέρδισα...

— Τα κέρδισες!...

— Ναι!...

Ένα σύννεφο σκέπασε το μυαλό της γυ-ναίκας.

Τα χείλια της ψελλίσανε:

— Τό... κέρδισες!... Πώς ιά κέρδισες!... Πού τα κέρδισες!... Τόσα λεφτά δεν κερδι-ζονται εύκολα!...

— Τόσα μόνο!... Νά κι' άλλα!

Έβγαλε κι' άπό τις άλλες τσέπες του τα υπόλοιπα λεφτά και της τάδωσε κι' αυτά!...

Η Έλλη όμως αντί να ευχαριστηθί, πε-τάχτηκε όδθ' πνιγμένη στην άγωνία:

— Τι λεφτά είναι αυτά!... Πού τα βρή-κες!... Πές μου!...

Ο Νότης ή λυπήθηκε:

— Τα κέρδισα στα χαρτιά... της έπρε..

— Στα χαρτιά!...

— Ναι!...

— Έπαιξες!...

Έμεινε παραλίστημένη άμίλητη.

— Έπαιξες!... Έσύ!... Πώς έγινε αυτό!...

— Ηούχασε... Δεν είναι κάτι που αξίζει να σε κώνη να άνησυχής!...

— Νά μην άνησυχής!... Μα πές μου, ότι είναι μέμματα! Μη με άφνης στην άγωνία, άγαπημένο μου!... Πού τα βρήκες τόσα λε-φτά!... Δεν το χωράει το μυαλό μου!...

— Άκου... Ηόρησε και προσάθηκε να καταλάβής!... Πήγα κι' έπαιξα σε μια λέ-σχη!... Η Τύχη με εύνοησε και κέρδισα — δεκατέρις όκτακόσιες! Δεν είναι και λίγα, έ;

— Άπότομα ή Έλλη άγρίεψε! Άρπαξε τον

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

4

άντρα της με το χέρι της, γάντζωσε τα δάχτυλά της πάνω του και του φώναξε: — Είσαι τρελλός;... Έγινε χαρτοπαίχτης;... Έσύ, που ήσουν τόσο λογικός, τόσο μετρημένος...

— Δεν έγινε χαρτοπαίχτης... Μιά φορά έπαιξα και — βλέπεις — κέρδισα! Δε θα ξαναπαίξω... Μια κι' έδω! Λίγο καθυσχασμένη από τη διαβεβαίωσή του, η Έλλη μουρμούρισε: — Μά, πές μου, επί τέλους, πώς έγινε αυτό;... Πώς πήγες εσύ σε λέσχη;... Ποιος σε πήγε;...

— Ο Νότης χαμογέλασε: — Κάποιος που δεν τον συμπαθείς καθόλου...

— Ποιος; — Ο 'Αρμανής... — Το περίμενα! Αυτό το κάβαρμα! — Γιατί τον βρίζεις;... Τόσα λεφτά μάς έκανε να κερδίσουμε και τον βρίζεις;... — Δεν τα θέλω τέτοια λεφτά! φώναξε η Έλλη και πέταξε τα λεφτά, που κρατούσε στο πάτωμα... — Τι κάνεις;... Τρελλάθηκες;... φώναξε ο Νότης.

— Έσκυψε και τα μάζεψε από κάτω, τα μέτρησε προσεκτικά και τα ξανάβαλε στην τσέπη του.

— Μπα σε καλό σου!... Έτσι πετάς τα λεφτά;...

— Δεν τα θέλω, σου λέω, τέτοια λεφτά! — Γιατί; Τι έχουν;...

— Τού άποκριθηκε σκοτεινή, με σφιγμένα χείλια: — Γιατί... αυτά τα λεφτά είναι η καταστροφή σου!

— Αν συνεχίσω, είμαι σύμφωνος... 'Ομως, εγώ δε θα συνεχίσω... Μια κι' έδω! Δεν τάπαμε;...

Χώθηκε στην αγκαλιά του και του μουρμούρισε, γεμάτη ανήσυχη τρυφερότητα: — 'Ορκίσου μου, ότι δε θα ξαναπαίξω εκεί, ότι δε θα ξαναπαίξω...

— Δίστασε λίγο εκείνος: — Μά, αφού σ'όλο το είπα;...

— 'Ορκίσου μου! Ξανάπε επίμονη η Έλλη. — Τι τους θές τόσο δροκούς τώρα;...

Κατάλαβε, ότι ήθελε να αποφυγή τη δέσμευση, κι' αυτό της έφερε πανικό: — "Αν δε μου όρκιστείς αμέσως στη ζωή μου, ότι δε θα ξαναπαίξω χαρτί στο χέρι σου, τού φώναξε με δύναμη, τότε, μ' όλη τη λατρεία που σου έχω, σου όρκίζομαι, ότι αμέσως θα φύγω! Θά χωρίσουμε!...

Της χαίδεψε παιχνιδιάρικα τα μαλλιά: — Και θα μ' αφήσεις μόνο μου;... άντε, ράπιστο σ'τά νύχια του χαρτοπαικτικού πάθους;... τη ρώτησε.

— Μην κοροϊδεύς, γιατί εγώ σου μιλάω όσο πιο σοβαρά γίνεται: "Αν εξακολουθήσεις τα χαρτιά, θα χωρίσουμε!

Ο τόνος της ήτανε σοβαρός, επίσημος. Κατάλαβε ο Νότης, ότι, αν εξακολουθούσε να παίρνει σ'τά άσπείρα την απειλή της, θα την προσβάλε...

— Καλά, λοιπόν... της είπε. 'Αφού τόσο πολύ — και τόσο άδικα... — ανησυχείς, όρκίζομαι στη ζωή σου, ότι δε θα ξαναπαίξω!

Καθυσχασμένη, εξαφορμώμενη, αναλόγησε ο Νότης... Τον έσφιξε άπάνω της και του μουρμούρισε:

— Σε εύχριστώ, αγαπημένη μου!... Δεν ξέρεις πόσο μ' έκανε τώρα να χαρώ!...

— Χάρκες που σου όρκιστηκε;... — Ναί... Δεν είναι δυνατό να μου πής ψέμματα... Δεν είναι δυνατό να με πείσης, ότι δε μ' αγαπάς;...

— 'Αφού σε λατρεύω;... — Όα με έπειθες γιά το αντίθετο, αν πατούσες τον όρκο σου...

Ο Νότης έπνιξε ένα χασμουρητό: — Κι' επειδή δε θα τον πατήσω — δεν έχω κανένα λόγο να τον πατήσω... — πάμε να κοιμηθούμε, γιατί είναι άργα και πέφτω από τη νύστα...

Και την τράβηξε αγκαλιασμένη προς την κρεβατοκάμαρα...

Δεν κράτησε όμως τον όρκο του...

Δηλαδή και νάχε διδάξει να τον κρατήσει, δεν τον άφησε ο 'Αρμανής. Την άλλη μέρα ο Νότης δεν πήγε στη λέσχη. Η Έλλη τον κράτησε κοντά της όλο το άπόγευμα. Προσποιήθηκε, ότι ήταν αδιάθετη, γιά να μη τον αφήσει να βγύη... Κι' εκείνος έμεινε πρόθυμα κοντά της. Μπα! Τι νάκανε να βγύη;...

Τό άλλο πρωί όμως, στην Τράπεζα, μπροστά στο γκιόσι του, είδε τον 'Αρμανή!

— Καλημέρα... τού είπε αυτός εύθυμα. — Καλημέρα... άποκριθηκε ο Νότης, λίγο μουδιασμένος.

— Τι έγινες χτες; — Δέ... δε μπόρεσα να βγώ... Θά σου



ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Σε λίγο τα γυναικεία «φορώ» έχουν το σχήμα που βλέπετε στη φωτογραφία μας. Το «φορώ» αυτό είναι έμπνευση και έκτελεσι του Βερολινέζου δημιουργού μόδας Χάιντς 'Εντεργκρόντ, είναι δε καμωμένο όλόκληρο από δαντέλλες νάυλον και, έπιδειχτηκε, πρό ήμερών στο Παρίσι προκαλώντας τον ένθουσιασμό του ώραιόκοσμου.

έξηγήσω... "Όχι τώρα όμως... Βλέπεις, περιμένει κόσμος...

— Καλά... Θά σε περιμένω τό μεσημέρι, μετά τό γραφείο...

Πραγματικά, τον περίμενε. Μόλις βγήκε από την Τράπεζα, ο Νότης τον είδε μπροστά του, φάνη μπαστούνι!

Με οικειότητα ο 'Αρμανής πέρασε τό χέρι του κάτω από τό χέρι τού φίλου του:

— Έλα, Πάμε να πιούμε μία μπύρα... τού είπε.

Την ώρα που πίνανε, ο Ένας άπόμερο μπάρ, ο 'Αρμανής ζήτησε να ξεφάνισι τού φίλο του:

— Λοιπόν; Τι έγινε; Γιά λέγε...

— "Α... τίποτα... τού άποκριθηκε ο Νότης, λίγο στενωχωρημένος.

— Είχες φασαρίες με τη γυναίκα σου;... — Φασαρίες! Δεν παίζαμε, βέβαια, και καρεκλίες, μά... δεν έδειξε κι' ότι ήτανε πολύ ευχαριστημένη όταν έμαθε, ότι άρχισα να παίζω χαρτιά...

Ο 'Αρμανής κάρφωσε τό φίλο του μ' ένα έπίμονο βλέμμα:

— Και γιατί να τό μάθω;... — Έ, να της τό κρύψω;

— Βέβαια, να της τό κρύψω! — Δεν της έχω κρύψει τίποτα ως τώρα...

— Και κάνεις πολύ άσχημα! — Γιατί;

— Γιατί έτσι! Δεν τό καταλαβαίνεις και μόνος σου; 'Υπάρχουνε πράγματα, που δεν τά λέμε στις γυναίκες... Κι' αυτό όλο έλλειψι έμπιστοσύνης, μία γιάτί δε μπορούνε να τά καταλάβουν όλα...

— Ητιε μία γουλιά από τό ποτήρι του, και ρώτησε:

— Και τώρα;... Τι έγινε;

— Τι να γίνει; Μά έβαλε να της όρκιστώ, ότι δε θα ξαναπατήσω σε λέσχη, ότι δε θα ξαναπαίξω χαρτί σ'τά χέρια μου...

— Κι' έσύ της όρκιστηκες;... — Τι ήθελες να κάνω; 'Αφού έπέμενε;...

— Τι παιδί που είσαι! Και θά τον κρατήσης τον όρκο σου;...

— Θά τον κρατήσω... Δεν έχω, έλλωστε, λόγο να μην τον κρατήσω... Τό χαρτί δε

με τραβάει... Πιδ καλά να τό σταματήσω στην άρχή, πριν μου γίνη πάθος...

Ο 'Αρμανής έβαλε τα γέλια: — Τώρα μιλάς σαν Ιεροκήρυκας! είπε.

— Γιατί τό λες αυτό;... 'Αρνείσαι, ότι τό χαρτί χαντάκωσε πολλούς;...

— Ναί... Αυτούς που δεν ξέρουνε να παίξουνε, που παρασφρονται — και, ιδίως, αυτούς που δεν έχουν άλλους δίπλα τους, να τους κρατάνε, να τους προστατεύουν... Έσύ όμως έχεις έμένα... Έμένα, που και να παίζω ξέρω και να σταματήσω εκεί που πρέπει...

— Μήπως εγώ δε σε σταμάτησα προχτές;... 'Αν δεν ήμουν εγώ, άρνείσαι ότι θά έμενες κι' ότι θά τά έχανες όλα;...

— Δεν τό άρνιέμαι...

— Έφυγες την ώρα που έπρεπε, κι' έτσι έμεινες κερδισμένος... Αυτό θά γίνεσαι κάθε φορά... Βέβαια, δε λέω, κάθε φορά δε θά έχης, δεν είναι δυνατό να έχης την προχτεσινή ρέντα... Θά έχης πιο λίγη, ή άς πούμε ότι θά έχης γκίνια...

— Όταν παίζης όμως με σύστημα, με λογική, όταν ξέρης να είσαι συγκρατημένος, τότε, κι' αν χάσης, θά χάσης λίγα και θά φύγης, ενώ, αν κερδίσης, θά κερδίσης πολλά...

Ταραγμένος ο Νότης άποκρίθηκε: — Δέ θά κερδίσω, γιάτί δε θά ξαναπαίζω...

— 'Επειδή όρκιστηκες;...

— 'Επειδή τό υποσχέθηκες στην Έλλη! — Τώρα δε μιλάς σαν παιδί, άλλα σα γυναίκουλά!...

— 'Επειδή αγαπάω τη γυναίκα μου και δε θέλω να την κάνω να πονάη;...

Ο 'Αρμανής δάγκωσε τά χείλια του: — 'Αγάπα την όσο θές τη γυναίκα σου, με γεια σου με χαρά σου! Μη στερής όμως τον έαυτό σου από την έλπιδα ενός σίγουρου και σοβαρού κέρδους... 'Επί τέλους, αν την αγαπάς, είσαι υποχρεωμένος να της δώσεις μία πιο καλή ζωή, με πιο πολλά λεφτά...

— Δεν τά θέλει αυτά τά λεφτά... Μου τά πέταξε σ'τά μουτρα!...

— Κολοκυθιά!... 'Ανισχυέ τώρα μην καταστραφής και γι' αυτό λέει, ότι δεν τά θέλει...

— Άμα πεισθώ, ότι δεν κινδυνεύεις κι' ότι, αντίθετα, βοήκας ένα σίγουρο τρόπο γιά να αύξησης τά εισοδήματά σου, τότε, να δης, θ' άλλαξω...

— Δεν ξέρω... Άλλά νομίζω, ότι δε θά άλλαξω ποτέ... Και, ιδίως, θά πικραθώ αν δη ότι δεν κράτησα τον όρκο μου στη ζωή της...

— Πιστεύεις, ότι πιάνουν οι όρκοι;... Μά είναι σοβάρα αυτά που λές;...

— Δεν ξέρω αν πιάνουν οι όρκοι... Η Έλλη όμως με τό δικίο της θά νομίσω, ότι δεν την αγαπάω, αν πατήσω τον όρκο πουόβαλα σ'τη ζωή της...

— Δέ βαρύνεσαι... Τά λεφτά θά την κάνουνε να τά ξεχάση όλα!...

— Δεν την ξέρεις την Έλλη... Είναι πεισματάρα και παραπονοιάρη...

Ο 'Αρμανής έώσε μια γροθιά δυνατή σ'τό τραπέζι!

— Μά, επί τέλους! φώναξε. Έχεις έναν τρόπο, αν όχι να γίνης πλούσιος — που δεν ξέρεις, κι' αυτό γίνεται... — πάντως όμως να μεγαλώσης τά φτωχά εισοδήματά σου. Κι' έσύ κάνεις ναζακία;... Έλα σ'τά καλά σου, βρε παιδί μου!...

— Δέ θέλω να στενωχωρήσω την Έλλη... Δεν ξέρεις πόσο ευαίσθητη είναι...

— Άχ! Οι γυναίκες!... Τι μεπαλάδες είναι αυτές οι γυναίκες! Γι' αυτό κι' εγώ δεν παντρεύτηκα...

— Έγώ όμως, βλέπεις, είμαι παντρεμένος...

— Δέ σου ζητάω εύθύνες γι' αυτό... είπε γελώντας ο 'Αρμανής.

— 'Υστερα σοβαρεύτηκε, γιά να προσθέσει: — 'Επειδή όμως είσαι παντρεμένος, οι εύθύνες σου διπλασιάζονται... Δεν είναι δυνατό, δεν είναι ασώστο να επιβάλης σ'τη γυναίκα σου — και, μάλιστα, μία γυναίκα νέα και όμορφη... — να ζή με μία κι' έξηντα τό μηνά!...

— 'Αφού μία κι' έξηντα βγάζω;... Και τό ήξερε πριν την πάρω πόσα βγάζω, χωρίς αυτό να την κάνω να άρνηθώ να γίνη γυναίκα μου...

— Ού!... Αυτά όλα είναι ένθουσιασμοί, που περνάνε μόλις άρχίσουν οι συζυγικές στερήσεις...

Κατακόκκινος ο Νότης είπε: — Δεν της στερώ τίποτα της γυναίκας μου!

— Με συγχωρείς... Δέ θέλω να σε θίξω μ' αυτά που λέω... Με τό να της δίνης όμως ένα πιάτο φαί κι' ένα φουστάνι κάθε δύο χρόνια, δεν της χαρίζεις, βέβαια, την εύτυχία...

— Τι να κάνω;... Τραπεζίτικος ύπάλληλος είμαι, όχι τραπεζίτης!...

Ξαναγέλασε ο 'Αρμανής:

— Και χωρίς να είσαι τραπεζίτης, είπε, μπορείς να ζήσης πιο καλά, πιο άνετα.

— 'Αφού δεν τό θέλεις;... 'Αφού μ' έβαλε να της υποσχεθώ, ότι δε θά ξαναπαίζω;...

— Μην είσαι άνόητος, κι' έλα τό άπόγευμα πάλι σ'τη λέσχη...

— 'Αδύνατον!

— Η, μάλλον, πάμε τώρα γιά καμμιά ώριτσα...

— Παίζουν από τώρα;

— Από τό πρωί... Βλέπεις, δεν έχουν όρκιστή όλοι σ'τις γυναίκες τους!...

Πλήρως ο 'Αρμανής τις μπύρες, πέρασε τό χέρι του κάτω από τό μπράτσο τού Νότη και τον τράβηξε άποφασιστικά προς την έξοδο τού μπάρ.

Πήραν ένα ταξί.

— Καλά... είπε ο Νότης. Θά έρθω ως εκεί, άλλα δε θά παίζω...

— Έλα και μην παίζης... Έτσι, γιά παρέα δική μου...

Ζ'.

Σ'τη λέσχη ήτανε κι' όλα μαζεμένοι άρκετοί. Η σάλα τού «σεμαιν-ντε-φές» ήτανε γεμάτη.

— Μήπως θές να φάμε πρώτα;... ρώτησε ο 'Αρμανής τού Νότη. Μπορεί να μάς φερη κάτι; ο Σ'ταυρος σ'τό γραφείο...

— Ά, όχι!... Έκανε ζωηρά ο Νότης. Θά με περιμένω ή Έλλη γιά να φάμε...

— Καλά. Τότε δεν έπιμένω... Είσαι καλός σύζυγος! Τι λέω; 'Υποδείγμα συζύγου!

Άς παρακολουθήσουμε λίγο «σεμαιν-ντε-φές», έτσι, σ'ά άπολοι θεαταί...

Παρακολουθούσανε κανένα τέταρτο. 'Υστερα, άσυναίσθητα, ο Νότης βρόθηκε καθισμένος κι' αυτός μπροστά σ'τό πράσινο τραπέζι, με μία στοίβα μάρκες μπροστά του...

*

Νύχτωσε, άνάψανε τά φώτα, κι' ο Νότης έπαίξε ακόμα! Χωρίς να ξέρη τί ώρα ήτανε, χωρίς να θυμάται τίποτα... 'Ηταν όλόκληρωτικά δοσμένος σ'τό παιχνίδι — και σ'τή δίψα τού κέρδους... Γιατί κερδίσε πάλι! Μάρκες και λεφτά σχηματίζανε μπροστά του ένα βουνάκι...

Ξαφνικά, έννοιωσε ένα χέρι να τού χτυπή τον ώμο. Γύρισε και είδε τον 'Αρμανή.

— Σήκω! τού ψιθύρισε αυτός έπιτακτικά. Μηχανικά ο Νότης ύπάκουσε. Έχωσε άνάκατα μάρκες και λεφτά σ'τις τσέπες του και άκολουθήσε τον 'Αρμανή σ'τό γραφείο.

— Άντε... Έξαργύρωσε και φύγε! τού είπε αυτός.

— Μά...

— Τι «μά» και «έξμα»;... Η γυναίκα σου σε περιμένει να φάτε!...

— Άπότομα, ο Νότης γύρισε στην πραγματικότητα!

Ξετρελλαμένος κύτταξε ένα ρολόι τού τοίχου: Έδειχνε όχτώ και τέταρτο!...

Οι πιο πικρές τύψεις τον πλημμύρισανε: — Έσύ φταίς! φώναξε σ'τον 'Αρμανή.

— Δέχομαι την κατηγορία... άποκρίθηκε αυτός μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Καί... πόση ήταν ή ζημία που έπαδες έξ αίτίας μου;...

Μηχανικά ο Νότης άδειασε τις τσέπες του σ'τό γραφείο. Γρήγορα-γρήγορα ο 'Αρμανής μέτρησε τις μάρκες.

— Εικοσιτέσσερις τρακότες... είπε. Και τά μετρήτα — ένα...δύο...τρία...

— Άλλες δεκατρείς διακόσιες! Τριαντασέφτα πεντακόσες τό όλο! Μαζί με τά χτεσινά, πάνω από πενήντα χιλιάδες!... Άντε... πήγαινε σ'τη γυναίκα σου να της ζητήσεις... συγγνώμη!...

Ο Νότης βγήκε από τη λέσχη με τό κεφάλι του, που χτυπούσε δυνατές σφυριές!

Ένα πλήθος από σκέψεις τού πλημμύριζανε τό μυαλό: Τύψεις, ευχαρίστησι, ανησυχία... Τι θά έλεγε τώρα στην Έλλη;... Και τό καινούργιο κέρδος του, πολύ πιο σημαντικό, σχεδόν τριπλάσιο από τό χτεσινό, άρα γε θά την ίκανοποιούσε, θά την έκανε να μη θυμώσει, να μην άγανακτήσθ, να μην πικραθί;...

Πήδηξε σέ ένα ταξί κι' έφτασε σέ λίγα λεπτά σ'τό σπίτι του. Άνέθηκε τις σκάλες δύο-δύο κι' άνοιξε την πόρτα του. Η Έλλη χύμηξε άμέσως στην αγκαλιά του με άναφυλλήτα!

— 'Ηρθες!... 'Ηρθες!... μουρμούρισε με φωνή κορμμένη από τη συγκίνηση.

Τόν έπιασε, τον χαίδεσε, τον φίλαγε!... — Τι φοβερές ώρες που πέρασα!

— Γιατί;

— Ρωτάς;... Μά που ήσουν, επί τέλους;... 'Εγώ ήμουν σίγουρη, ότι κάτι είχες πάθει!...

— Έλεγα να βγώ, να τρέξω, να ρωτήσω, πάλι κρατιόμουν όμως σ'τη σκέψη, ότι όσο έλειπα, μπορεί να έρχόσουν... να, όπως ήρθες! 'Α! Πόσο χαίρομαι που ήρθες!...Πού είσαι καλά;...

Και δόστου τον ξανάπιασε, τον ξαναχαίδεψε, τον ξαναφίλαγε!

— 'Υστερα από την πρώτη συγκίνηση όμως, ήρθε ή περιέργεια, άκούλησε ή άγωνία:

— Πού ήσουν;...

— Έμπλεξα... της άποκρίθηκε μ' ένα στενωχωρημένο χαμόγελο.

— Πού έμπλεξες;... Έσύ δεν τό έκανες ποτέ αυτό, να με κάνης να σε περιμένω ως τό βράδυ!... Δέ με λογάρισες;... Δέ με λυπήθηκες;...

— Άγαπούλα μου... 'Ο, τι και να πής, έχεις κάτι πιο πολύ από δικίο...

— Δέ φτάνει αυτό...

— Συχώρεσέ με... Δέ θά ξαναγίνω...

Τόν κύτταξε έπίμονα σ'τά μάτια — τόσο έπίμονα, που τον έκανε να κατεδάση τά δικά του...

— Ξαναπαίξες;... τον ρώτησε.

— Έκείνος δεν της άποκρίθηκε...

Τό σκυμμένο κεφάλι του όμως, ή συντριβή του, δείχνανε καλά την ένοχη του...

Η Έλλη έκανε ένα βήμα πίσω, με άγανάκτηση, σχεδόν με φρίκη!

— Και είχες όρκιστή σ'τη ζωή μου!...

— Έλλη!...

— Δέ θά τό πιστέυα ποτέ!... Και να μου τό λέγανε, δε θά τό πιστέυα!... Ούτε στιγμή δε μου πέρασε αυτό από τό μυαλό...

Γι' αυτό σε φανταζόμουν σε κανένα νοσοκομείο, χτυπημένο από κανένα αυτοκίνητο...

Ο Νότης έννοιωσε πόσο ένοχος ήταν άπέναντί της... Η άγωνία της, γεμάτη παράπονο, υπογράμμιζε την ένοχη του...

Νομισε, ότι θά μπορούσε ίσως να την εξεμείνη, δείχνοντάς της τό κέρδη του: Έβγαλε, λοιπόν, από την τσέπη του τό μαστό των κερδισμένων λεφτών και τό άκούμπησε άπάνω σ'τό τραπέζι:

— Νά, 'Έλλη!... της είπε. Κύττα πόσα κέρδισα!... Είχα τύχη πάλι...

Σκοτεινή, αμίλητη, εκείνη μπήκε στην κρεβατοκάμαρα και βγήκε σέ λίγο ντυμένη.

— Πού πάς;... τη ρώτησε ο άντρας της.

— Έσύ πάτησες τον όρκο σου, Νότη... τού είπε με πίκρα. Έγώ θά τον κρατήσω. Κι' έσύ μην ήταν όρκος σ'τη ζωή σου...

— Θά τον κρατήσης;...

— Ναί! όρκιστηκα ότι, αν ξαναπαίξης, θά φύγω... Γεια σου!...

Την έκλεισε σαν τρελλός στην αγκαλιά του, την κράτησε εκεί μέσα σφιχτά φυλακισμένη:

— Είσαι πεισματάρα!... της φώναξε.

— Δεν είμαι πεισματάρα, Νότη! είμαι

φοβερά, άπερίγραπτα, άπίστευτα ανήσυχη... Βλέπω, ότι έχεις πάρει ένα δρόμο, που σε οδηγεί κατ' ευθείαν στην καταστροφή!... Δεν έχω τον ήρωισμό να σε παρακολουθήσω πεσμένη χαμηλά!... Γι' αυτό θα φύγω, κι' όχι από πείσμα, Νότη — παντοτεινέ, άλλα θεοτρελλέ αγαπημένε μου...

— Άρχισε να τη φιλά στο στόμα, σ'τά μάτια, σ'τά μαλλιά!

— Όχι!... Δέ θά φύγης...της μουρμούρισε. Και δε θά ξαναπαίξω... Ο 'Αρμανής φταίει!... Αυτός ήρθε να με παρασύρη...

— Πάλι ο 'Αρμανής;...

— Πάλι... 'Ηρθε και με πήρε από την Τράπεζα...

Σοδαρή ή Έλλη τού είπε: — Πρόσεξε, Νότη, αυτό τον άνθρωπο!...

Δεν ξέρω τί επιδιώκει, μία φορά οι σκοποί του είναι σκοτεινοί!...

Ο Νότης την άκούγε, χωρίς να μιλάει, με σκυμμένο κεφάλι... Κάτι μέσα του έλεγε, ότι είχε δικίο...

Πιδ δυνατό, με τη φωνή της, που τη δονούσε ή άγωνία, ή Έλλη συνέχισε:

— 'Απόφύγε τον αυτόν τον άνθρωπο! Νοιώθω, ότι ό ρόλος του σ'τη ζωή μας θά είναι καταστρεπτικός!

— Με ποιόν τρόπο;... Τι δικαιώματα τού δώσαμε;...

— Δεν είν' ανάγκη να τού τά δώσουμε... τά παίρνει μόνος του... Βλέπεις, τώρα σε παρασύρει σ'τό όλεθρο πάθος των κρατιών...

— Με τί σκοπό;

— Νά σε καταστρέψω! Νά σε κάνω τού χεριού του!

Μ' ένα χαμόγελο ο Νότης της χαίδεψε τά μαλλιά:

— Μην είσαι υπερβολική, αγαπούλα μου...

— 'Υπερβολική;... Μά δεν τό καταλαβαίνεις και μόνος σου;...

— Πώς είναι δυνατό να με καταστρέψω, όταν κερδίζω;...

— Κερδίζεις;...

— Ναί, και σήμερα κέρδισα... Νά, κύττα... Έβγαλε τά λεφτά, της τάδειξε. Εκείνη τά κύτταξε γεμάτη τρέμο, χωρίς να τά πιάσει:

— Αυτό τό κέρδος θά είναι ή καταστροφή σου! 'Υστερ' απ' αυτό δε μπορεί παρά να άκολουθήσ ή χασούρα, τό βούλιαγμα, τό χαντάκωμα! Άχ, Νότη!... Πές μου, ποιος χαρτοπαίχτης βγήκε τελικά κερδισμένος;...

— Μά εγώ, κουτό, δεν είμαι χαρτοπαίκτης... Πήγα μιά-δυό φορές, κέρδισα όλο κέρδισα, πάλι, τελείωσε!... Αυτό ήταν δόλο...

Η Έλλη κούνησε μελαγχολικά, δυσπιστά, τό κεφάλι της:

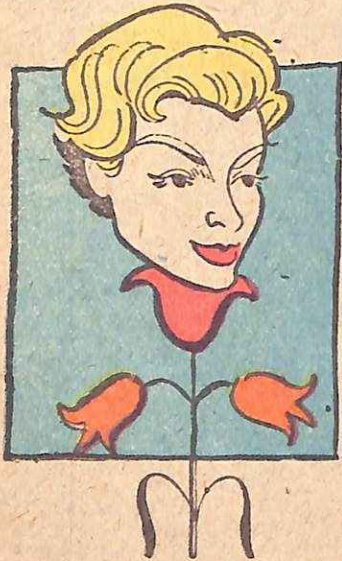
— Και την άλλη φορά τό ίδιο μου είπες: τό ίδιο μου υποσχεθήκες — κάτι πιο πολύ, μού τό όρκιστηκες σ'τη ζωή μου, και δεν κράτησες



ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ



*Από το Παρίσι μας έρχονται οι πρώτες φήμες περί ρήξεως μεταξύ Μπρίτζιτ Μπαρντ και Σασά Ντατέλ. Μερικοί ισχυρίζονται πως τους άκουσαν, το βράδυ που τραγούδησε η Κάλλας στην όπερα, ν' ανταλλάσσουν λόγια όπως: «Μου δίνεις στα νεύρα!», «Κι' εγώ σε βαρέθηκα!» και άλλα παρόμοια. Το γεγονός πάντως είναι πως τελικά δεν κάθισαν στο γεύμα, που παρετέθη, ενώ οι θέσεις τους ήταν κρατημένες. Η Μπαρντ ήταν τώρα ένα νέο συνοδό τον Ζάκ Σαρρί. Πρόκειται για ένα άρσενό 22 χρόνων, άγνωστο μέχρι χθές, που θα είναι ο παρτενιέρ της στο φιλμ «Η Μπαρμπέτ έτοιμάζεται για πόλεμο», του οποίου



Η Ρούθ Λούθερ.

το γύρισμα θ' αρχίσει στις 15. Γι' αυτούς υπό τη διεύθυνση του Μαρσέλ Καννέ. Κατά τις δοκιμαστικές σκηνές, η Μπαρντ έδειξε μεγάλη προθυμία ν' αγκαλιάσει και να φιλά το νέο της παρτενιέρ. Με απόλυτη μυστικότητα έγινε στη Σουηδική έκκληση του Λονδίνου ο τρίτος γάμος της. Την κριντ Μπέργκμαν με το θεατρικό παραγωγό Λάρος Σμίτ. Άλλες ώρες μετά το γάμο τους αυτό οι δυο σύζυγοι έφταναν με αεροπλάνο στο αγαπημένο τους Παρίσι. Το πρώτο συμβόλαιο, που υπέγραψε η Γινγκριντ μετά το γάμο της, ήταν με τον Πρέστον Στάρτες, που θ' ανέλαβει τον Όκτώβριο σε μία παρισινή σκηνή ένα έργο, που θα γράψει ειδικά γι' αυτή, με τον τίτλο «Ο δρόμος της Νέας Υόρκης».

* Ο σκηνοθέτης Άλφρεντ Χίτσκοκ, που έφτασε στο Σαιν Μόρις για να περάσει εκεί, μέσα στα χιόνια, τις γιορτές του, υποχρεώθηκε να μείνει πολλές μέρες στο κρεβάτι, γιατί προσεβλήθη από γρίπη βαρείας μορφής.

* Τα πολυτιμα πετρέλεια έπεσαν βροχή, με την ευκαιρία των εορτών, πάνω στα πιο γνωστά αστέρια του κινηματογράφου. Ο Μίκυ Χάρνικιαι χάρισε στην Τζέην Μάκφιλντ τον 8 δαχτυλίδιο με διαμάντια των 8 καρατιών στο καθένα. Το ένα ήταν για την Πρωτοχρονιά και το άλλο για το γιοι που του χάρισε. Όσοι συναντούν την Τζέιννετ Λή βλέπουν δυο θαυμάσια μπριλλάντια να κρέμονται σε σκουλαρική από τα αυτιά της. Είναι δώρο του Τόβυ Κέρτις, ο οποίος της υποσχέθηκε και άλλα διαμάντια, αν κερδίσει στα χαρτιά κατά τις ημέρες αυτές. Ένα θαυμάσιο μπρασέλε από μπριλλάντια πρόσφερε στη γυναίκα του ο κομικός Μιλτον Μπέρλε. Ο Κούρτ Γιούργκενς πρόσφερε στη γυναίκα του Σίμον Μπισερν τέ-

Σύντομες ειδησούλες

σερα μεγάλα διαμάντια, τόσο μεγάλα, ώστε εκείνη θα τα χρησιμοποιήσει για κουμπιά στο πανάκριβο γούνινο παλτό της.

* Δημοσιεύτηκε στην Αμερική ο κατάλογος των δέκα πιο αγαπημένων ηθοποιών του αμερικανικού κοινού, κατά το 1958. Τα ονόματα είναι κατά σειράν επιτυχίας τα ακόλουθα: 1) Γκλέν Φόρντ, 2) Ελίζαμπετ Τάιλορ, 3) Τζέρι Λιούις, 4) Μάρλον Μπράντο, 5) Ρόκ Χάτσον, 6) Ούιλλιαμ Χόλντεν, 7) Μπρίτζιτ Μπαρντ, 8) Γιούλ Μπρύννερ, 9) Τζάιμς Στιούαρτ και 10) Φράνκ Σινάτρα. Είναι η πρώτη φορά από πολλά χρόνια που δεν αναφέρονται στον κατάλογο αυτό τα ονόματα του Γκάρυ Κούπερ και του Τζιμ Γουαίην.

* Κατεσχέθησαν στο Παρίσι τα επίκαιρα «Πατέ» επειδή περιείχαν ένα σκέτο, που έθιγε την προσωπικότητα του στρατηγού Ντε Γκώλ.

* Ο Ρόκ Χάτσον κινδύνεψε να πέσει θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος σ' ένα μεγάλο αυτοκινητόδρομο του Μαλιμπού. Το αυτοκίνητό του σχεδόν αχρηστεύτηκε αλλά ο ίδιος βγήκε απ' αυτό με μερικά ασημένια τραύματα.

* Ο Άντονι Φραντσίόζα ξαναγύρισε στο Χόλυγουντ αφού τελείωσε στη Ρώμη το φιλμ «Ευμή Μάγια». Το προσεχές του φιλμ θα το γυρίσει στο Χόλλυγουντ με παρτενιέρ τη Λέσλυ Κάρσον. Τίτλος του έργου «Ο άντρας που αρέσει στις γυναίκες».

* Ο σύζυγος της Τζίννα Λολομπρίτζιντα, Μίλκο Σκόφικ θα φύγει για το Χόλλυγουντ με το σκοπό να συναντήσει εκεί το σκηνοθέτη Τζώρτζ Κιούκορ. Θα συζητήσουν μαζί τα του γυρίσματος του φιλμ «Η κυρία δέ με μέλει». Πρόκειται για ένα ρόλο που αποτελεί παλαιό όνειρο της Τζίννας.

* Συνοδευμένη από τον Βάλτερ Κιάρνι, η Άσα Γκάρντνερ αγόρασε από ένα μεγάλο κοσμηματοπωλείο της Ρώμης ένα θαυμάσιο μαργαριταρένιο κολλιε αξίας 1.400.000 λιρετών, το οποίο όμως πλήρωσε η ίδια η Άσα. Λέγεται πως ο κατασκευαστής έπρότεινε στον Βάλτερ ένα μπρασέλε από μπριλλάντια που έχει και ιστορική αξία αλλά εκείνος δεν το αγόρασε. Αμφιβάλλει ο δυστυχής τόσο για τα αισθήματά της άστατης Άσας ώστε διατά-

ζει να της κάνει ακριβά δώρα.

* Υστερα από μία σφυγμομέτρηση της κοινής γνώμης ένα μεγάλο γερμανικό κινηματογραφικό περιοδικό δημοσιεύει τα ονόματα των πιο αγαπημένων ηθοποιών του γερμανικού κοινού.

Γυναικες: 1) Ρούθ Λούθερ, 2) Λίζελοτ Πούλνερ, 3) Λίλη Πάλμερ, 4) Νάντια Τίλλερ, 5) Μαρία Σέλ, 6) Μαριάννε Κώχ, 7) Κατερίνα Βαλέντε, 8) Ρόμυ Σνάιντερ, 9) Μάρμπαρα Ρύνινγκ και 10) Μαρίκα Ρέκ.

Αντρες: 1) Χάιντς Ρήμαν, 2) Ο. Β. Φίσερ, 3) Χόρστ Μπρόχολτς, 4) Κούρτ Γιούργκενς, 5) Χάιντς Κρόγκερ, 6) Ο.Ε. Χάσσε, 7) Βάλτερ Γκίλλερ, 8) Χάιντς Γκίλλερ, 9) Μπερνάρ Βίκυ (το κυνήγι της γάτας) και 10) Μάρτιν Χέλντ.

* Ο γιατρός της Νεαπόλεως Αντόνιο Μόρρα Γκρέκο, που θεωρείται σωσίας του Τάυρον Πάουερ έλαβε προτάσεις από αμερικανούς παραγωγούς για να πρωταγωνιστήσει σ' ένα φιλμ με θέμα τη ζωή του εκλιπόντος γόητος.

* Ο Σεσσοδ Χαγιάκας, που γύρισε υπό τη διεύθυνση του Μέλ Φέρρ και μαζί με τη γυναίκα του τελευταίου, Ρύντρεχ Χέμπμπερν το φιλμ «Τα πράσινα σπίνια» έπρότεινε στο ζευγος να γυρίσει στην Ισπανία ένα εξαιρετικού ενδιαφέροντος ιστορικό φιλμ, στο οποίο η Αντρεχ θα υποδυθή μία πριγκίπισσα της φεουδαρχικής εποχής.

* Ο Άλαιν Κομιντέρ, αδελφός της Σιμόν Σινιόρε, που πέθανε υπό τραγικές συνθήκες στη Β. Γαλλία έπρόκειτο τις ημέρες αυτές να παντρευτεί μία νέα με την οποία συζούσε και η οποία περιμένει ένα γεγονός, που σε άλλες περιπτώσεις χαρακτηρίζεται εύτυχες.

* Απεκαλύφθη πως η Ντάρουν Ανταμς είναι η συντάκτης μιας γυναικείας στήλης του αμερικανικού περιοδικού «Εσκούαίρ» την οποία υπογράφει με το ψευδώνυμο Τζέιμς Μάκ Νέλ Γουάιτλερ, που δεν είναι άλλο από το πραγματικό όνομα του σκύλου της. Η Ντάρουν έμφωλθήθηκε της στήλης αυτής για να γράψει κατά το συζύγου της κι έτσι το μυστικό της αποκάλυφθηκε.

* Η νεαρά Σουηδέζα στάρ Ούλα Γιάκομσον γυρνάει τρεύτερη για τρίτη φορά με τον Αυστριακό τραπεζίτη Γουίνφριτ Ρόμαν. Το ζεύγος πέσσε τις



Ο Ρίτσαρντ Τόντ.

* «Επιχειρήσει παγοθραυστικού» χαρακτηρίζουν οι κινηματογραφικοί κύκλοι το πρώτο φιλμ, που θ' αποτελέσει την άπαρχή μιας κινηματογραφικής συνεργασίας Ατατολής και Δύσεως. Ο προϋπολογισμός του φιλμ ανέρχεται σε 10 εκατομμύρια δολάρια από τα οποία τα μισά θα διατεθούν από τους Άγγλους παραγωγούς και τα υπόλοιπα από τους Ρώσους. Οι Αμερικανοί θα συμβάλουν προσφέροντας το σύστημα Τόντ Α. Ο. που έχει κάνει μεγάλη εντύπωση στους Ρώσους, από την εποχή που είδαν το φιλμ «Ο γυμνός του κόσμου σε 80 μέρες». Πρωταγωνιστεί θα είναι η Τακάνα Σαμουίλοβα («Όταν περνούν οι γερανοί» και «Ο Γκρέγκορ Πέκ».

* Θέλετε να μάθετε πως αντιμετωπίζουν τη γρίπη οι διάφοροι γνωστοί ηθοποιοί;

Εντ Βινσταντίν: Μου είναι άγνωστη. Με ένα όπλο σαν το ούτιου δεν τόλμησε ποτέ να με πλησιάσει.

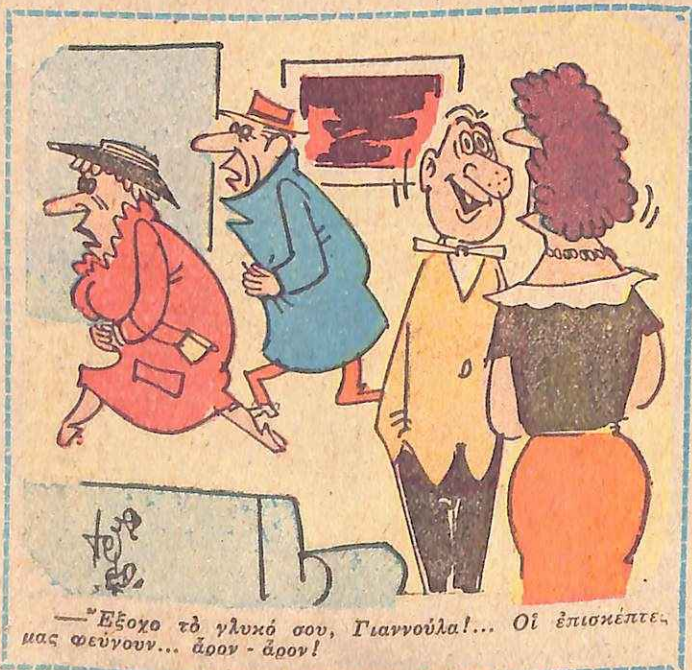
Λίν Ρέντ: Με έπιασε πτόταν κάθε χρόνο. Έφετος όμως έκανα μία σειρά ενέσεων - θαύμα και ως τώρα την έχω γλυτώσει.

Ζάβ Πιέρ: Ωμόν: Δεν τη φοβόμαι και δεν παίρνω καμία προφύλαξη.

Φερνάντέλ: Άμυνα κατά της γρίπης = Αντιγριπίνη + ασπιρίνη + ζεστό ρούμι + ζεστό κρασί + καφέλα + ζεστό κρεβάτι + ύπνος άφθονος + ότι άλλο μου συστήσουν έφετος.

Και ο Άγγλος ηθοποιός Ρίτσαρντ Τόντ μας αποκαλύπτει με χιούμορ πως αντιμετώπιζει τη γρίπη ο βρετανικός στρατός: Άξιωματικοί: ασπιρίνη, ζεστό ρούμι και σε σοβαρή περίπτωση παραμονή στο κρεβάτι. Υπαξιωματικοί: ασπιρίνη και σε σοβαρή περίπτωση λίγο ζεστό ρούμι. Στρατιώτες: Σε σοβαρή περίπτωση ασπιρίνη!

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ



—Έξω το γλυκό σου, Γιαννούλα!... Οί επισημάντες, μας φεύγουν... άρον - άρον!



Πιεράντζελι

Θάξινα

ΚΑΘΕ διακοπή της εγκυμοσύνης πριν από τον έκτο μήνα, ονομάζεται αποβολή. ("Αν το μωρό γεννηθεί πριν από την κανονική του ώρα, αλλά μετά τον έκτο μήνα, δεν πρόκειται για αποβολή, αλλά για πρόωπο τοκετό, και το παιδί έχει πολλές πιθανότητες να ζήσει). Υπάρχουν φυσικά και αποβολές που γίνονται επιτηδες, οι εκτρώσεις. Αυτές, όμως, δε μας ενδιαφέρουν, γιατί είναι παρά φύσιν και καταδικάζονται τόσο από το νόμο όσο και από την ήθικη.

Μία από τις πιο συνηθισμένες αιτίες που προκαλούν αποβολή, είναι ο δυνατός κλονισμός, σωματικός ή ψυχικός. Ένα απότομο πέσιμο, ένα χτύπημα, πρό παντός στην κοιλιακή χώρα, μία μεγάλη συγκίνηση, μπορεί να έχουν ως αποτέλεσμα την πτώση του εμβρύου.

Υπάρχουν όμως πολλές γυναίκες που αποβάλλουν χωρίς να τους συμβεί κανένα άτυχημα. Στις περιπτώσεις αυτές η αιτία είναι παθολογική. Πρόκειται δηλαδή για κάποια αρρώστια της μήτρας, για τοξίνωση, για έμβρυα με ανωμαλίες, κλπ. Δυστυχώς, σε 50% των περιπτώσεων αυτών, δε μπορεί να καθοριστεί η αιτία και επομένως δεν είναι δυνατόν να προληφθεί η αποβολή.

Σήμερα, η επιστήμη κατάφερε να βρή και να καταπολεμήσει με επιτυχία τις ακόλουθες αιτίες αποβολής:

Μητρικές αιτίες. Πρώτα οι αρρώστειες για τις οποίες μιλήσαμε σε προηγούμενο κεφάλαιο (σύνφιλη, πνευμονία, τυφοειδής κλπ.). Κατόπιν οι δηλητηριάσεις που προέρχονται από μεγάλη κατάρχιση οινόπνευματων ποτών ή ωριμένων φαρμάκων, καθώς και οι δηλητηριάσεις που παρουσιάζονται στις γυναίκες που έπεφταν σε τοξικές ύλες, όπως σίδηρο, οξείδιο του άνθρακα, καπνό, βενζόλιο, κλπ. Επίσης οι δηλητηριάσεις που οφείλονται σε άρρυθμη ανοδο της ποσότητας ωριμένων ούσιων που γεννιούνται από τον ίδιο τον οργανισμό μας. Τέτοιες δηλητηριάσεις είναι ο διυδής, η λευκοματώδης νεφρίτις, κλπ. Ακόμη περισσότερο επικίνδυνες, είναι οι ορμονικές διαταραχές. Δηλαδή, η έλλειψη ή η υπερπαραγωγή ορμονών. Οι περισσότερες αποβολές οφείλονται σ' αυτό το είδος τις διαταραχές.

Άλλοι λόγοι, προερχόμενοι από τη μήτρα, που μπορούν να διακοπουν την εγκυμοσύνη, είναι ο κακός σχηματισμός της μήτρας, η μόλυνση του βλεννογόνου ή του στομίου της μή-

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Οί εληροι καρποι

Οι εληροι καρποι βρίσκονται στην ημερησία διαίτα, τώρα το χειμώνα. Ξέρετε όμως να τους διαλέγετε;

Τα καρύδια πρέπει να είναι βαριά. "Αν τ' αγοράσετε φρέσκα άκομα, τον καιρό της έσοδειας, προσέχετε να μην είναι υγρά και σάλαβα, γιατί αυτό σημαίνει πως πρόκειται για περηνία... μακιγιάρμένα επιτηδία ώστε να φαίνονται σά φρέσκα!

Επίσης βαριά πρέπει να είναι τα μύδια, να μην χτυπάνε δε πολύ μέσα στο κουβί τους, όταν τα κουνάμε, γιατί αυτό δείχνει πως έχουν στεγνώσει και ζαρώσει.

Τα ξερά σόκα πρέπει να είναι σαρκώδη, μαλακά, και να μην μιλούν μέλι.

Η σταφίδα να είναι γυαλιστερή και στερεά προσαρμωμένη στα κοτσάνια της, αυτά δε να έχουν ξεραθεί τελείως και να σπάσουν εύκολα. Επίσης, να μην μυρίζουν μούχλα.

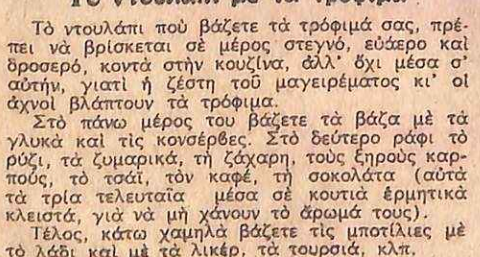
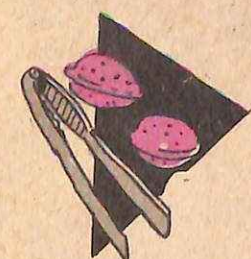
Οι χουρμάδες, τέλος, να μην έχουν πολύ σκούρο χρώμα και να μην είναι ξεραμένοι ή λυωμένοι. Οι καλοί έχουν μία απόχρωση καφέ ανοιχτή και φλούδα γυαλιστερή, που κολλάει λίγο απ' τη ζάχαρη τους.

Το ντουλάπι με τα τρόφιμα

Το ντουλάπι που βάζετε τα τρόφιμά σας, πρέπει να βρίσκεται σε μέρος στεγνό, εύθερο και δροσερό, κοντά στην κουζίνα, αλλά όχι μέσα σ' αυτήν, γιατί η ζέση του μαγειρέματος κι' οι αχνί βιάπουν τα τρόφιμα.

Στο πάνω μέρος του βάζετε τα βάζα με τα γλυκά και τις κονσέρβες. Στο δεύτερο ράφι το ρύζι, τα ζυμαρικά, τη ζάχαρη, τους εληρους καρπούς, το τσάι, τον καφέ, τη σοκολάτα (αυτά τα τρία τελευταία μέσα σε κουτιά έρμητικά κλειστά, για να μη χάνουν το άρωμά τους).

Τέλος, κάτω χαμηλά βάζετε τις υποτίλιες με το λάδι και με τα λικέρ, τα τουρσιά, κλπ.



Ποιές αιτίες προκαλούν την αποβολή

τρας, μία κύστις ώθηκων, κλπ.

Ατέλεια του ωαρίου. Καμιά φορά, αιτία της αποβολής είναι το ίδιο το ωάριο ή η κακή θέσι που πήρε μετά τη γονιμοποίηση του. Μπορεί το γονιμοποιημένο ωάριο να σταθί πολύ χαμηλά στη μήτρα. Μπορεί ακόμη να προσκολληθεί έξω από τη μήτρα, δημιουργώντας έτσι μία «έξωμήτριο» κύστι. Άλλοτε πάλι, εγκαθίσταται μέσα σε μία ώθηκη ή στο περιτόναιο. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, το έμβρυο μπορεί να αναπτυχθεί κανονικά και να φτάσει, χωρίς απρόοπτα, μέχρι τη στιγμή του τοκετού.

Μία άλλη αιτία αποβολής μπορεί να είναι το άσυνθετό του αίματος της μήτρας και του παιδιού. Δηλαδή ο γνωστός παράγων R H για τον οποίο θα μιλήσουμε εκτενέστερα σε άλλα κεφάλαια.

Η αποβολή δε μπορεί να συμβεί ξαφνικά, από τη μία μέρα στην άλλη. Το έμβρυο χρειάζεται μερικές μέρες, καμιά φορά και μερικές εβδομάδες, για να ξεκολληθεί και να πέσι. Άριμένα συμπτώματα προειδοποιούν τη μέλουσα μητέρα ότι πρόκειται να χάσει το παιδί της, και αν καταφύγει άμέσως στο γιατρό, υπάρχουν πολλές πιθανότητες να προληφθεί ή

Δύο φορές το χρόνο τουλάχιστον, πρέπει να καθαρίζετε καλά ολόκληρο το ντουλάπι, αρχίζοντας πάντα από ψηλά.

Οι ελαστικές ζώνες

Οι ελαστικές γυναικείες ζώνες (λαστές), όταν φοράτε, καθαρίζετε με τον εξής τρόπο: Σε 1½ ώρα νερό προσθέτετε 100 δράμια πλυντικού. Βράζετε ώπου να γίνει το υγρό άρεκετα πηχτό και το περνάτε ύστερα από ένα σουρωτήρι. Όταν κρυώσει, βουτάτε μέσα τη ζώνη. Την αφήνετε να μουσκέψει μία δολοηρη νύχτα. Έπειτα, την τρίβετε ελαφρά, την ξεπλένετε με καθαρό νερό και την αφήνετε να στεγνώσει στη σκιά και μακριά απ' τη φωτιά, άπλωμένη πάνω σ' ένα τραπέζι.

Οι καλοί τρόποι

"Όταν φτάσουμε σε μία πόλη, θα επισκεφθούμε πρώτοι τα πρόσωπα με τα οποία θέλουμε να σχετισθούμε.

Για να τα ξαναεπισκεφθούμε αργότερα, πρέπει να περιμένουμε να μας ανταποδώσουν την πρώτη μας επίσκεψη. "Αν δώσουμε τους συμβή κανένα δυστύχημα και δε μπορέσουν να μας ανταποδώσουν την επίσκεψη, μπορούμε τότε να τους αφήσουμε ένα μπλιέτο μας, τακτικισμένο στη γωνία.

"Αν τα πρόσωπα που επισκεφθήκαμε δε θέλουν να καλλιεργήσουν σχέσεις μαζί μας και μας στείλουν μονάχο το μπλιέτο τους, δεν πρέπει να δείχνουμε αγανάκτηση, αλλά να σκεφθούμε πως η συμπαθία δεν επιβάλλεται. Δε θα ξαναπαίξω όμως ποτέ στο σπίτι τους.

Μπορεί, εξ άλλου, να μας ανταποδώσουν την πρώτη επίσκεψη, αλλά όχι και τη δεύτερη — πράγμα που ισοδυναμεί με την αποστολή μπλιέτου. Οφείλουμε τότε να μη τους επισκεφθούμε για τρίτη φορά.

Το πιο πρότιμο είν να πάντας, πριν κανονίσει τις επισκέψεις μας, να περιμένουμε τις περιστάσεις για να συνάψουμε σχέσεις.



μητέρα!

αποβολή. Τα συμπτώματα αυτά είναι τα εξής:

1) Έλαφρές αιμορραγίες που έπανάλαμψανονται ή, ακόμη χειρότερα, μία μεγάλη αιμορραγία.

2) Κωλικοί της μήτρας, που συνοδεύουν συνήθως τις αιμορραγίες αυτές. Οι κωλικοί αυτοί οφείλονται στις συσπάσεις της μήτρας, που προκαλούν στο τέλος την αποκόλληση του ωαρίου, αν δεν τις σταματήσει εγκαίρως ο γιατρός.

3) Έλάττωσι ή και εξαφάνισι των ένοχλήσεων που οφείλονται στην εγκυμοσύνη, (ναυτία, κλπ.).

"Αν σας παρουσιασθή ένα ή περισσότερα από τα συμπτώματα αυτά, πρέπει να ζητήσετε άμέσως και να ειδοποιησετε το γιατρό.

Τί είναι ο παράγων «Ρέζους»

Θα έχετε ακούσει να λένε ότι για να γίνει σε κάποιον μεταγγίσι αίματος, πρέπει πρώτα να εξετασθή αν το αίμα του αιμοδότη και το αίμα του αιμολήπτη «συμειβάσκονται». Γιατί το αίμα κάθε ανθρώπου άγχει σε μία από τις ομάδες που είναι γνωστές με τα γράμματα: Α, Β, ΑΒ, Ο. Και κάθε μία από αυτές τις ομάδες έχει ώρισμένες ιδιότητες, που δεν συμβιβάζονται πάντα με τις ιδιότητες άλλων άλλων ομάδων.

Άλλα εκτός από αυτήν τη κατάταξη, υπάρχει και μία άλλη, που εξαρτάται από τον παράγοντα «Ρέζους». Δηλαδή, υπάρχει ο «επτικός παράγων Ρέζους» και ο «αρνητικός παράγων Ρέζους». Στην πρώτη κατηγορία ανήκουν τα 85% των ανθρώπων και ονομάζονται στην επιστημονική γλώσσα Rh+. Στην δεύτερη κατηγορία ανήκουν τα υπόλοιπα 15% και ονομάζονται Rh-. Τα αίματα που ανήκουν στις δύο αυτές ομάδες είναι τελείως ασυμβίβαστα. Γιατί το αίμα Rh — δημιουργεί ούσιες, τις λεγόμενες «συγκολλητίνες» που καταστρέφουν τα ερυθρά αιμοσφαίρια του αίματος τύπου Rh+.

Ο παράγων αυτός ανακαλύφθηκε το 1940 από τους, σοφούς Λαντστάινερ και Βίνερ και πήρε το όνομα «Ρέζους», γιατί έτσι λεγόταν ο πειθρος, άπάντα στον οποίο έκαναν τα πειράματά τους. "Η ανακάλυψι του εξήγησε πολλά σοβαρά δυστύχηματα που μπορούσαν να συμβούν στο έμβρυο και στο νεογνό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕ Σ: Ο παράγων «Ρέζους» στο έμβρυο και στο βρέφος.—Τί πρέπει να τρώει η μέλουσα μητέρα.

Τα καπεύτσια που τρίβουν

Τα παπούτσια σας έχουν το έλάττωμα να τρίβουν στο περπάτημα; Βουτήξτε τις σόλες τους επί πολλές ώρες σε λινέλαιο (λάδι της μπογιάς). Έτσι, γίνονται επιπλέον κι' αδιάβροχα, πράγμα πολύ χρήσιμο ιδίως για παιδικά παπούτσια.

Για τον ίδιο σκοπό, μπορείτε να περάσετε κι' ολόκληρα τα παπούτσια με λινέλαιο, μ' ένα πινέλο. Πρέπει όμως να ξαναγίνεται αυτό συχνά. "Αν θέλετε τώρα να γίνουν τα παπούτσια αδιάβροχα και συγχρόνως να μη χάνουν την ιδιότητά τους να γυαλίζουν, μεταχειρισθήτε, αντί για σκέτο λινέλαιο, το εξής μίγμα:

"Ανακατεύετε πάνω στη φωτιά 50 δράμια λινέλαιο, 12 δράμια κίτρινο κερί και 8 δράμια πίσσα. "Όταν το μίγμα γίνει ομοιογενές, το κατεβάσετε, το απομακρύνετε πολύ άπ' τη φωτιά και προσθέτετε 5 δράμια νέφι.

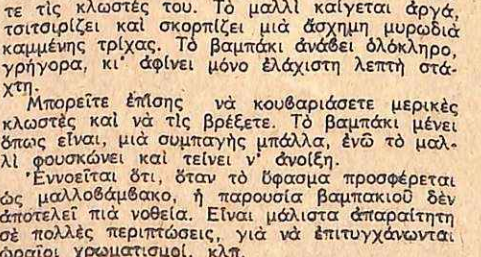
Μαλλί ή βαμπάνι;

Τα φτηνά μάλλια ύφασματα είναι συχνά φτιαγμένα από μαλλί ελαττωματικό, πολύ κοντό ή ξαναχρησιμοποιημένο. Επίσης περιέχουν πολλές φορές βαμπάνι.

Για ν' ανακαλύψετε αυτή τη νοθεία, παίρνετε ένα κομμάτι απ' το ύφασμα, το ξερατάτε και καίτε τις κλωστές του. Το μαλλί καίγεται άργα, τοίτσιριζει και σκορπίζει μία άσχημη μωριάια καμμένης τρίχας. Το βαμπάνι ανάβει ολόκληρο, γρήγορα, κι' άφνει μόνο ελάχιστη λεπτή στάχτη.

Μπορείτε επίσης να κουβαριάσετε μερικές κλωστές και να τις βρέξετε. Το βαμπάνι μένει όπως είναι, μία συμπαγή μπάλα, ενώ το μαλλί φουσκώνει και τείνει ν' ανοίξει.

"Εννοείται ότι, όταν το ύφασμα προσφέρεται ως μαλλοθάμνακο, ή παρουσία βαμπάνιου δεν αποτελεί πιά νοθεία. Είναι μάλιστα απαραίτητη σε πολλές περιπτώσεις, για να επιτυγχάνονται ώραια χρωματισμοί, κλπ.



«Ιστορίες της ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Η ΜΑΣΤΕ πέντε ή παρέα εκείνη και είναι κάμποσα χρόνια από τότε. Πέντε νέοι, διάφορες φάσεις, κοψιές και χαρακτήρες. "Αντρείας ο φιλόσοφος, Φρίξος ο «βουλεύτης», Γρηγόρης ο ατσίδας, ήταν οι τρείς. Τέταρτος ήμουν εγώ ονόματι "Αντωνάκης — και για μένα δε θα μιλήσω, γιατί δεν μπό άρεσουν οι περιαιτολογίες. Και νούμερο πέντε ο Σόλων. "Ενας νέος μάλλον άδύνατος, πολύ μελαγχολικός, πολύ συμπθητικός — φορούσε και γυαλιά. Και όλοι οι άνθρωποι, που φορού γυαλιά νομίζω πως είναι συμπθητικοί, γιατί φοράω κι' εγώ. Αύτων το Σόλωνα, λοιπόν, τον είχαμε βγάλει: «Σόλων ο έρμηνη». Είχε την έννοιά του αυτό το «παρατσούκλι, που του τόχε κολλήσει ο Φρίξος, μανία σε κάτι τέτοια και σε κάτι χειρότερα. "Ο Σόλων ήταν πάντα έρωτευμένος, μία ή «εκείνη» δεν τ'έφερε και ούτε —άλλοιμονο! — το μάθαινε ποτέ. Γιατί ο καλός μας φίλος ήταν δειλός και, όπως μας έμπιστευόταν, όταν αποφάσιζε να εκδηλώση το αίσθημά του σε κείνη που έφταιγε γι' αυτό, τον έβλεπε μία παράξενη τρεμούλα και κοβόταν ή μιλιό και. Και όχι μόνο αυτό, αλλά:

— Μή πιάει και δυνατός βήχας!...

— Μήπως είσαι κρυολογημένος, εκείνη την ώρα; ρώτησε.

— Όχι.

— Δεν είν' αυτό, πετάχτηκε ο Φρίξος. Είναι άλλο το ζήτημα. Είναι αυτό που λέει ότι «έρωτας κι' ο βήχας δεν κρύβονται». Με τη διαφορά ότι εδώ ο βήχας κρύβει τον έρωτα του Σόλωνα.

Και μη φαντασθήτε ότι ο Σόλων ήταν κανένας τύπος κουτού. Στις δουλειές του τα καταφέρνε καλά, είχε, τέλος πάντων, μία κάποια μόρφωσι, άνωτερη από τη δική μας και αντίληψη για όλα τα άλλα. Το άδύνατο σημείο του ήταν ή γυναικα. "Εκεί παρόδινε τα όπλα και ή άφελεία του ούτε που λεγότανε. Κι' εκεί ακριβώς τον «δούλευε» ο Φρίξος, που είχε τη σαδιστική μανία να «δουλεύει» κάθε άνθρωπο, όταν του εύρισκε το κομπλι. Γι' αυτό τον είχαμε βγάλει «βουλεύτη». Και ήταν τόσο σφοδρός ο Φρίξος όταν «δούλευε» κάποιον, ώστε μονάχα όποιος τον ή έφερε από την καλή μπορούσε να τον υποψιασθή. "Όταν παραλάβαινε κανένα, βοηθούσαν κι' οι άλλοι και τοίκαναν αθάνατα. "Εκτός από μένα. Γιατί εγώ, από γενετής συναισθηματικός και φιλελεύθελος, δεν λάβαινα μέρος. "Ο ρόλος μου ήταν παθητικός. "Ακούγα, απολάμβανα κι' έσπαγα πλάκα, αλλά δεν είχα τύχει συνειδήσεως που λένε. "Ες τις είχαν οι άλλοι. Βέβαια, καμιά φορά έκαναν την παρατήρησι στο Σόλωνα πως δεν ήταν ασυστό και τ'α λούτα.

— Μα πώς θα γελάσουμε; Είπαγε.

— Είς βάρος του άλλου, Φρίξε;

— Πάντα εις βάρος κάποιου γελάει ο άνθρωπος. "Εξ άλλου το δούλεμα είναι άφελμο για το δουλουμένο. Σιγά-σιγά τον ζυπνάζει. Και να ξέρεις, "Αντωνάκη ότι όλοι οι άνθρωποι είναι «δουλεύσιμοι».

— Κι' εγώ;

— Κι' εσύ κι' εγώ και ο πας τις. Φτάνει να το πετύχεις το τσάκι!

Τού Σόλωνα τότε πετύχη με το πρώτο.

"Ο Σόλων δεν ήταν από έξαρχης μέλος της παρέας. Προσέθηκε άργότερα. Και ήταν το δεύτερο ή τρίτο βράδυ που κάναμε συντροφιά και κουβεντιάζαμε για έρωτικές υποθέσεις, ο "Αντρείας διηγόταν για μία συμφοιτηριά του — της φιλοσοφίας — ο Γρηγόρης που είχε μολέξει με δύο, ο Φρίξος τα δικά του κατορθώματα, εγώ... είπαμε όμως να μην περιστολογούμε. "Ο Σόλων μας άκουγε και παρακολουθούσε με έκθαμβά μάτια, πίσω από τα γυαλιά του, τις διηγήσεις. "Αν θυμάμαι καλά, μάλιστα, είχε ύψώσει και τα χέρια του σαν περιποιημένες πάνω από το σκελετό των γυαλιών. Και σε μία στιγμή είπα: — Μα πώς τις καταφέρνετε, βρέ παιδιά; "Ο Σόλων μίηκε άμέσως στο νόημα, με τί άνθρωπο είχε να κάνει. Και ρώτησε: — Γιατί, εσύ Σόλων δεν τα καταφέρνετε;

— "Όχι (και το βλέμμα του πήρε μία παραπονεμένη έκφρασι). Είμαι στίμιν... (μεταχειρίστηκε κι' αυτό το γαλλικό για να κάνει πιο κομψή τη λέξι «δειλός»).

— Δεν είναι μόνο ζήτημα «τιμινιτέ», είπαε ο Σόλων και μās έκλεισε το μάτι. Κυρίως είναι ζήτημα τεχνικής και ψυχολογίας. Φαίνεται πως δεν την κατέχεις, Σόλων.

— Όχι, παραδέχτηκε εκείνος. "Αν κι' έχω διαβάσει ένα σωρό βιβλία για το πως κατακτώνται οι γυναίκες.

— Αυτά είναι έπερασμένα πιά, πρόσθεσε ο "Αντρείας. "Όλα τα βιβλία για το πως κατακτώνται οι γυναίκες, άχουν γράψει άντρες που έχουν φάει τη χυλόπιτα με το κουτάλι.

— "Αν θές καμμία συμβουλή καμιά φορά, πετάχτηκε ο Γρηγόρης, να ζητήσης από το Φρίξο. Δάσκαλος!

— Δηλαδή... είπαε μασημένα ο Σόλων, έχω βάλει στο μάτι μία γειτόνισά μου — Δωροθέα τη λένε. Και σκέπτομαι να της γράψω ένα γράμμα, να της εξομολογηθώ τον έρωτά μου. "Αλλά ούτε και σ' αυτό τα καταφέρνω.

— Και γιατί δεν παίρνεις μία έρωτική επιστολογραφία, άπάντησε ο Φρίξος, που έχουν ύποβλημένα για όλες τις έρωτικές περιπτώσεις;

— "Υπάρχουν τέτοια βιβλία; Δεν τ'έξερα! ώμολόγησε ο Σόλων.

— Άβριο θα σου φέρω εγώ ένα.

— "Όταν σε λίγο έφυγε ο Σόλων, μās λέει ο Φρίξος:



— Παιδιά με τούτον έδω θα περάσουμε χρυσή ζωή. "Ο Θεός μās τόν έστειλε.

Τ' άλλο βράδυ ο Φρίξος έφερε μαζί του την «Ερωτική Επιστολογραφία». Πριν έρθη ο Σόλων, μās διέβασε μερικά κομμάτια και διασκεδάσαμε. Τα ραβασάκια ήταν όλα γραμμένα σε καθαρεύουσα του ψευδούς. Και έξετασαν θέματα που μπορούσαν να συμβούν σ' έναν έρωτευμένο: «Επιστολή εξομολογήσεως», «Επιστολή διακοπής σχέσεων», «Επιστολή ζηλοτυπίας», «Επιστολή έρωτος», «Επιστολή έκφρασεως αγάπης», «Επιστολή συμπεριφοράς», «Επιστολή άποικουτικής έρωτος» και πολλές άλλες. Και όλες άρχιζαν με το «Φιλτάτη». «Φιλτάτη "Ανδριμάκη» «Φιλτάτη "Αμαλίας» κλπ.

— Λες να πείσ στην παγίδα και ν' αντιγράψω καμιά από αυτές; ρώτησε ο Γρηγόρης.

— Όχι! Τον περμένο λογαριάζεις;

— Παράδωκε την επιστολογραφία στο Σόλωνα:

— Τό νού σου μί μοι τη χάσης, Σόλων. "Από δω μέσα ξεσηκώνω κι' εγώ. Διάβασε και διάλεξε. Και καλή επιτυχία!

— "Όμως άλλο περιμέναμε κι' άλλο άκούσαμε. Γιατί το έπόμενο βράδυ κι' άλλος ο Σόλων ήρθε άποικουτευμένος με το βιβλίο στο χέρι:

— Πάρ' τη, Φρίξε. Δε μου κάνει.

— Γιατί;

— Διάβασα όλες τις επιστολές, αλλά καμιά δεν άρχιζει με το «Φιλτάτη Δωροθέα». Πουθενά Δωροθέα!...

— Και τότε δαγκωνήκαμε όλοι.

— "Εξ άλλου, σκέφτηκα να μη της στείλω γράμμα. "Αν το δέχνη και μ' έκθεση και γελάνε εις βάρος μου.

— Νά και μία έξυπνη σκέψη που την έκτιμήσαμε.

— Τη βλέπεις συχνά; τον ρώτησε ο Φρίξος.

— Συεδών κάθε μέρα. Κάθεται λίγο πιο πάνω από το σπίτι μου, όσο νάναι γνωρίζοντας, λέμε καμιά κουβέντα. Πού και πού μās καλούν και στο σπίτι της.

— "Αι έτσι πές μου, ντέ. "Εγώ νόμιζα πως δεν έχετε γνωριστεί! "Αι τότε τα πράγματα είναι εύκολα. Θα έφραμώσες την ψυχολογική μέθοδο νομούμε ένα.

— Δηλαδή;

— "Αδιαφορία! Σάν να μην υπάρχει για σένα. Και πρώτα-πρώτα θ' άλλαξης δρόμο. Δε θα περνούς πιά από το σπίτι της. "Αν τη βλέπεις καμιά φορά τυχαία, σε κάνει πως τάχα δεν την είδες. "Αν σε καλέσουν στο σπίτι της, δε θα πας. "Εκείνη, λοιπόν, θ' άρχιση να την τρώει το σαράκι. "Επίτι κρατεί αυτή τη στάσι αδιαφορίας άπέναντί μου ο Σόλων; Γιατί κάνει πως δε με βλέπει, τάχα; Γιατί δεν έρχεται πιά στο σπίτι; "Όλο έσένα θάχει στο νού της, θα της νίηης έφιάλης. Κι' αν είναι κάτι, Σόλων, που σκοτώνει τη γυναίκα, είναι ή αδιαφορία. "Α-λάσκατος μέθοδος! Θά τη δής την κυρία Δωροθέα νάρη μόνη της να πείσ στα πόδια σου, σαν χτυπημένη πέδικα.

— Από ψυχολογικής άποψεως, αυτή ή θεωρία είναι όρθη, παραδέχτηκε ο Σόλων. Θ' άρχισα από άβριο κι' εσύ!

— Κι' έποτε βλέπωστέ μās έδινε άναφορά.

— Πώς πάλι ή άδιαφορία, Σόλων;

— Πολύ άδρια. Πάρα πολύ άδρια. "Εχω τρείς μέρες να περάσω από το σπίτι της. Μ' έκανε, μ' έκανε!

— Και συνέχισε: "Είην είδα στο δρόμο μία προσποιητά πως δεν την άντελήφθη (Μπράβο!) «Με κάλεσε ο μπαμπάς της στο σπίτι και είπα πως δυστυχώς είμαι άπασχολημένος» (Εύγε!). "Είην είδα στη στάσι του λεωφορείου, την άρση να μίη κι' εγώ έμεινα, για να πάρω το άλλο. "Εύχα! "Ετσι θέλουν οι γυναίκες).

— Μία φίλη της μου άνέφερε τη Δωροθέα κι' εγώ της είπα: Δωροθέα, ποιά Δωροθέα; Τάχα πως δεν τη θυμίζουνα; (Λαμπρά, ή δουλειά προχάριε προς την επιτυχία). "Εξή μίνες αδιαφορίας. Κι' έπειτα:

— Ναι, είν' εκείνος μεγαλοχάλια. Την είδα χτες το βράδυ στο Ζάππειο. "Αλλά έκανα πως δεν την είδα...

— Μπράβο!

— "Όχι, γιατί ήταν μ' έναν άλλο...

— "Όμως ο Φρίξος το έβλεπε στο σπαρακτικό. "Όμως ο Φρίξος το έβλεπε στο σπαρακτικό. "Όμως ο Φρίξος το έβλεπε στο σπαρακτικό.

— Δεν έβρισκε άρκετη αδιαφορία, είπαε. — Πόσο πιο άρκετη, Φρίξε; Νά φύγω για την "Αλάσκα!

— "Ο ταλαίηνος ο Σόλων είχε κι' ένα μικρό χιούμορ... Τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη:

— Μην το παίρνεις επί πόνου Σόλων. Από γυναίκες άλλο τίποτα. Γρήγορα θά την ξεχάσης, θα συναντήσεις μία άλλη...

—... Κι' εδω είμαστε έμεις για να σε καθοδηγήσουμε, συμπλήρωσε ο Φρίξος.

— Λίγους μήνες πιο ύστερα ο Σόλων ήταν και πάλι έρωτευμένος. Αυτή τη φορά το πρόσωπο τόλγαν Νίνα. Την είχε γνωρίσει σ' ένα φιλικό σπίτι, μία κοπέλλα άμορφη — όπως μās είπαγε — μορφωμένη, περήφανη και σθεαρή. Είχε πολλούς θαυμαστές, που την περιτριγύριζαν. Τι έλπιδες μπορούσε ναχη αυτός;

— Τι πιο πολλές απ' άλλους, Σόλων! τον άγκαρδίσσε ο Φρίξος. Φτάνει να άφραμώσης τη μέθοδο...

—... της αδιαφορίας; Δεν την παραδέχομαι

— "Όχι, Σόλων. Αυτή οι τόποι θέλουν τη

μέθοδο νούμερο δύο. (Κλείσιμο του ματιού σε μάς).

— Δηλαδή;
— Της δυναμικής επιβολής. Αυτό οι τύποι, Σόλων, δεν κατακτώνται. Δαμάσκονται.

— Πώς;
— Με τόν αιφνιδιασμό. Τη βλέπεις μόνος σου καμιά φορά;
— Βέβαια. Αύριο τ' απόγεμα δώσαμε ραντεβού να πάμε σε μία έκθεση. Γιατί της άρεσει και η καλλιτεχνία. Θα περάσω και την πάρο μ' ένα ταξί.

— Η τύχη είναι σύμμαχός μας, Σόλων. Λοιπόν, μόλις μη το ταξί και χωρίς να της πεις τίποτα, θα της δαμάσκεις. Ξαφνικά δυο χαστούκια. Χαστούκια δυνατά, όχι υπακοάκια, γιατί έτσι τη χάνουμε τη δική.

— Μά, γιατί; Απόρησε ο Σόλων.
— Για να της επιβληθείς, βρέ άντρε. Έκείνη στην άρχη θα υποστή ένα σόκ, μία ταραχή, θα ζαλιστεί. Κι' έπειτα θα σκεφτεί: «Βρέ τι δυναμικός άντρας είναι αυτός!... Έναν τέτοιο γύρεμα, να με δαμάση!» Και θα πέσει στην άγκαλιά σου.

— Ο Σόλων σάν να είχε μερικές αμφιβολίες. Μας κύταξε έρωτηματικά, τόν ένα μετά τόν άλλο.
— Δοκιμασμένη μέθοδος! είπε ο Γρηγόρης.

— Οι δυναμικοί άντρες πάντα επιβάλλονται στις γυναίκες, πρόσθεσε ο Άντρέας.

— Γιατί η γυναίκα δε ζητάει σύντροφο της ζωής της, κατάληξε ο Γρηγόρης. Ζητάει κυρίαρχο! Και ύστερα γίνεται σκλάβος του.

— Εγώ δεν είπα τίποτα, γιά να μην έχω εθύνη...

— Ίσως έχετε δίκιο, παραδέχτηκε ο Σόλων, ύστερα από πολλά επιχειρήματα που του άναπτυναν και παραδείγματα που του έφεραν. «Οσο το σκέπτομαι, τόσο το βρίσκω ψυχολογημένο.

Σκεπτικός έφυγε ο Σόλων.
— Φρίξο, είπα τότε στον ένοχο, αυτό που έκανες είναι εγκλημα. Έγώ νίπω τας χείρας μου.

— Σόωπα καυμένη, μην είσαι τραγικός. Θα γελάσουμε. Αύριο βράδυ λλοι έδω.

Και μās έρχεται ο Σόλων με μαυρισμένο μάτι.

— Τι έγινε, Σόλων;
— Έκανα όπως μου είπες, Φρίξε. Μόλις μπήκα στο ταξί, της άστράφτω δυο χαστούκια και της λέω: «Τώρα θα πέσεις στην άγκαλιά μου». Εκείνη ξαφνιάζεται στην άρχη— όπως μου τόχες πη— έπειτα σηκώνει την τσάντα της και μου χώνει μία στο μάτι. «Κήνηος» φωνάζει.

— Ο σωφέρ σταματάει. Μαζεύεται κόσμος, έρχεται κι' ένας πόλιςμαν. Εκείνη κατεβαίνει έξω φρενών. Μοδ παρνουν τα στοιχία. «Αλλά το πράγμα δεν τελειώνει εδώ.

— Είχε συνέχισι;
— Όχι, αλλά θα έχη. Το θύμα μου υπέκυψε μάλιστα επί άδίκω επιθέσει. Κύριοι, θαρρήτε μάρτυρες ύπερασπισας.

— Ηαρθόμει, αλλά τί να πούμε, που δεν είμαστε παρόντες;
— Ο, τι έέρετε γιά μένα. «Οτι είμαι καθώς πρέπει κύριος, έντιμος, φιλήσυχος και τά γνωστά. Φρίξε, ούτε αυτή ή μέθοδος έπιασε. Γειά σας παιδιά! Πάω να βάλω κομπρέσες στο μάτι.

— Ερρίξα ένα βλέμμα έντιμντικό στο Φρίξο, που λες και τού είχαν χαρίσει ένα εκατομμύριο.
— Ίδου το εγκλήμα σου! τού είπα.

— Θα γελάσουμε και στη δικη, ήταν το μόνο που βρήκε να πη.

Σπό δικαστήριο. «Η παθούσα εκθέτει το περιστατικό. Έτσι κι' έτσι. Είχατε τίποτα προηγουμένα; ρωτάει ο πρόεδρος.

— Όχι. Κι' αυτό με κάνει ν' άπορώ. Απλάως μια γνωριμία— ούτε φίλη καν. Δυο χαστούκια, κύριε πρόεδρε, στά καλά καθούμενα.

Οι μάρτυρες κατηγορίας: ο σωφέρ και ο πόλιςμαν. Έπειτα οι μάρτυρες ύπερασπισας. Πρώτης τάξεως παιδί, κύριε πρόεδρε... Τελευταίος ο Φρίξος.

Κι' εγώ άπορώ, κύριε πρόεδρε! Έδώ πετάγεται ο κατηγορούμενος.

— Τι άπορείς, Φρίξε; Έσθ δέ μου είπες να της δώσω δυο χαστούκια, με τη μέθοδο νούμερο δύο; Κύριε πρόεδρε, άκούστε πώς έχει ή ύπόθεσι...

Και τά διηγείται όλα, καταλε-

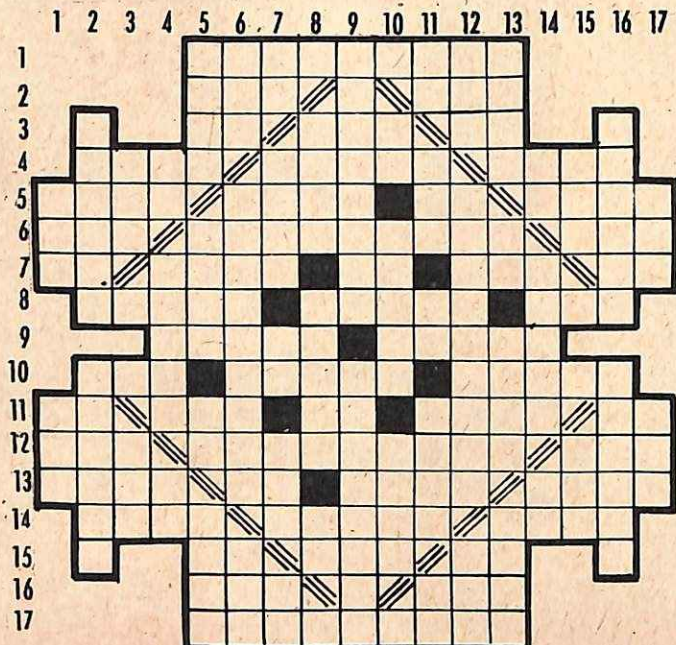
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 727

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Άγριος, άτίθασος.
- 2 Αιτιολογικός σύνδεσμος (άρχαιότι). — Κατάρα.
- 3 Μοιάζει με νημάτι. — Νομός και ποταμός της Γαλλίας. — Γαλλικό συμφώνιο (όπως προφέρεται).
- 4 Άλλη όνομασία του θεού Πλούτωνος. — Κτηνοτροφικό φυτό γνωστό και ως άγριο-

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Γάλλος συγγραφέας (έπ.). — Ο θωμάς στην Άμερική.
- 2 Έξαιρετικά ώραίο σπiti. — Γαλλικό κέντρο παραθερισμού.
- 3 Άρχικά παγκοσμίου φιλανθρωπικής οργανώσεως. — Στη χώρα αυτή βριακόταν το χρυσόμαλλο δένρας.
- 4 Άναφρετική άντωννυμία. — Τήν ζητούν οι κατάδοικοι. — Ψυχή



κουκιά. — Καθάρ.

5 Δέ λείπει ούτε μία. — Κεφαλή άγίου λειψάνου. — Είναι δωδέκατος στη σειρά. — Περιβάλλει βασιλέα.

6 Άμερικανική μάσκα αυτοκινήτων. — Καταχθόνιος. — ... Πίγκερτον.

7 Και (στα γαλλικά). — Μεγάλη έκταση γης. — Πρόθεσι. — Διπλασιαζόμενο θα σάς μεταφέρη στη ζούγκλα. — Το χρησιμοποιούμε όταν δείχνουμε.

8 Προκλητικά και αυθόδη. — Όμαλότης (δημ.). — Παράδεισος γιά κουνούπια.

9 Άκρηστο κομμάτι ύφασματος. — Σκορπά τα γέλια στους θεατές των τσίρκων.

10 Άπάνται. — Η ζωή τους είναι κάθε άλλο παρά ύποδειγματική (ούδ.). — ... Μάσσευ: στάρ του Χάλλνουντ, που έδωσε από το κίνημα τογραφικό στερέωμα.

11 Άρχη έρωτησεως. — Νότα. — Διλώνει διατομή. — Παρά τη θέλησή του (ούδ.). — Νότα.

12 Μονάς βάρους. — Ένας από τους πρώτους 12 φίλικους που σκοτώθηκε από τους ίδιους τους φίλικούς κατηγορηθείς γιά άπόπειρα πρόδοσίας. — Γαλλική ποδοσφαιρική όμάς, που έπαιζε πρό χρόνων στην Άθήνα.

13 Παρευρίσκειται σε τοκετό. — Επώνυμο Άγγλου συγγραφέως. — Ηρώς του Ντιονέυ (άγγλ.). — Έρωτηματικό στο οποίο άπαντουμε με έναν άριθμό.

14 Οάμακο. — Πυράγρα. — ... ποστάλ.

15 Άρχη άπαγορεύσεως. — Σπμερινή όνομασία της θαβισυπόλεως των Βυζαντινών. — Άρχαιο άπαγορευμένο μόριο.

16 Έδαφικές άνωμαλίες. — Τοπικό επίρρημα.

17 Κοινώς λέγεται πανέρι.

(στα γαλλικά).

5 Όνομα βασιλέων της Σπάρτης. — Στρατιωτική μονάς. — Στα άγγλικά σημαίνει «έν τάξει». — Ίερη τρέλλα των άνθρίων.

6 Ούτιζε τους άρχαίους. — Ρωμαίος αυτοκράτωρ, γιός του Σεπτιμίου Σευήρου. — Θεά.

7 Γαλλικό μέτρον έπιφανείας. — Δέ λείπει από κανένα άνδρικό σασκάκι. — Άναφορική άντωννυμία. — Επώνυμο διασημου συγχρόνου συγγραφέως. — Άναφορική άντωννυμία (θηλ.).

8 Ουτό ζιζάνιο τού οίτου. — Ό. μαλή έκτασι γης. — Προτρέπει.

9 Άδέξιος. — Πατριάρχης της Κωνσταντινουπόλεως από τό 784 ως τό 806.

10 Ξενική άρνισι. — Επικήθεια — Άρχαία πόλις της Ήλειας.

11 Άρθρο. — Κομψότης. — Ε.πιτακτικό μόριο. — Την γεννιά ή μονονομία. — Άνεστραμμένη νότα.

12 Κατά τό ήμισι όρεινά. — Κήπος στάν όποιο καλλιεργούνταν φυτά, γιά να γίνουν πάνω σ' αυτά έπιστημονικές μελέτες. — Διπλασιάζεται στο ξεπούλημα.

13 Διαμέρισμα τού σπιτιού. — Κτητική άντωννυμία (πληθ.). — Ολόκληρος. — Κατοικίδιο ζώο.

14 Βυζαντινή νότα. — Διευκολύνει ένα όρισμό. — Άλλη βυζαντινή νότα.

15 Χρονικό επίρρημα. — Πώλ...: γνωστός Έλλην εύθυμογράφος.

16 Χαρακτηρίζεται έτσι μία γυναίκα από τό χρώμα των ματιών της. — Είναι άγνωστο τιών της.

17 Χαρακτηρίζεται έτσι μία γυναίκα από τό χρώμα των ματιών της. — Είναι άγνωστο τιών της.

ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ή λύσις τού 726 στη σελ. 62

πτώς. Δεν παραλείπει ούτε τη «Φιλτάτη Δωροθέα» ούτε τη μέθοδο της άδιαφορίας. (Τέλια στο άκροατήριο).

— Δεν είμαι κακοποιός, κύριε πρόεδρε. Είμαι ένας άνθρωπος αίσθηματικός. Μόνο που έχω άτυχία στον έρωτα, γιανι δεν έξω τον τρόπο να συγκινησω μία γυναίκα, γιά να συμμεριθώ τά αισθηματά μου. Ό τελευταίος μάρτυς είναι φίλος μου...

— Καλός φίλος, να τόν χαιρεσαι! λέει ο πρόεδρος. Σε δούλευε και δεν τόπαιρνες χαμπάρι. Άλλά κι' οι άλλοι φίλοι σου, καλοί είναι. Νά τους χαιρεσαι κι' αυτούς.

Κατά τά άλλα είναι πρώτης τάξεως παιδιά, κύριε πρόεδρε. Και μία μέρα γνωρίζω τη δεσποινίδα μηνύτρια... Την άγάπησα τρελλά, κύριε πρόεδρε. Υπέφερα γι' αυτήν. (Η φωνή του, βαθεία και ύποβλητική, λες και βγαίνει από την καρδιά του. Τά μάτια του λάμπουν, έτοιμα να δακρύσουν... Τώρα και τό άκροατήριο συγκινείται και κόθει τά γέλια. Σάν να παρακολουθή δρμά). Τis νύχτες δεν κοιμόμουν.

κύριε πρόεδρε. Την έβλεπα πάντα σαν φευγάλα όπτασία, σαν άπαστη εύτυχία, σαν άπρόσιτη θεά. Έβλεπα τόσους κοιμούς κυρίους να την πολιορκούν κι' έλεγα μέσα μου: «Τι έλπίδες μπορείς νάχες έσύ, καυμένη Σόλων;» Μ' έπινγε ή άπελπισία... Έσπαράζε ή καρδιά μου.

Ήμουν δυστυχής άνθρωπος... Και τότε είπα τάν πόνο μου στο φίλο μου τό Φρίξο. Κι' εκείνος μου έδωσε την άπασία εκείνη συμβουλή... Ενήργησα σαν ύπνωτισμένος. Σας ζω συγγνώμη, δεσποινίς Νίνα. Θα έδω την ύπόλοιπη ζωή μου, άν μπορούσατε να με συγχωρήσετε. Δέ σφταώ γιανι σας άγάπησα... και σας άγαπώ...

Άλλά ή δεσποινίς Νίνα δεν άπάντησε άμέσως. Είχε βγάλει τό μαντηλάκι της και σκούπιζε τά δακρυσμένα μάτια της. Συγκινημένος ο πρόεδρος, είπε:

— Κατηγορούμενε, άν αυτά που μās είπες έδώ τόσο άπλά και ειλικρινά, τόλμεγες στην ίδια, ίσως θα είχες κατορθώσει εκείνο που ήθελες. Τώρα είμαστε ύποχρεωμένοι να σε δικάσουμε...

— Τό άξιζω, κύριε πρόεδρε. Εκείνη τη στιγμή, ή δεσποινίς Νίνα κάνει νόημα στο δικηγόρο της. Κάτι τού λέει στ' αύτι. Κι' εκείνος:

— Κύριε πρόεδρε, ή πελάτις μου άποστύει τη μήνυσή!

Τό άκροατήριο χειροκροτεί.

Δυο μέρες άργότερα, ήμαστε στο τακτικό μας μαράκι. Οι τέσσερις, και μάλιστα ο Σόλων, με μία όρμη άσυνήθιστη.

Φρίξο, φυλάέου, τού λέω. Έρχεται να σε δείρη.

Ο Φρίξος έκανε να φυλαγεί. Μά δεν πρόφτασε. Ο Σόλων άνολγει τά χέρια του, όρμαιο στο συμβουλάτορά του, τόν... άγκαλιάζει και τόν φιλάει.

— Φρίξε, σ' εύγνωμονώ. Σού δ. φίλω την εύτυχία μου. Σε σένα και σε κανέναν άλλον.

— Τι συμβαίνει; ρωτώμσ όλοι.

— Την Κυριακή άρραβωνιάζομαστε με τη Νίνα. Φρίξε — στρέφεται πάλι σ' αυτόν — ή μέθοδος νούμερο δύο είναι άλάνθαστη!

— Δεν είναι ή μέθοδος νούμερο δύο, διορθώνει ο Φρίξος, που μόλις συνήλθε από την έκπληξή του. Είναι ή μέθοδος νούμερο τρία, που δεν την ήξερα ούτε εγώ.

— Και ποιά είναι ή νούμερο τρία;

— Έρωτική εξομολόγησι σε άβουσα δικαστήριου. Σόλων μου έσάλες τά γυαλιά!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

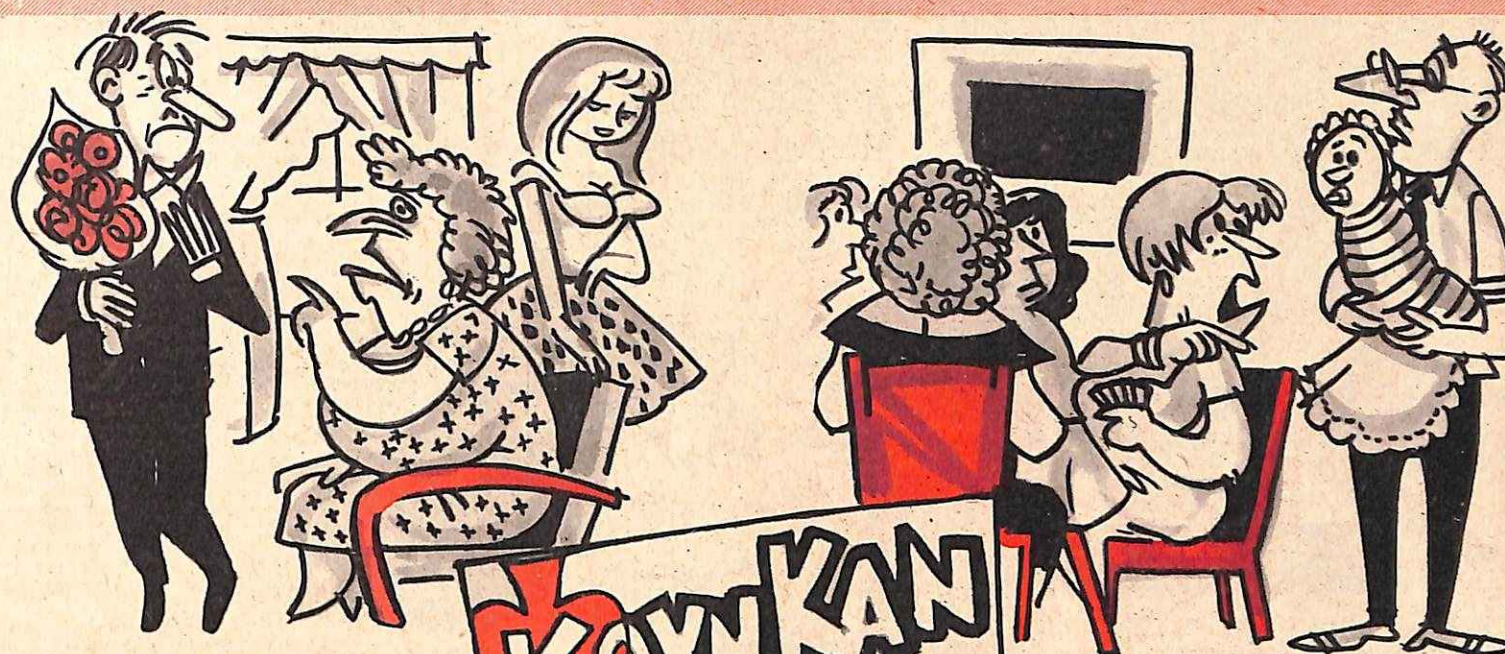
Της στινυιής

Μία έφημερίδα θέτει στους άναγνώστες της τό παρακάτω τέστ:

«Ένα άεροπλάνο μεταφέρει τρεις άντρες: έναν στρατηγό, έναν άτομικό έπιστήμονα, και μία στάρ. Σε σπάει ένας τυφώνας και τό άεροπλάνο κινδυνεύει να συντριβή στο έδαφος, εκτός άν θυσιασθή ο ένας από τους έπιβάτες. Ποιόν πρέπει να πετάξουν από τό άεροπλάνο; Γιά τη σωστή άπάντησι θα δοθούν 1.000 δολάρια.

Τήν άμοιβή την κέρδισε ένα παιδί δέκα χρόνων, που έδωσε αυτή την άπάντησι:

— Χωρίς συζήτησι πρέπει να πετάξουν τόν πιό βαρύ.



— Και γιά νάχουμε καλό ρώτημα, νεαρέ μου... Παιζεις κουν-κάν;

— Πάρε από δώ τό παιδί, Χαρίλαε!... Θα κακομάθη!...



— Βασιλάκη, τι θα γίνη; Άργεις πολύ ά- κόμη να πετάξης φύλλο;

— Και... κουν-κάν παίζω!...



— Κυριάκο, ήρθαν οι κυρίες να παίξουμε ένα...φιλό κουν-κάν!

— Άσπασούλα, είσαι άπόψε γιά...κουν-κάν:

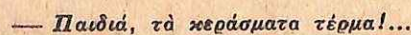


Ο κορίτσκο καυγᾶς βάστηξε ὡρα πολλή...
 Ὑστερὰ τὴς χωρίσανε καὶ τὶς πήγανε στὸ
 γραφεῖο τοῦ διευθυντή. Ἐκεῖνος ἀκούσε τὴν
 ἀφορμὴ τοῦ καυγᾶ καὶ
 τιμώρησε αὐτὴν ποὺχε
 προσβάλει τὴν Κάτια.
 Ἀπὸ τὴν ἐλαφρεῖά τι-
 μωρία δῶκε τῆς κακίας
 τῆς συμβαθήτριας, ὅτι
 Κάτια πείστηκε, ὅτι
 ὅλα ὅσα τῆς εἶχε πῆ-
 αὐτὴ ἦταν ἀλήθεια!
 Ἀλήθεια, ὅτι ἡ μητέ-
 ρα τῆς ἦταν γυναίκα
 τοῦ δρόμου, ὅτι εἶχε φι-
 λους, ὅτι ἀνάμεσα σ'
 αὐτοὺς, ἀγνωστος, ἦτα-
 νε κι' ὁ πατέρας ὁ δι-
 κός τῆς...

Γεμάτη απελπισία ή πληγωμένη μικρούλα κλείστηκε στὸν ἑαυτό της. Δὲ μιλούσε μὲ καμμία ἀπὸ τὶς συμμαθήτριές της... Μὲ ποιά νὰ μιλήσῃ;... "Όλες ἦσαν ἴδιες — κακές, μοχθηρές μαζί της, ἑτοιμές νὰ τὴν κουρελιάσουν· ὅπως τὴν εἶχανε κουρελιάσει...

Πίσω από τὸν κοίτην των κοριτσιῶν βρισκότανε μιὰ λιμνούλα. Ἦταν ἀρκετὰ βαθεῖα, γεμάτη χρυσόψαρα, ποὺ κλείνανε τὰ κορίτσια καὶ τὰ ταΐζαν. Κι' ἐκεῖ, μέσα στὴ λιμνούλα, βρῆκανε τὴν ἄλλη μερὰ πνιγμένη τὴ μικρὴ Κάτια... Τὰ μαλλιάκι της ἦσαν ἐξέλεκτα μέσα στὰ κυρτάλλινα νερά. Τὰ ματωκία της κλειστά... Ὅλα ἔλεγαν κανεῖς, ὅτι πίσω ἀπὸ τὰ κλεισμένα της βλέφαρα ἡ μικρὴ ἐναυζοῦσε τὴ ζωὴ της, ὅπως τὴν εἶχε ἀγαπήσει — μὲ μιὰ μονόθυλα τίμια... Μιὰ μονόθυλα, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὴ βλέπῃ λασπομένη — καὶ γι' αὐτὴ ἡ τροπαιομένη μικρούλα εἶχε κλεισεῖ γιὰ πάντα τὰ μάτια της, ἀφίνοντας ἀπ' ἐξω τους τὴ σκληρὴ, τὴν ἀποκρουστικὴ πραγματικότητά της...

ΒΕΡΟΦΕΡΟΣ



— 'Εγώ;... Γιατί;... ἀπόρησε χλωμή ή Κά-

Σιδωρ

Οι πολύτιμες
θεραπευτικές
ιδιότητές τους

Ἀπὸ τὸ δίκταμο
ὥς τὸ σκυλάκι

Ὁ ΔΙΚΤΑΜΟΣ ὁ κρητικὸς ἡ ΕΡΩΝΤΑΣ
ἡ στομαχοχόρτος. Φυτρώνει στὰ βουνά, μέ-
ρη καὶ στὲς χαράρες τῆς Κρήτης καὶ σὲ
ἐλάχιστο τμήμα τῆς Ἀρκαδίας. Τὸ περιε-
ρὸν δὲ εἶναι ὅτι ὁ δικτάμος δὲ φυτρώνει
κανένα ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου! Τὸ ἀνα-
φέρει ἀλλωστὲς κι' ὁ Πλίνιος: «Τὸ ἀνα-
καλῶμενον δικτάμονος εἰς οὐδὲν ἄλλο
φυτεῖται ἐμὴν ἐν τῇ γῆσιν Κρήτης». Σὲ
πολλὰ ἦταν γνωστὸ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα. Σὲ
πολλὰ μέρη τὸν θάλαμαν τῆς Ἀρτέμιδος
ἐν τῇ ἀκροπόλει ἐκάλουν ἀρτέμιον.

‘Από τὸν δίκτατορ μὲ ἀπόφασις βγαίνει
πληθικὸ ἔλαο μὲ ὁσὴν ἀομαχικήν
τροπικιστάκι· οἱ βενεδικτικοὶ μοναχοὶ
ἐκείνη καὶ σήπεια τὸν χορηγοῦσι γιὰ τὴν
παράσκευαν ποτὶν ὅπως, ἡ βενεδικτική
τακτικιστὶ κ.ν.κ. Γενικά, λόγῳ τῶν ἀφω-
ματῶν τὸν χορηγοῦσι ποτὶν σὲ ἑσπερικὴν
γιὰ τὴν παράσκευαν ἐκλεκτὸν λυκέρ, πο-
μας τὰ πωλὸν κατόπιν πανάκριβη!...

Τὴν θερμόχορτο ἡ φλυσινομένη, ἔ-
χει ἀκόμη τὴν ὀνομασία τοῦ κενταύρου
Χείρουνο, ποῦ φανερώσεν στὸν Ἀσκητι-
κὰ μουσικά της λατρίαν καὶ τὴς θεοπε-
τικῆς ἰδιότητος τὸν Βοτάνων καὶ Πηλίου

Ὁ τυχερὸς φυλακισμένος

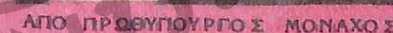
φαίνεται ότι, και στη φυλακή ακόμη, μπορεί κανείς να κερδίσει αρκετά λεφτά. Πράγματι, ένας «ισοδότης», κλεισμένος σε μία φυλακή του Ίλλινอยς, έλπιζε ότι, ως το τέλος του ερχομένου χρόνου, θα έχη κερδίσει 23 χιλιάδες δολάρια, ως δικαιώματά του από την πώληση διαφόρων ξεμπαν παιχνιδιών που έχει εφευρέσει!



Ο διασφορικός άλλος προστιολόγος Φερνάν, Ωμπρέ, έ-
πελασμένος των ερμηνειών, παρουσιάζει μερικά νέ-
δημιουργίες του που προβάλλουν ειδικά τα «φρεβ-
» των χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς. Στη
φατογραφία μας δύο από τα χτενίσματα του Φερνάν
Ωμπρέ: «Άνε»: Το «Χριστουγεννιάτικο ρόδο». Δύο
τραντάφυλλα με σπείρες έχουν τοποθετηθεί διακριτικά
στο δύο πλάγια. Κ έ κ έ: Το «Άνθη του χιονιού».



ΚΑ ύποπτοι απόπειρα των Ισπανοί των ηρώων Γκιούλ Μπλινέρ, που βρισκόταν από έξι μήνες στη Μορόκκο και γυρίζει εκεί το φιλμ «Ο Σολομών και η Βασίλισσα του Σάαχ», αντικαθιστώντας τον Τάρον Πάουερ. Με φεύκτα γένεια και περούκα, ο Γκιούλ μοιάζει πολύ με το μακαρίτη Τάο και πιστεύεται πως θα περισωθούν βερνικας στήνες του φιλμ που γυρίστηκαν με τον Πάουερ.



Ο πρώην πρωθυπουργός της Βιρμανίας Ου Νοθ απο-
φασισε προ μηνών να εγκαταλείψει τα έθνησμα και
να γίνει μοναχός. "Υστερα από την απαράκληση περ-
σο δολοφονίας, που πέρασε στη μονή Σουζάνα Γει-
ντ, ο άλλοτε πολιτικός απηρ το χρίσμα του μ-
ναχού και το νέο όνομα Σιν Νταόλάντα.

ΜΕ ΜΙΑ ΠΕΤΣΕΤΑ

2) Για μια εύλυστη μέση.

Κρατάτε την πετσέτα με τα δύο σας χέρια τεντωμένα πάνω απ' το κεφάλι σας. Στέκεσθε με τα πόδια ανοιχτά. (Α). Γέρνεται το σώμα σας προς τα δεξιά, ως δτου λυγίστη πολύ το δεξιό γόνατό σας, φέρνοντας το κεφάλι σας προς τα πίσω (Β). Άνασπώνεσθε ύστερα με μία γρήγορη κίνηση, διαγράφοντας ένα ημικύκλιο, και γέρνετε προς τα αριστερά, κατά τον ίδιο τρόπο (Γ). Τέλος, ξαναγυρίζετε στην αρχική στάση. Έπαναλαμβάνετε 3 φορές στην αρχή, κι' αργότερα περισσότερες, όσο δυναμώνουν οι μύς της μέσης σας.

3) Για ν' αποκτήσετε στενούς γοφούς.

Η άσκηση αυτή περιορίζει... τις ανοικτόμητες περιφέρειες. Ξαπλώνεσθε γαίω, ανάσκελα, με τα πόδια ενωμένα και τεντωμένα και με τα δάχτυλα γυρισμένα προς τα εμπρός. Σηκώνετε τα χέρια ψηλά, τεντωμένα, κρατώντας την πετσέτα. (Α). Άνασπώνεσθε καθιστή, λυγίζοντας τα γόνατα. Τα δάχτυλα των ποδιών σας θα είναι τεντωμένα κι' ανασπώνεσθε απ' το πάτωμα. Τα χέρια σας τεντωμένα προς τα εμπρός (Β). Γέρνεται τώρα προς τα πίσω το κορμί σας, περνάτε τα πόδια σας πάνω απ' την πετσέτα και τα τεντώνετε μπροστά (Γ).

Μπορεί στην αρχή να χάσετε την ισορροπία σας, μ' αυτή την κίνηση. Μην απελπισθήτε όμως και επαναλάβετε την. Θα δείτε ότι πολύ γρήγορα θ' αποκτήσετε νικη εύλυγισία και τελεία ισορροπία.

4) Για να γίνουν χαριτωμένες οι κινήσεις σας.

Με την άσκηση αυτή, θα γίνετε εύκλινη σαν γάτα. Σκύβετε μπροστά το κορμί σας, από τη μέση και πάνω. Κρατάτε την πετσέτα με τα δύο σας χέρια τεντωμένα προς τα κάτω, και ανοιχτά (Α). Κάθετε ένα βήμα μπροστά με τ' αριστερό πόδι, στρέφοντας συγχρόνως το κορμί σας προς τα δεξιά (Β). Σηκώνετε σιγά-σιγά το δεξιό χέρι κι' ανασπώνεσθε, ως την όρθια στάση (Γ). Συνεχίζοντας αυτή την κίνηση, στρίβετε τους ώμους σας και γέρνετε προς τα εμπρός (Δ). Ξαναγυρίζετε στην αρχική θέση και επαναλαμβάνετε την άσκηση με το δεξιό πόδι.



Οι τέσσερις ασκήσεις, του «συστήματος Κουνόβσκυ»

ΧΩΡΙΣ να θέλουμε να πούμε ότι η γυμναστική κάνει θαύματα, είναι γεγονός πάντως ότι αποτελεί ένα βασικό παράγοντα, για τη γυναικεία χάρη και ομορφιά. Υπάρχουν άπειρα συστήματα φυσικών ασκήσεων, το καθένα με το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του και με τον προορισμό του. Ένα απ' αυτά έχει επινοηθεί από το διάσημο καθηγητή Κουνόβσκυ, αθλητή στα ζητήματα της γυναικείας γυμναστικής. Αποβλέπει στην απόκτηση υψηλής και λεπτής σιλουέτας, φόν-μαϊγκο, σύμφωνα με τα αμερικανικά πρότυπα. Είναι λοιπόν ιδιαίτερος χρήσιμο για το μάλλον παχουλό γυναικείο τύπο, που πλεονάζει στην Ελλάδα, καθώς και σ' όλες τις μεσογειακές χώρες.

Το χαρακτηριστικό των ασκήσεων αυτών είναι ότι γίνονται με μια πετσέτα του μπάνιου.

Ο καθηγητής Κουνόβσκυ συνιστά να τις εκτελείτε καθημερινά —σε ώρα όμως που να μην είναι μπροστά... ο άντρας σας! Να τις συνεχίζετε δε ώπου ν' αποκτήσει το σώμα σας την ποθητή εύλυγισία.

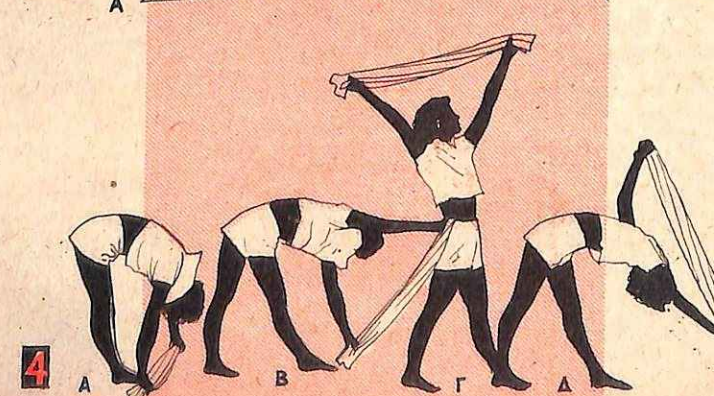
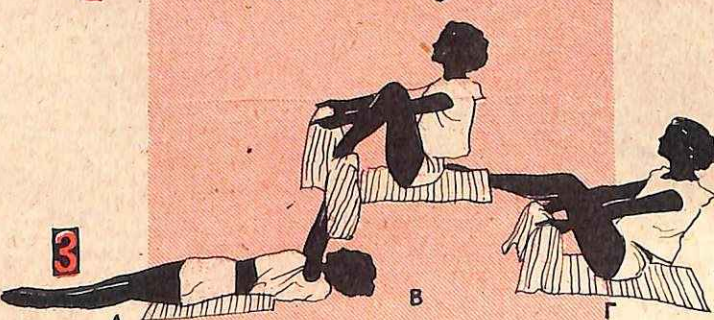
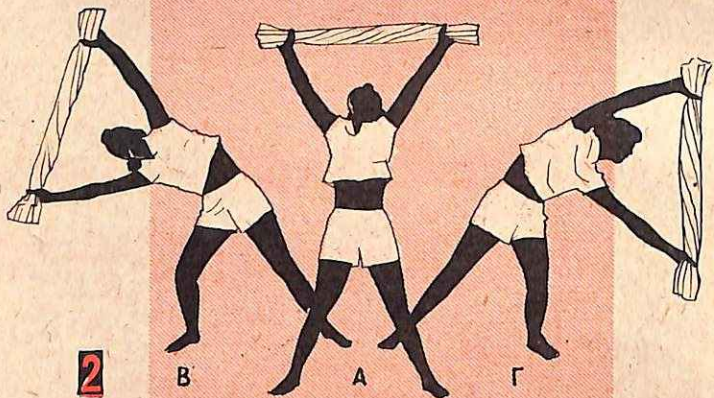
Αλλά κι' αφού επιτύχετε το αποτέλεσμα αυτό, πρέπει να εξακολουθήτε τη γυμναστική, για να μη χάσετε ό,τι κερδίσατε με τόσο κόπο. Αν τύχη να σας δει ο άντρας σας και... δακρύσει απ' τα πολλά γέλια, αφήστε τον να τελειώσει κι' ύστερα δώστε του την πετσέτα να σκουπίσει τα δακρύα του!

Να τώρα οι τέσσερις κυριότερες ασκήσεις του συστήματος Κουνόβσκυ:

1) Για μια ψηλόλυγη σιλουέτα.

Θέλετε ν' αποκτήσετε σώμα λεπτό κι' εύλυγο; Κρατήστε την πετσέτα με τα δύο σας χέρια, τεντωμένα μπροστά, οριζόντια και στο ύψος των ώμων σας (Α). Τα πόδια σας θάνα ενωμένα και τεντωμένα. Σκύβετε τώρα προς τα εμπρός, χωρίς να λυγίσετε καθόλου τα γόνατά σας, ώπου ν' αγγίξει η πετσέτα στο πάτωμα, πολύ κοντά στα δάχτυλα των ποδιών σας (Β). Ύστερα ανασπώνεσθε με όρμη το κορμί σας και γέρνετε προς τα πίσω, ενώ συγχρόνως ανασπώνεσθε στις μύτες των ποδιών (Γ).

Πιθανόν να δυσκολευθήτε στην αρχή στο σκύψιμο και να σας φανεί ότι το πάτωμα απέχει τρομερά κι' ότι δε μπορείτε να το φτάσετε. Μη βιάσετε τον εαυτό σας. Σιγά-σιγά, θα «λυθεί» η μέση σας, θ' αποκτήσει την απαιτούμενη εύλυγισία, και τότε θα μπορήτε να εκτελέσετε αυτή την άσκηση όπως πρέπει.



Σιδόνες, θαινί μου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Έλενη Ζαφείριου, μία φτωχή χήρα, δουλεύει όλη την ημέρα στη σκάφη, για να ουδεύσει τα δύο κορίτσια της, τη Φλώρα, που μελετάει για να δώσει εισαγωγικές εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο και τη Φροσούλα, ηλικίας δέκα πέντε χρόνων, που παίρνει μαθήματα πιάνου, γιατί όλοι λένε πως έχει εξαιρετικό ταλέντο. Η Φρόσω είναι μία ένοια με σκληρή καρδιά, που έχει την αξίωση να τη βοηθάει με κάθε θυσία η μητέρα της και η αδελφή της για να πετύχει το σκοπό της: να γίνει επιτήμη, να διακριθεί, να πλουτίσει. Γι' αυτό ακριβώς αρνείται να δεχθεί την πρόταση ενός παιδικού φίλου της, που είναι τώρα γεωπόνος, να γίνει γυναίκα του, γιατί είναι κι' αυτός φτωχός. Το βράδυ της ίδιας ημέρας μία διάσημη άλλοτε τραγουδίστρια, η κ. Άντελα Πλοριόν, που έχει παντρευτεί ένα πλούσιο Έλληνα, άκουσε τυχαία τη φωνή της Φλώρας και της πρότεινε να τη σπουδάσει και να τη στελεχίσει στο εξωτερικό μ' έσοδα της. Η Φλώρα δα την ξοφλούσε αργότερα με τα κέρδη της. Την άλλη ημέρα η Πλοριόν πήγε στο σπίτι της νέας και υπογράφηκε το συμφωνητικό εις διπλούν. Από τότε, η ζωή της Έλενης έγινε ακόμα πιο δυστυχισμένη, γιατί η Φλώρα της ζητούσε διαρκώς χρήματα για το ντύσιμό της. Η νέα στο μεταξύ έρωτεύθηκε ένα συμπαθητικό στο σ' Ώδεο, το Στάθη Παυλός και μία ημέρα συναντήθηκαν στη Γλυφάδα για να κάνουν μπάνιο μαζί...

Πιάστηκαν από το χέρι, προχώρησαν στην άμμουδιά. Εκείνη τη στιγμή άκουσαν μία νεανική φωνή. Φλώρα!...

Η καρδιά της κοπέλλας σφίχτηκε. Το μόνο, που δεν επιθυμούσε, ήταν ακριβώς αυτό: Να έρθει κι' η Μέλπω να κάνει μπάνιο... Η φίλη της προχώρησε, ενώ τα βαρούλά της ματάκια γυάλιζαν από ποθυρία.

Καλημέρα, Φλώρα. Νωρίς-νωρίς βλέπω σήμερα για μπάνιο! Και κύτταζε με θάρρος τον καβαλιέρο της κοπέλλας.

Η Φλώρα αναγκάστηκε να τους συστήσει. Ο κύριος Παυλός, η δεσποινίς Τριλίδη...

Κι' οι δυο κυττάχτηκαν μ' έκπληξη, μ' ένα πινυγμένο επίφωνημα.

Χαίρω πολύ! είπε ο νεαρός μ' ένδιαφέρον.

Χαίρω πολύ, είπε κι' η Μέλπω, και τα μάτια της στίβισαν.

Έπειτα, πίσω από την πλάτη του, έκανε νόημα της φίλης της πως της φαινόταν πολύ όμορφος.

Χωρίς να την προσκαλέσουν, η Μέλπω άρχισε να κολυμπάει κοντά τους.

Ήταν καλή κολυμβήτρια, περνούσε τη Φλώρα. Σε λίγο, μ' ένα σφίξιμο στην καρδιά, αντέληξε αυτή, ότι ο αγαπημένος της προχωρούσε με τη φίλη της, χωρίς να λογαριάζει, ότι αυτή δε μπορούσε ν' ακολουθήσει. Μη βιάζεστε! τους φώναξε αυτή. Κουράστηκα...

Ο Στάθης γέλασε.

Δε ντρέεσαι; Κουράστηκες κιόλας...

Φτάσε μαζί!...

Κι' εξακολουθούσε να προχωρή.

Η Φλώρα ένοιωσε τη ζήλεια να σαγκώνει την καρδιά της. Πρώτη φορά διανοήθηκε να ζηλέψει τη Μέλπω. Τα πλούτη της τα είχε συνηθίσει, δεν τα ζήλευε. Άλλο τίποτα δεν είχε ποτέ να της ζηλέψει. Όταν περπατούσαν στο δρόμο μαζί, οι περαστικοί, που θεωρούσαν καλό να εκφράσουν το θαυμασμό τους, αποτεινόταν σ' αυτήν. Στο σχολείο, τα κορίτσια έφερναν αυτήν πάντα πρώτη στην όμορφη. Για τη Μέλπω έλεγαν σχεδόν φανερά πως δεν ήταν όμορφη.

Γι' αυτό, πρώτη φορά στη ζωή της η Φλώρα αισθάνθηκε τη ζήλεια να της σαγκώνει την καρδιά. Κι' επαναστατική καθώς ήταν πάντα, έβαλε τις φωνές:

Στάθη! Σε παρακαλώ, έλα κοντά μου. Θα πινυγώ!...

Με κάποια δυσφορία γύρισε ο νέος. Πήγε κοντά της. Το πρόσωπό του έδειχνε δυσανεμία.

Γιατί δε μ' αφήνεις να κολυμπήσω μακριά;

Φοβάμαι. Και για σένα και για μένα... Κουταμάρες! φώναξε αυτός αποδοκιμαστικά. Έτσι μονάχα χαίρομαι το μπάνιο, να κολυμπά μακριά! Άλλοιώς, θα τσαλαβούδα στην άμμο!...

Χωρίς να προσέξει το παρακλητικό της ύφος, προχώρησε προς τα έξω, βγήκε και ξάπλωσε άμεσως στην άμμουδιά.

Η Φλώρα έτρεξε κοντά του, με καρδιά τρεμάμενη.

Θύμωσες, Στάθη; Γιατί;

Όχι... Άλλα, να, δε μ' άρεσει να δεσμεύουν την ατομική μου ελευθερία, ούτε κατ' ελάχιστον!

Ακούμπησε το χέρι της στο δικό του.

Έλα, τώρα, κακό παιδί. Για να τσακωθούμε ήρθαμε;

Αυτή τη στιγμή έφθασε κι' η Μέλπω. Φαινόταν παρανεμένη.

Τι πάθατε; Γιατί βγήκατε;

Έτσι, έκανε πεισιμωμένος ο νέος. Φτάνει το μπάνιο. Άς καθήσουμε εδώ, να λέμε παραμύθια!

Η Φλώρα ένοιωσε ένα κόμπο ν' ανεβαίνει στο λαιμό της. Ο θυμός όμως έπνιγε το κλάμα που έρχόταν. Για να τα κρύψει όλα, ξέσπασε σε γέλια νευρικά.

Όρα! Να λέμε παραμύθια! Μέλπω, ξέρεις κανένα;

Πώς; Έκανε αυτή. Ξέρω!...

Κι' άρχισε να τους διηγείται κάποια κουταμάρα.

Ο Στάθης την άκουγε μ' ενδιαφέρον.

Άσφαι, η Μέλπω άλλαξε κουβέντα.

Μία ιδέα! είπε. Έρχόσαστε να φάμε μαζί!...

Η Φλώρα γούρλωσε τα μάτια της. Δεν ήταν κάτι απάνιο γι' αυτήν, να φάει με τη Μέλπω. Άλλα αυτή η πρόσκληση, έτσι ξαφνικά, την παραξένευε.

Έφερε άμεσως αντίρρηση.

Αδύνατο! Με περιμένει η μαμά. Έχουμε δουλειά.

Δεν πειράζει, έκανε με τη μεγαλύτερη φυσικότητα η Μέλπω. Άς έρθει τότε μόνος του ο κύριος Παυλός!...

Η καρδιά της Φλώρας κλωτσούσε στο στήθος της, ώπου νάρθ η απάντησή.

Ενοπλανείδ

Αδιέξοδο

Ο καλύτερος πλοιάς μιας μεγάλης επιχειρήσεως τοσκαίνεται με τον διευθυντή του. Στο τέλος, ο πλοιάς του λέει:

— Άντε πνίζου!...

— Πώς! ορβεται εκείνος. Με βρίζεις; Θα πάω άμέσως να το πω στον κύριο Γενικό!

— Πες του κι' αυτόν που να πάν να κουρευτεί!

— Αναγκασμένος ο διευθυντής τρέχει στο γραφείο του γενικού και του εξιστορεί τα συμβάντα.

— Πρέπει ν' απολυθεί άμέσως! καταλήγει τρέμοντας από θυμό. Δεν όταν πού μου είπε να πάω να πινυγώ, αλλά τρέμει να εκφραστεί άσεβως και για σας, κύριε γενικό, λέγοντας να πάτε να κουρευτείτε!

Ο γενικός μένει για λίγο σκεπτικός. Άντικεινόμενος το φακέλλο του πλοιάς και διαπιστώνει ότι αυτός μόνος του πουλάει τα 90% των ειδών της επιχειρήσεως.

— Να σου πω, αγαπητέ μου, του άπανταί. Έγώ οποσδήποτε πηνάγνω στον κουρέα μου... Έσύ τώρα κανόνισε τη θέση σου.

Ο ΓΑΚΟΣ

Ο Στάθης φάνηκε να διστάζει μία στιγμή. Έπειτα, αποκρίθηκε με το πιο γοητευτικό του χαμόγελο:

Ευχαριστώ πάρα πολύ... να μη σας κάνω φασαρία!...

Τότε, ξεφώνισε η Φλώρα, έξω φρενών, θάρρος κι' εγώ. Θα είσοποιήσω μόνο τη μαμά. Προσπαθούσε να φανεί πολύ εύθυμη, ενώ μέσα της έβραζε. Κι' όλη την ώρα, έπειτα, ώπου να σηκωνούν να φύγουν, έριχνε στη φίλη της ματιές θυμωμένες.

Στη βίλλα!...

Από την πρώτη στιγμή, που πάτησε ο Στάθης Παυλός το πόδι του στη βίλλα της Μέλπας, η Φλώρα έχασε τη μάχη!...

Ο Στάθης συμπεριφερόταν με απόλυτη ανει, λές κι' ήταν γεννημένος μέσα στα μεγάλα. Ο πατέρας κι' η μητέρα της Μέλπας τον περιποιήθηκαν πολύ, κι' άς μην ήξεραν τίποτε γι' αυτόν. Είχαν συνηθίσει να δέχονται φίλους και φίλες της κόρης τους κι' η πρόσκληση αυτή δεν τους έκανε εντύπωση.

Ο Στάθης έριχνε γύρω κλεφτές ματιές, θαύμαζε την καινούργια έπαυλη, τα καινούργια έπιπλα, τις ακριβά άγορασμένες εικόνες νέων ζωγράφων.

Όλα άστραφταν καινούργια σ' αυτό το σπίτι. Κι' ο πλούτος φαινόταν σε κάθε γωνιά. Δυό υπηρέτριες άφωγες, με τις σκουφίτσες τους, με τις ποδιές τους, σερβίριζαν. Κι' η Μέλπω, χοντρή, μπάταλη καθώς ήταν, φαινόταν απόλυτα συνηθισμένη σ' αυτό το περιβάλλον.

Έμεινε πολλή ώρα μετά το φαγητό ο Στάθης. Όταν σηκώθηκε να φύγει, ευχαρίστησε θερμά.

Πότε θα ξαναρθής για μπάνιο; τον ρώτησε η Μέλπω με οικειότητα.

Μά... μεθαύριο! αποκρίθηκε αυτός και την κύτταζε ερωτηματικά.

Όταν έφυγε ο Παυλός κι' έμεινε μόνη με τη φίλη της, η Φλώρα, την κύτταζε με ματιά σκοτεινά.

Αυτή άρχισε άμεσως:

Φλώρα! Συγχαρητήρια. Το γούστο σου είναι περίφημο! Πραγματικά, δεν υπάρχει πιο έλκυστικό νέος από το Στάθη σου.

Σ' άρεσε, ρώτησε αγέλαστη η Φλώρα.

Πάρα πολύ!... Πάρα πολύ!...

Δίστασε η άλλη. Στο τέλος ξέσπασε:

Παί! τον κάλεσε στο σπίτι σου;

Μπα; Σου κακοφάνηκε; εірνευθήκε η πλούσια κοπέλλα.

Ίσως...

Κρίμα, κι' εγώ τόκαυα για να σ' εδχαρίστησω, για να τον περαιοτηθώ, έφ' όσον ενδιαφέρεσαι γι' αυτόν!...

Εγώ ενδιαφέρομαι. Δεν έχω σκοπό όμως να ενδιαφερόμαι και κανείς άλλος.

Η Μέλπω γέλασε δυνατά.

Τι κουτή που είσαι, κομμένη! Σάμπως δεν υπάρχουν άλλα κορίτσια στον κόσμο; Στο Ώδεο μούλεγες, ότι τον πολιορκούν τόσα και τόσα κορίτσια.

Αυτές είναι άλλο!... Έσύ, δεν έπρεπε να δείξεις τόσο ενδιαφέρον, αφού ξέρεις πως τον αγαπά!...

Καλά. Μεθαύριο ούτε θα τον δώ! είπε η Μέλπω μωτρωμένη.

Έπειτα, ξέσπασε σε θυμό:

Ες έλλου, σ' ευχαριστώ πολύ! Αυτή είναι η φίλη μας; Με το παραμικρό ζήλεις και ύποψες. Σ' ευχαριστώ!...

Γειά σου! είπε ψυχρά η Φλώρα. Σ' ευχαριστώ κι' εγώ!...

Κι' έφυγε, χωρίς ν' απολύνη μ' ένα χαμόγελο τα πικρά λόγια τους.

Η προσδοκία

Πώς εξελίχτηκαν πράγματα τα πράγματα; Πώς, ενώ αισθανόταν την ύπωση στην καρδιά της, η Φλώρα τυφλώθηκε και δεν πήρε είδησι τί γινόταν γύρω της, δε μπόρεσε να το καταλάβει ποτέ.

Εξακολουθούσαν κάμποσες φορές να βλέπουνται με τον αγαπημένο της. Κάθε φορά όμως ένοιωσε το ύψος του π' ο παράξενος, τις κουβέντες του πιο άοριτες. Έπειτα, σιγά-

σιγά, άρχισε να της βρίσκη διάφορες προ-
φάσεις για ν' αραιώνουν τις συναντήσεις
τους.

Κόντευε να μη τ' άφινόπωρο, όταν ή
Φλώρα άνακάλυψε την προδοσία.
Ήταν βράδυ. Όλοι είχαν κοιμηθ' στο
σπίτι της. Κι' αυτή έτοιμαζόταν να πέση,
όταν κατάλαβε κάποια παράξενη άνησυχία
στην καρδιά της. Ήταν προαισθήμα; Ή-
ταν ένστικτο;... Πάντως, δέ μπορούσε να
ησυχάση.

— Πάω μιά βόλτα στη θάλασσα, είπε
στη μητέρα της.

— Τέτοια ώρα; διαμαρτυρήθηκε αυτή. Εί-
ναι έντεκα! Τί να κάνης στη θάλασσα μόνη
σου;

— Θέλω να ξεσκάσω. Δέ μπορώ... άπο-
κρίθηκε άπότομα αυτή.

Κι' έφυγε, χωρίς άλλη λέξη, ενώ ή δύστυχη
ή 'Ελένη της φώναζε ακόμα:

— Δέν είναι σωστό... Πρόσεχε!...

Πήρε τον παραλιακό δρόμο, που ήταν έρη-
μος και σκοτεινός. Ουράνος άστροφωτισμέ-
νος και φάτα στα κέντρα. Τά σπίτια όμως
ήταν βυθισμένα στο σκοτάδι κι' ή περιοχή
αυτή με τίς βίλλες φαινόταν σχεδόν άσκο-
ποϊκή.

Όταν ζύγωσε στη βίλλα της Μέλπως, είδε
ένα θαμπό φώς μονάχα στον κήπο. 'Ασυναί-
σθητα, προχώρησε προς τ' άκεί. Ή επαυλι
τών Τριλίδη φαινόταν να κοιμάται, όπως κι'
οι άλλες.

Στάθηκε άφηρημένη και στήλωσε τ' άτία
της προς τ' άκεί.

Κι' άσφαινα, μέσα στη σιγαλιά, άκουσε
καθαρα ψιθυρίσματα. Κάποιος ήταν στον
κήπο... Πίσω άπό τίς πικνές φυλλοσιές, κά-
ποιος μιλούσε.

Δέ μπορούσε να διακρίνη τ' ά λόγια. Ούτε
κάν άν ήταν άντρική φωνή ή γυναικεία. Μο-
νάχα τον τρελό χτύπο της καρδιάς της ά-
κουγε.

Βάσταξε κάμποση ώρα αυτή ή άνησυχία. Κι'
άσφαινα, βήματα έκαναν τ' χαλίκια να
τρύουν...

Κρούτηκαν άμέσως πίσω άπό ένα δέντρο.
Και τότε τους είδε!

Ό άγαπημένος της ό Στάθης κρατούσε
τη Μέλπω άγκαλιασμένη, κι' αυτή έγερνε
στον άμο του και τον κύτταζε με περιπά-
θεια. Τό κοντόχοντρο κορμί της άποτελούσε
μιά άσχημη αντίθεσι με την κομψη και λυ-
γερό του σιλουέττα. Δέ φαινόταν όμως να
τό αντίλαμβάνεται αυτός. Προχωρούσαν σι-
γά-σιγά. Κάποια στιγμή στάθηκαν, φιλήθη-
καν. 'Επειτα ξαναπροχώρησαν.

Τά πόδια της Φλώρας είχαν ριζώσει στη
γή. Ή καρδιά της λές και σταμάτησε να
δουλεύη.

Τους είδε στην καγκελλόπορτα. Τώρα
μπορούσε ν' άκούση καθαρά τ' ά λόγια του:

— Χρυσό μου!... 'Αγαπούλα!...

Ήταν ή φωνή του Στάθης.

Κι' ή δική της ή φωνή:

— Καμάρι μου!... 'Αγάπη μου!...

— Αύριο πάλι; ρώτησε αυτής.

— Αύριο... Δέν πιστεύω να σέ περιμένη
έκείνη.

— 'Ας την έκείνη. Λίγο-λίγο θα κόψω
κάθε σχέδιό...

— Έλα ντέ! Έκανε άνηπόμονα ή Μέλπω.
Τό ξέρεις πώς είμαι ζηλιάρη; Τί περιμέ-
νεις; Γιατί δέν της έξηγείς;

— Νά, τί λυπάμαι. Δέν είναι εύκολες
κάτι τέτοιες έξηγήσεις, ξέρεις. Είναι σκλη-
ρές.

— Πιό σκληρό είναι να την άφίνης στην
αυταπάτη. Καλύτερα να της έξηγήσης τ' ά
πραγματα. Είναι λογική, θα καταλάβη.

— Καλά-καλά, ξέρω. Θά τ' ά φέρω έτσι,
που να μην πονέση πολύ... 'Ασε με έμένα.
Μη στενοχωριέσαι...

— 'Αν ξέρω πώς μ' άγαπάς στ' αλήθεια,
δ' στενοχωριέμαι...

— Αυτό πιά, άκόμα δέν τ' άμαθες;

— 'Αλλο ένα φίλι. Μακρύ, சுστό κι' έπειτα
ό Στάθης έφυγε με βήμα ζωηρό.

Μόνον όταν τον είδε μακριά, μαύρη σι-
λουέττα στο σκοτεινό φόντο της νυχτας,
μπόρεσε να σαλέψη ή Φλώρα. Χωρίς να σκέ-
πεται τίποτα, άπότομα και αδόκητα κα-
θώς ήταν σέ όλα της, έτρεξε πίσω του. Ή
φωνή της αντίλάλησε καθαρή και πονεμένη
στη σιγαλιά:

— Στάθη! Στάθη!

— Σταμάτησε αυτός και στράφηκε προς τό
μέρος της.

Τόν έφτασε λαχανιασμένη. Τά μάτια της
πετούσαν σπίθες στο σκοτάδι.

— Πού βρέθηκες εδώ τέτοια ώρα; τη ρώ-
τησε κερανοχτυπημένος.

— Στάθη!... Γιατί με πρόδωσες;

— Σούφρωσε τ' ά φρύδια του κι' έμεινε βου-
θός λίγη ώρα. 'Επειτα, ή ωραία, άκουσική
του φωνή, άκούστηκε στενοχωρητή:



ΦΩΤΕΙΝΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Ή 'Ασκη Θάσραυ, ή μοδίστρα που
ντύνει τ' άρσινίλιστα 'Ελισάβετ, λαναά-
ρει στην 'Αγγλία τό παράξενο αυτό φω-
τεινό καπέλλο άπό βελούδο διαφόρων
χρωμάτων. Δεκαπέντε μικρά πολυχρώμα
λαμπιόνια, που ανάθουν με μιά μικρή
ήλεκτρική στήλη, τό έξασφαλίζουν μιά
πρωτοτυπία, που ένθουσίασε τό άραιο
φύλο!

— Με παραμονεύεις;

— Όχι, Στάθη, στο όρκίζομαι. 'Αλλά...
δέν ξέρω τί μου ήρθε...

— Πολύ καλά! 'Ισως να είναι καλύτερα
έτσι!...

— Τί θέλεις να πής;

— Αύριο θάρω να έξηγηθούμε.

— Αύριο; φώναξε αυτή με άπελπισία.

Αύριο; Νομίζεις πώς βαστώ ως αύριο;

— Μα, δέν είναι δυνατόν τώρα.

— Γιατί; 'Ισα-ίσα! Είσαστε μόνοι. Κα-
νένας δέ μάς άκούει. 'Ας καθίσουμε στα
βράχια.

— Δίστασε πάλι αυτός. Στο τέλος, σήκωσε
τους ώμους του.

— Καλά. Όπως προτιμάς.

Προχώρησαν σιωπηλά προς τ' ά θάλασσα
και κάθισαν στα βράχια. Στα πόδια τους
έσπαζε άπαλό τό κύμα, γεμάτο μυστήριο.

Και τ' άστρα χαμήλωναν, θαρρείς, κι' έκλει-
ναν περιεργά τ' ά ματάκια τους.

— Ποιος ξέρει τί θα της πής... Τί μπορεί
να πής ένας νέος, όταν προδίνη την άγάπη
του;

Τό πρόσωπο της Φλώρας φαινόταν όλό-
κληρο στο μισοσκόταδο. Τά λαμπρά της
μάτια άστράφταν σαν άστρα.

— Φλώρα, άρχισε τό παλληκάρι... Τό ξέ-
ρω πώς δέν υπάρχει δικαιολογία για μένα.

— 'Αλλά πρέπει να λάβης υπ' όψη σου πώς
είμαι καλλιτέχνης. Οι καλλιτέχνες φημίζου-
ναι για τ' άσταθεία των αισθημάτων τους,
τό ξέρεις. Κι' εσύ ή ίδια, μιά μέρα, θα
προδώσης τόν άντρα που άγαπάς... που νο-
μίζεις πώς αγαπάς.

Τόν κύτταξε σά να τόν έβλεπε πρώτη
φορά.

— Στάθη εσύ μου μιλάς έτσι;

— Ή αλήθεια είναι σκληρή, αλλά είναι
πάντα τό καλύτερο φάρμακο.

— 'Αγαπάς τη Μέλπω;... Δέν είναι δυ-
νατόν!...

— 'Ισως να είναι άφύσικο, να είναι άπί-
θανο... 'Αλλά ήταν κάτι που ήρθε ξαφνικά...
Δέν τό περιμένα, τό ξέρεις. 'Εσύ μου τη
σύστησες!

— Κι' είναι λόγος αυτός για να προδώ-
σης την άγάπη μας; Τόσα όνειρα;... Τόσα
σχέδια;

— 'Ονειρα και σχέδια! γέλασε αυτός.

— Ό κόσμος είναι γεμάτος άπό όνειρα και σχέ-
δια. Ό δικός μας κόσμος προπάντων, Φλώ-
ρα. Μ' όποιον άντρα συνδέσης, τη ζωή σου,
θάρρουνε πάλι τ' ά όνειρα, μην άνησυχής!

— 'Εσύ έπιασες κιόλας τό όνειρο της
ζωής σου;

— Ό, ναί! παραδέχθηκε αυτός.

— Πλασιωμένο με τό χρυσό κάδρο των
έκατομμυρίων της Μέλπως;

— Ό Στάθης έκανε μιά άριστή κίνησι.

— 'Ε.., αυτό είναι τό τυχερό, τό μοι-

ραίο... δέν παίζει ρόλο στην ούσια του πράγ-
ματος.

— Κι' ή ούσία είναι πώς την άγαπάς;

Τό λές και τό πιστεύεις αυτό;

— Φυσικά, άλλιώς δέ θα την παντρευό-
μουν!

— Ή Φλώρα ξέσπασε.

— Τη βρίσκεις πιό όμορφη άπό μένα; Εί-
ναι τόσο άνοστη! Στην τάξη τελευταία, σέ
όλα πίσω. Μονάχα στα έκατομμύρια πρώτα...
Δυστυχισμένη, έχεις αλήθεια την πρόθεσι να
πουλήσης για τ' άκατομμύρια της Μέλπως;

— Μη γίνεσαι χυδαία! της είπε με ύφος
πειραγμένο.

— Μα δέ σ' άφίνω να γίνης άντρας άλ-
λης γυναικάς!...

— Σέ παρακαλώ, Φλώρα. Κράτα την ά-
ξιοπρέπειά σου...

— Τό θεωρείς φυσικό να σ' άφίσω να
φύγης έτσι άπό τη ζωή μου, ύστερ' άπό τό-
σες έλπίδες, τόσους δρκους;

— Έκανε να της πιάσει τό χέρι. Αυτή τό
τράβηξε, σά να την άγγίζει φίδι.

— Φλώρα, της είπε, έλα να μείνουμε κα-
λοί φίλοι! 'Από αυτό θα φανή ό βαθμός
του πολιτισμού σου. Είσαστε φίλες με τη
Μέλπω. Δέν υπάρχει λόγος να χαλάση ή φι-
λία σας, για μιά περιπέτεια, άσημαντη κα-
τά βέθος.

— 'Νά μην κλάψω! Μονάχα να μην κλάψω!»,
συλλογιζόταν ή Φλώρα.

Τόν κύτταξε με μάτια γεμάτα ίκεσία, και
προσπάθησε να μιλήσει πολύ συγκαταμένα,
πολύ άριστοκρατικά.

— Πές μου, Στάθη, δέ μ' άγάπησες πο-
τέ, έμένα; 'Όταν μουλγες...

— Φλώρα, την έκοψε αυτός άνηπόμονα.

— 'Η άγάπη δέν έχει μαθηματικούς κανόνες!

— 'Όταν σ'όλεγα, τό πιστεύα. Τώρα πιστεύω
πώς άγαπώ τη Μέλπω. Δέν άποκλείεται αύ-
ριο να όμολογήσω έγώ ό ίδιος πώς γελά-
στηκα...

— Στους μαθηματικούς σφυ ύπολογι-
σμούς;

— Σου ξαναλέω, μη γίνεσαι χυδαία.

— Δέν πειράζει! ξέσπασε εκείνη. Είμαι
χυδαία. Ή μάννα μου βάζει μπουγάδες κι'
είμαι φτωχιά. Της Μέλπως ή μητέρα ζή
χαρτοπαίζοντας άπό τό πρωί ως τό βράδυ.

Είμαι κοσμική, θα σέ βοηθήση στην τέχνη
σου και τ' ά λεφτά της Μέλπως θα σου έξα-
σφαλίσουν ένα λαμπρό μέλλον.

— Ή φωνή μου και τό ταλέντο μου μου
φτάνουν!

— Δυστυχώς... 'Όστε αυτή είναι ή τελει-
ταία σου λέξη;

— Τόν κύτταξε σκετινίη.

— Δίστασε αυτός. Στο τέλος της πέταξε,
χωρίς να την κυτάξη:

— Είναι γεγονός τετελεσμένο! 'Εκανα
σήμερα την έπίσημη πρότασή μου...

— Και ή άπάντησι;

— Ό γυνείκ της είναι πολύ εύχισιμέ-
νοι.

— 'Όστε δέν είχατε παρ' ά να περιμένετε
πώς να μου τό άναγγέλης έμένα, με τρόπο;

— Σου όμολογώ πώς αυτό ήταν τό μόνο
έμπόδιο.

— Και τώρα, που ήρθαν έτσι τ' ά πράγ-
ματα;...

— Ή έμπνευσί σου να έρθης να με πα-
ραμονέψης, με βοήθησε πολύ, της όμολογήσε
κυνικά.

— Ή Φλώρα σηκώθηκε. Παράξενο! Τί νάχουν
τά πόδια της; Γιατί τ' αίσθάνεται σά να
είναι άπό βαμτάκι; Και τ' άστρα γιατί έ-
σβυσαν έτσι άπότομα;

— Σκοτάδι γύρω. Μόλις διακρίνει που είναι
ό δρόμος μπροστά της, για να προχωρήση.

— 'Ετσι φεύγεις; 'Εννοείς δηλαδή νάμα-
στε έχθροί;

— 'Από πού έρχεται ή φωνή του; Κάπου άπό
πολύ μακριά. Πολύ μακριά...

— Προχωρεί ίσια μπροστά της. 'Ακούει άκώ-
μα σά σέ όνειρο τη φωνή του. 'Επειτα σβύ-
νει κι' αυτή.

Μαύρες σκέψεις

Τώρα πιά δέ διακρίνει ούτε τό δρόμο. Κά-
ποια στιγμή αισθάνεται πώς τό πόδι της
άπλώνεται στο κενό. Τρομάζει και ζυμνεί,
θαρρείς. Μιόό βήμα άκόμη και θάτπεφτε στη
θάλασσα!...

— 'Ανατριχιάζει σύγκορμη και στέκει στην
άκρη του δρόμου.

— Τά φάτα στα κέντρα άστράφτουν, χίλια
άστέρια καθρεφτίζονται στο νερό.

— Κάποια κούρσα φεύγει άπό τό κέντρο,
περνάει μπροστά της, την τυφλώνει με τους
φάρους της.

— Ή Φλώρα αισθάνεται τό θυμό να την
πνίγη.

— Κτήνη!...

— Μιά σκιά προχωρεί κοντά της. Μιά φωνή
άντιπαθητική.

— Είσαι μόνη, μικρούλα;

— Γυρίζει σά να τη δάγκωσε φίδι. 'Ενας
άντρας στέκει δίπλα της. Στο μισοσκόταδο
της φαίνεται μεσόκοπος και καλοντυμένος.

Τού γυρίζει την πλάτη. Αυτός βρίσκεται
πάλι μπροστά της.

— Τό πορτοφόλι μου είναι γεμάτο... της
ψιθυρίζει με ύφος σίγουρο.

— Πριν προφθάση να σκεφθ' τί κάνει, τό
χέρι της σηκώνεται. 'Ενα χαστούκι άστρά-
φτει στο σκοτάδι.

— Ό άντρας όπισθοχωρεί. 'Επειτα γελάει.

— Μπράβο! Είσαι χερσούναμη, κοπελί-
τα μου. Δέν πειράζει, άλλη φορά. Τώρα,
φαίνεται σέ περιμένει κάπου ό καλός σου.

— Ό άντρας φεύγει, με τ' ά χέρια στις τσέ-
πες. Ή Φλώρα αισθάνεται την άνάγκη να
φωνάξη. Μα ντρέπεται!...

— Στέκει άκόμα λίγη ώρα, κυττάζοντας τό
νερό.

— 'Αν είχα κάνει τό βήμα;... Τό πεζούλι
δέν είναι πολύ ψηλό. Δέ θα είχα σκοταθώ!...

— 'Ισως να είχα σπάσει κανένα πόδι... Κι' άν
πέσω στο νερό, δέ θα πάθω τίποτα, άφού
κοιμυρτώ...

— Παίρνει τό δρόμο του σπιτιού της. 'Όσο
ζυγώνει κι' άντικρύζει τό γυνίριο άνησμένο
κηπάκι, τόσο μαλακώνει ή καρδιά της. Τη
στιγμή, που διαβαίνει τό κατώφλι της, την
πιάνουν τ' άναρμυλλήτα...

Ένα πονετικό χέρι

— Όλη τη νύχτα γεγρύπησε ή 'Ελένη δί-
πλα στο προσκέφαλο της κόρης της. Λυγροί
συντάρσαν τό κορμί της κοπέλλας. Και λό-
για άσυνάρτητα έβγαίνουν άπό τ' ά χείλη της.

— Ή καρδιά της μάννας τ' ά κατάλαβε όλα, τ' ά
μάντεψε.

— Τό 'έρι της περνούσε δροσερό άπάνω στο
μέτωπο τό κοριτσιό. Πούκαινα, κι' ή φω-
νή της άκούόταν μαλακιά σά χάδι:

— Αυτά έχει ή ζωή, κορούλα μου. Αύριο
θα τ' ά βλέπης κιόλας άλλοιότυπα τ' ά πράγ-
ματα. Δέν αξίζει να πονάς... Δέν ήταν για
σένα. Κατά βάθος, δέν ήταν για σένα. Φτω-
χός κι' αυτός, στήριξε όλες του τις έλπίδες
στο μέλλον και στην έπιτυχία του. Δέν ή-
ταν έξασφαλισμένο τό μέλλον για σένα.

— Ποιος ξέρει τί δόξα και τί μεγαλεία σου έ-
πιφυλάσσει ή τύχη; Καλύτερα που δέ θα δέ-
σης τη ζωή σου μ' αυτό τον άνδρα.

— Ή Φλώρα δέ μιλούσε. 'Όλα όσα της έλεγε
ή μητέρα της τ' ά παραδεχόταν. Πότε-πότε,
σαν πληγωμένο ζωάκι, χωνόταν στην άγκα-
λιά της. Τότε τ' ά χείλη της πονεμένης γυναι-
κάς άκουμπούσαν στο μάγουλο του κοριτσιού
και στο μέτωπο. 'Ο πόνος ξεάφρωνε. 'Ός
που στο τέλος νικημένη άπό τό μητρικό
χάδι, άποκοιμήθηκε.

Τό πρωί ή Φλώρα σηκώθηκε με τ' ά μάτια
πρησμένα, με την καρδιά βαρεία.

— Σύννεφα άσπρα κυλούσαν σαν ταξιδιάρη-
κα πουλιά στον ούρανό, τ' ά πρώτα φθινοπώ-
ρινά σύννεφα.

— Πήγε και κάθισε κάτω άπό τό άγαπημένο
της πεύκο. Ή μητέρα της έφερε τό γάλα
της με φρυγανιές. Ήταν μιά πολυτέλεια,
και τόκανε έπιτίδες, για να γλυκάνη τόν
πόνο της κόρης της.

— Ή Φλώρα δέν της είπε εύχαριστώ. Ρί-
χτηκε στο φαγητό γιατί έννοιωθε τό στομά-
χι της άδειο.

— 'Ηρθε κι' ή φροσούλα κοντά της, άκούμ-
πησε τό χέρι της μαλακά στο μπράτσο της
άδελφής της.

— Πώς είσαι σήμερα, Φλώρα;

— Καλά! άποκρίθηκε άπότομα ή μεγάλη.

— Πώς θέλεις να είμαι;

— Όθ πάς στο μάθημα;

— Φυσικά, θα πάω! Τί κοινή έρώτησι εί-
ναι αυτή;

— Ή δουλειά είναι τό καλύτερο γιατρικό,
παίδι μου... της είπε ή 'Ελένη.

— Ή Φλώρα πετάχτηκε.

— Μονάχα νομείς δέ θέλω! Τώρα αυ-
τό, πάει, τελείωσε, έβδωσε. Δέ θέλω να μου
ξαναμιλήσετε γι' αυτό!

— Μπήκε μέσα στο σπίτι, κάθισε στο πιάνο,
άρχισε να κάνει άσκήσεις τραγουδιού. Ή φω-
νή της άκούστηκε φλόττα, πονεμένη.

— Σκούνησε ή φροσούλα τη μητέρα της.

— Μιά μέρα θα καταλάβη πώς ήταν εύ-
τυχία γι' αυτήν...

— Κι' όμως, μου φαίνεται πώς άρχισε
κιόλας να παρηγοριέται, είπε ή μικρή.

— Λές, παίδι μου;

— 'Αφού δέ θέλει πιά τ' ά χάδια σου...
ψιθύρισε τό κορίτσι.

— Κι' ή μάννα άνοστήναξε, και κούνησε τό
κεφάλι της μ' ένα πικρό χαμόγελο.

Τό δίπλωμα!

— Οι διπλωματικές εξετάσεις της Φλώρας
ήταν ό θρίαμβος που είχε άπορσέη ή κυρία
Πλωριόν. Κόσμος πλημμύριζε άσυνκικά την

αίθουσα, γιατί ή Γαλλίδα είχε στείλει πολ-
λές προσκλήσεις στους καλύτερους κύκλους
της άριστοκρατίας. Κυρίες του άνωτάτου
κόσμου άκούγαν έκστατικές αυτή τη έκρηξη
φωνής.

— Ή Φλώρα άστράφτε, μέσα σέ μιά τουα-
λέττα άπό λευκή νταυέλλα. Ήταν όμορφη
σά βασίλισπύλα, κρατούσε τό κεφάλι της ψη-
λά, και φαινόταν πώς είχε συναισθησι της
άξιας της.

— Σέ μίαν άκρη της αίθουσας, ή 'Ελένη.
σκυφή, άκούε τό τραγούδι της κόρης της
και τ' ά μάτια της πλημμύριζαν δάκρυα.

— Δέν έκλειγε όμως μονάχα άπό συγκίνησι.
'Ενας άδρόνητος πόνος στη μέση της, σ' όλη
της την πλάτη, τη βασάνιζε.

— Ή δαντελλένια τουαλέττα την έκανε να
πονή τόσο! Τρείς έδδομάδες πριν, ή Φλώρα
της είχε βάλει τηλεσίγραφο:

— 'Η θα ράψω μιά τουαλέττα, όπως τη
θέλω ή δέν παρουσιάζομαι στις εξετάσεις!...

— Λεπτά δέν ύπηρξαν. Βασάνισε τό μυαλό
της ή δύστυχη μάννα που να οικονομήση τό-
σα χρήματα και δέν εύρισκε λύσι.

— Ή Φλώρα πάλι έκανε σαν τρελή:

— Κι' ή κυρία Πλωριόν, που λέει πώς εί-
ναι άπαραίτητο να παρουσιαστώ καλοντυ-
μένη. Αυτή μουδωσε τό σχέδιο για την τουα-
λέττα μου!...

— Οι ημέρες ζύγωναν. Δεκαοχτώ μέρες έμε-
ναν πιά. Τότε ή 'Ελένη άποφάσισε να ζη-
τήση κι' άλλη δουλειά στο ξενοδοχείο, όπου
εργαζόταν. Της σύστησαν κάποιο άλλο κέν-
τρο. Και της έδωσαν κι' άλλα ρούχα για
πλύσι.

— Δεκαπέντε όλόκληρες ημέρες δέν τό κού-
νησε άπό τη σκάφη ή δύστυχη μάννα. Δεκα-
πέντε όλόκληρες ημέρες δέ σήκωσε τη μέση
της.

— Σήμερα είχε ζυγνήσει μ' αυτούς τους ά-
φόρητους πόνους. Δάγκανε τ' ά χείλη της,
δέν είπε λέξη, για να μην ταραξή την κο-
πέλλα. Τώρα, τό τραγούδι δέν είχε τη δύ-
ναμι ν' άπαλύνη τόν πόνο της. Ήταν ένα
παράξενο συναισθήμα. Αυτή ή εύτυχία για
τό τραγούδι της Φλώρας, κι' αυτή ή δυστυ-
χία για τόν πόνο.

— Όταν τελείωσε τό πρόγραμμα, τ' ά χειρο-
κροτήματα ξέσπασαν έξαλλα.

— Ή κυρία

Εξοδότηση

Οι αιμορραγίες ΤΟΥ ΕΛΚΟΥΣ

Μία αποτελεσματική μέθοδος για το σταμάτημα τους

ΓΙΑΤΙ το στομάχι «χωνεύει» τις τροφές που εισάγουμε σ' αυτό; Είναι αρκετά περίεργο ότι αυτή η σκέψη γεννήθηκε στο μυαλό των επιστημόνων μόλις κατά τον 16ον αιώνα. Πρώτος ο Ιταλός Σαλαντζάνι ανέκαλυψε τότε ότι η διαλυτική επίδραση του στομάχου στις τροφές οφείλεται στο γαστρικό υγρό. Ο Σπλαντζάνι πειραματίστηκε στον ίδιο τον εαυτό του. Με έναν πρωτόγονο καθετήρα κατόρθωσε να βγάλει ελάχιστες ποσότητες γαστρικού υγρού, που τις συγκέντρωνε μέσα σε γυάλινους σωλήνες. Στους ίδιους σωλήνες έριχνε κατόπιν κομμάτια κρέας και χορταρικά. Πρόσεξε τότε ότι το κρέας και τα χορταρικά έλυωναν σιγά-σιγά μέσα στο γαστρικό υγρό.

Οι φυσιολόγοι απέδειξαν αργότερα ότι το γαστρικό υγρό είναι μίγμα από διάφορες ουσίες: Υδροχλωρικό οξύ, πεψίνη, χυμοσίνη, λιπάση, μυκίνη κτλ., που κάθε μία απ' αυτές επιδρά με ιδιαίτερο τρόπο στις τροφές που εισάγουμε στο στομάχο.

Το γαστρικό υγρό είναι όξινο. Στην περίπτωση γαστρικού έλκους, η οξύτης του αυξάνει σε σημαντικό βαθμό. Συμβαίνει τότε το εξής: Το νευρικό σύστημα διεγείρει σε υπερμετρο βαθμό το βλεννογόνο του στομάχου, που αρχίζει να παράγει με μεγάλη αφθονία γαστρικό υγρό. Αυτό το υγρό είναι ταυτόχρονα υπεροξύ. Δημιουργείται τότε ένας φαύλος κύκλος. Το υπερξύ γαστρικό υγρό επηρεάζει τα νεύρα, που με τη σειρά τους επιδρούν στο βλεννογόνο του στομάχου και πολλαπλασιάζουν τις εκκρίσεις του. Έτσι, το έλκος χειροτερεύει διαρκώς και μπορεί να προκαλέσει αιμορραγίες, διάτρηση του στομάχου, σπασμούς της κοιλιάς κτλ.

Ιδιαίτερη σημασία στο έλκος έχουν οι αιμορραγίες, που μπορούν να εκθέσουν σε σοβαρό κίνδυνο τη ζωή του ασθενούς. 'Αλλ' ως προχτές άκωχη, οι γιατροί δεν διέθεταν κανένα μέσον, για να επιδράσουν άμεσα στο γαστρικό βλεννογόνο και να προκαλέσουν το σταμάτημα της αιμορραγίας.

Το μέσον αυτό, όμως, φαίνεται ότι βρέθηκε σήμερα και συνίσταται στην κατάλληλη εκμετάλλευση της παραλυτικής ικανότητας που έχει το κρύο.

Η μέθοδος αυτή είναι πολύ απλή. Στο στομάχο του ασθενούς εισάγεται ένα ξηρούσκωτο μπαλόνι, που συγκοινωνεί με τον βλωτερικό αέρα μ' ένα σωλήνα από πλαστική ουσία. Όταν το μπαλόνι φθάσει στο στομάχι, διοχετεύεται σ' αυτό μία ψυκτική διάλυση, που είναι εξαιρετικά ισχυρή. Οι πόνοι του έλκους σταματούν άμέσως και μαζί μ' αυτόν και η αιμορραγία. Είναι δυνατόν τότε να γίνει άμέσως η απαιτούμενη

χειρουργική επέμβαση, για να σωθεί ο ασθενής.

Η απλή, αλλά τόσο αποτελεσματική μέθοδος της ψύξεως του στομάχου, οφείλεται στο δόκτορα Χάρλαν Ρούτ, που εξέτελεσε τα πειράματά του κάτω από τη διεύθυνση και τον έλεγχο του καθηγητού "Οουεν Βαντζενστεν. Τα πειράματα αυτά απέδειξαν ότι το κρύο παραλύει στην κυριολεξία τις κινητικές του στομάχου, και σταματάει τελείως τις εκκρίσεις του, σε τρόπο που δε μπορεί πια να χωνέψει το παραμικρό.

Για ν' αποδείξει αυτή την επίδραση του κρύου, ο δόκτορας Ρούτ έπενδωσε ένα πείραμα που είναι πολύ περιεργό και μοιάζει περισσότερο με τέχνασμα ταχυδακτυλουργού.

Ο δόκτορας Ρούτ πήρε δυο σκυλιά. Στο στομάχο του ενός απ' αυτά έχωσε το μπαλόνι για το οποίο μίλησαμε παραπάνω και το γέμισε άμεσα με την ψυκτική διάλυση. Υπέβαλε κατόπιν σε αναισθησία αυτό το σκυλί και, με μία γρήγορη χειρουργική επέμβαση, έβαλε μέσα στο στομάχι του ένα ζωντανό βάτραχο.

Το άλλο σκυλί το άποκοίμισε επίσης κι' έβαλε μέσα στο στομάχι του ένα ζωντανό βάτραχο, αλλά χωρίς να εισαγάγει προηγουμένως σ' αυτό μπαλόνι με την ψυκτική διάλυση.

Έπειτα από 36 ώρες, με μία καινούργια γρήγορη εγχείρηση, άνοιξε τα στομάχια των δυο σκυλιών κι' έβγαλε από εκεί τους βατράχους. Ο βάτραχος που βρισκόταν στο πρώτο σκυλί—έκείνο στο οποίο είχε βάλει το μπαλόνι με τη ψυκτική διάλυση—μόλις συνήλθε, άρχισε να χοροπηδάει, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Ο βάτραχος που έβγαλε από το δεύτερο σκυλί ήταν, τουναντίον, νεκρός και «μισοφαγωμένος», σαν να τον είχε βυθίσει κανείς μέσα σ' ένα διαλυτικό υγρό.

Το συμπέρασμα απ' αυτό το πείραμα είναι προφανές. Στο δεύτερο σκυλί, το γαστρικό υγρό άρχισε να διαλύει το βάτραχο, για να τον χωνέψει. Στο πρώτο, αντίθετα, η ψυκτική διάλυση έκανε ανίσχυρο το γαστρικό υγρό.

Έτσι, αποδείχθηκε με τρόπο αναμφισβήτητο η ευεργετική επίδραση που έχει το κρύο στο έλκος του στομάχου. Χάρη στη μέθοδο του γιατρού Ρούτ, σε περίπτωση αιμορραγίας από έλκος, η εγχείρηση μπορεί να γίνει άμεσα χωρίς την παραμικρή αναβολή.

Ως προχτές, όμως, οι γιατροί ήταν ανίσχυροι μπροστά σε μία αιμορραγία αυτής της μορφής. Στην περίπτωση αυτή, εγχείρηση δε μπορούσε να γίνει, γιατί, όπως είναι αυτονόητο, θα έκανε πιο έντονη την αιμορραγία και θα μεγάλωνε τον κίνδυνο.

Αλλ' η ψυκτική μέθοδος του γιατρού Ρούτ δε θεραπεύει το έλκος. Το πολύ-πολύ, μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε τελείως

εξαιρετικές περιπτώσεις, για να καταπραύνει τους πόνους του έλκους, όταν γίνονται αφόρητοι. Η μέθοδος αυτή προπαρασκευάζει κυρίως το έδαφος για μία κατεπείγουσα εγχείρηση, σε περίπτωση αιμορραγίας ή διατήρησης. Από την αποψη αυτή, αποτελεί ένα σημαντικό βήμα για την αποτελεσματική αντιμετώπιση αυτής της παθήσεως.

ΘΘ

Η φυσική άνοσια στην πολιομυελίτιδα

Η φυσική άνοσια στον Ιό της πολιομυελίτιδας, όπως προκύπτει από τις παρατηρήσεις των επιστημόνων, τόσο στον παλιό όσο και στο νέο κόσμο, είναι πολύ μεγαλύτερη από ότι φανταζόμαστε. Οι επιστήμονες, από την αποψη αυτή, διαιρούν τα άτομα σε τρεις κατηγορίες: σ' εκείνα που δεν παρουσιάζουν καμιά άνοσια, σ' εκείνα που παρουσιάζουν μερική άνοσια (σε έναν ή δύο από τους τρεις ιούς της πολιομυελίτιδας και που συνεπώς μπορεί να προσβληθούν απ' αυτή την ασθένεια) και σ' εκείνα που παρουσιάζουν απόλυτη άνοσια. Η άνοσια αυτή, κατά ηλικίες, έχει ως εξής:

Πριν από τα 2 χρόνια: 47,4% δεν παρουσιάζουν καμιά άνοσια, 45,6% παρουσιάζουν μερική άνοσια και 7% απόλυτη άνοσια.

Σε ηλικία 10 χρόνων: 6,2% δεν παρουσιάζουν καμιά άνοσια, 65,3% παρουσιάζουν μερική άνοσια και 28,5% απόλυτη άνοσια.

Σε ηλικία 25 χρόνων: πάνω από 50% παρουσιάζουν απόλυτη άνοσια.

Οι στατιστικές δείχνουν, έξ' άλλου, ότι η πολιομυελίτις είναι ασθένεια των εσπέρων τάξεων, για τις οποίες η καθαρότητα αποτελεί κανόνα. Τα παιδιά των πτωχότερων τάξεων, που ζουν υπό συνθήκες άθυγιεινές, παρουσιάζουν πιο πρόωρη και πιο σταθερή άνοσια απέναντι της ασθένειας.

Υπάρχει σήμερα μία μέθοδος που επιτρέπει να εξακριβωθεί, αν ένα άτομο παρουσιάζει άνοσια στην πολιομυελίτιδα. 'Αλλ' η μέθοδος αυτή είναι εξαιρετικά κουραστική και δαπανηρή.



ΤΑ ΑΓΑΘΑ ΤΗΣ ΥΔΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Σε μία πρόσφατη διάλεξη του, ο πρακτικός Γερμανός γιατρός Σεβαστιανός Κνάιπε, ανέπτυξε 150 διαφορετικούς τρόπους υδροθεραπείας. Ένας απ' αυτούς είναι και η μέθοδος της διαδοχικής και συνεχούς εναλλαγής ψυχρού λουτρού, με νερό θερμοκρασίας 8-10 βαθμών και ζεστού, με νερό θερμοκρασίας 35-40 βαθμών. Η διάρκεια της κάθε εναλλαγής είναι 15-20 δευτερόλεπτα, απαιτούνται δε 20 συνολικά εναλλαγές κάθε φορά. Ο γιατρός Κνάιπε ισχυρίζεται πως τα λουτρά αυτά είναι ευεργετικά για πολλές εσωτερικές ασθένειες, όπως π.χ. διάφορες παθήσεις του ήπατος και της μήτρας. Πολλοί αρρωστοί, που θεραπεύτηκαν ήδη, βεβαιώνουν την αποτελεσματικότητά αυτής της λουτροθεραπείας.

Νέο φάρμακο κατά της φυμιατώσεως

Σε περιπτώσεις που ο οργανισμός συνθίξει στην Ιζοναζίδη, που, ως γνωστόν, αποτελεί σήμερα το κατ' εξοχήν φάρμακο κατά της φυμιατώσεως, οι γιατροί συνιστούν την κυκλοφερίνη, που είναι ένα νέο αντιβιοτικό. Παρατηρήθηκε, έξ' άλλου, ότι ώριμα έλκωτα της στρεπτομυκίνης είναι το ίδιο αποτελεσματικά μ' αυτήν κι' επί πλέον δεν προκαλούν το φαινόμενο του έθιμο.

Πώς προλαμβάνεται η ιλαρά

Σε περίπτωση επιδημίας Ιλαράς, συνιστούν οι γιατροί, ένα θαυμάσιο προστατευτικό μέσον είναι τα γυαλιά στα μάτια. Πραγματικά, ο Ιός αυτής της ασθένειας εισχωρεί κυρίως από τα μάτια. Τέσσερις ημέρες μετά την εισόδο του στο μάτι, τον βρίσκουμε στη γενική κυκλοφορία.

Η εκδήλωση της ασθένειας, έξ' άλλου, μπορεί να προληφθεί, αν, μερικές ώρες μετά τη μόλυνση, ριζώμε σε κάθε μάτι δυο σταγόνες ορού αναρρωτικών.

Οι γάμμα-γλυκομυελίνες μπορούν επίσης να προλάβουν την εκδήλωση της ασθένειας ή να ελαττώσουν τη σοβαρότητά της. Γι' αυτό, ενδείκνυνται προληπτικά στα δόντια παιδιών, σε περίπτωση επιδημίας. Οι γάμμα-γλυκομυελίνες επιδρούν αποτελεσματικά και στην έρυθρά που είναι ιδιαίτερα επικίνδυνη στις έγκυες και στα παιδιά που πρόκειται να φέρουν στον κόσμο.

Τα εκζέματα οφείλονται σε ψυχικές αιτίες

Δύο Γάλλοι επιστήμονες, έπειτα από παρατηρήσεις πολλών ετών, έδωσαν άμεσως σε μητέρες και παιδιά, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι τα εκζέματα οφείλονται, σε πλείστες περιπτώσεις, σε ψυχικούς λόγους. Μία στενωπόρια, μία εσωτερική πάλη, μία δυνατή συγκίνηση, ακόμη κι' η έλλειψη στοργής μπορούν να προκαλέσουν σε ευαίσθητα άτομα την εμφάνιση εκζέματος. Τα εκζέματα αυτής της μορφής περνάνε μόνα τους, μόλις εξαφανιστεί η αιτία που τα προκαλέσει, χωρίς να χρειάζεται φαρμακευτική θεραπεία.

Η ΚΑΤΑΠΤΩΣΙ μετά τόν τοκετό

Έχει ψυχικούς και σωματικούς λόγους

ΠΟΛΛΕΣ γυναίκες παρουσιάζουν μία ελαφρεία κατάπτωση, μετά τον τοκετό. Είναι μάλιστα τόσο συχνό αυτό το φαινόμενο, ώστε οι μαιευτρές το προβλέπουν, προετοιμάζουν σχετικά τις πελάτισσές τους και τους δίνουν οδηγίες για την αντιμετώπισή του.

Πώς εξηγείται όμως η κατάπτωση αυτή, έπειτα από μία λειτουργία τόσο φυσιολογική σαν τον τοκετό; Οι λόγοι είναι πολλοί.

Θυμόμαστε πως αίσθανε πριν από ένα μεγάλο γεγονός (γιωρτή, εξέταση, μία νέα εργασία, κλπ.) και πως άμεσως κατόπιν; Προηγουμένως, βρισκόσαστε στην υπερένταση των σχεδίων και των προτομασιών. Έπειτα έρχεται η ρουτίνα, χωρίς τίποτε το αξιοσημείωτο, και τότε νοιώθετε, σαν αναποφρεκτική αντίδραση, κάποια κατάπτωση.

Το ίδιο λοιπόν συμβαίνει, και μάλιστα σε ακόμη μεγαλύτερο βαθμό, προκειμένου για ένα τοκετό.

Υπάρχουν όμως κι' άλλοι λόγοι της καταπτώσεως της μητέρας. Ο έρχομός στον κόσμο ενός καινούργιου μέλους της οικογένειας δε φέρνει μόνο χαρές, αλλά και προβλήματα. Κάποτε δε, τα προβλήματα αυτά φανταίνονται τόσο βαρύνοντα για την μητέρα, ώστε μπορεί να λυγίσουν τα νεύρα της και να παρουσιάσει ανεξήγητες κρίσεις, με φωνές και κλάματα, ενώ θα πρέπει αντίθετα να είναι ευτυχισμένη.

Νοιώθει τότε τον εαυτό της άκαιρο να περιποιηθεί το παιδί της πράγμα που χειροτερεύει την κατάσταση της. Αυτό παρατηρείται κυρίως στις καινούριες μητέρες, τις «πρωτόστες», που χάνουν εφελκυσμό την ελευθερία τους και βρίσκονται φορτωμένες με τα βάρη ενός μαρμού, χωρίς να έχουν ακόμα πολλά πράγματα για την περιποίησή του.

Αλλά κι' εκείνες που έχουν ήδη κάνει κι' άλλα παιδιά και ξέρουν να τα περιποιηθούν, μπορεί να δοκιμάσουν μία σύντομη περίοδο καταπτώσεως, όποτε να προσαρμόσουν την καθιερωμένη πια ρουτίνα της οικογένειας στις ανάγκες του καινούργιου μέλους της.

Υπάρχουν όμως και σωματικοί λόγοι αυτής της καταπτώσεως. Το ορμονικό σύστημα της γυναίκας παρουσιάζει πολλές μεταβολές μετά τον τοκετό. Στο διάστημα της εγκυμοσύνης, έπληξε υπερπαραγωγή ορμονικών, έπληξε και τελεία έλλειψη άλλων (γ' αυτό άλλωστε είχε σταματήσει τότε η έμμηνο ρύση). Όσπου ν' αποκατασταθεί λοιπόν η ορμονική ισορροπία, μετά τον τοκετό, και να ξαναρχίσουν κανονικά τα έμμηνα, η γυναίκα νοιώθει ένκενρισμο και κατάρτιση (όπως συμβαίνει σε πολλές κάθε μήνα, στις παραμονές των εμμήνων).

Έξ' άλλου, μετά τον τοκετό, η μητέρα συσπάται για να ξαναγυρίσει στις κοινωνικές διαστάσεις της. Οι συσπάσεις λοιπόν αυτές προκαλούν πόνο, ελαφρούς ή δυνατώτερους, όπως στη δυσμηνορροία. Συγκεκριμένα, μπορεί να πονάει στην αρχή οι θηλές των μαστών, σε μία καινούργια μητέρα. Αν πάλι δε θηλάζει το παιδί της, μπορεί να νιώθει πόνο στα στήθη επί αρκετές ημέρες, όποτε να πάψει ο οργανισμός της να παράγει γάλα.

Αυτοί οι πόνοι δεν είναι δυνατόν και περνάνε γρήγορα. Ωστόσο συντελούν στη γενική κατάπτωση της γυναίκας, φέρνοντας της δάκρυα κι' απαισιοδοξία.

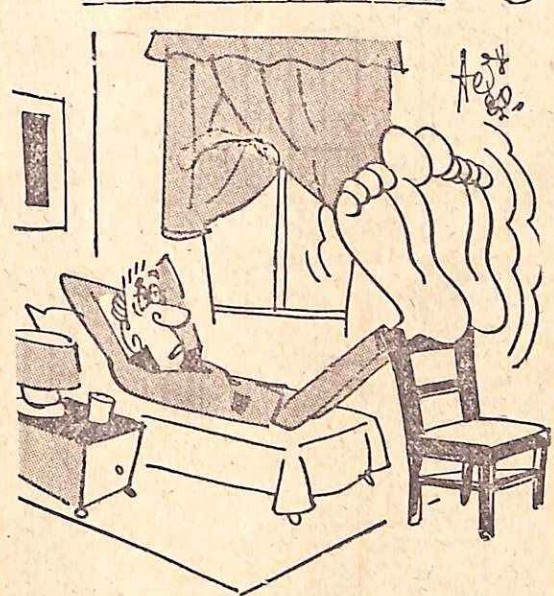
Στις περισσότερες περιπτώσεις, η κατάπτωση περνάει μόνη της έπειτα από λίγες μέρες. Κάποτε ωστόσο χρειάζεται να πάρη η γυναίκα σ' αυτό το διάστημα κάποιο καταπραυντικό.

Πολύ μεγαλύτερο ρόλο όμως παίζει η προσοχή κι' η κατανόηση που θα βρή η νέα μητέρα απ' τον άντρα της και τους δικούς της.

Είναι σπουδαίο νάχη μία πρόσθετη βοήθεια για το νοικοκυριό της, στις πρώτες μιά-δυο βδομάδες. Έξ' άλλου, δε θα νοιώσει σκληρόμενο τον εαυτό της, αν οι δικές της τα κανονίσουν έτσι ώστε να μπορεί ν' απομακρύνεται από το σπίτι της και τις εθύνες της, τουλάχιστον ένα άπογευμα ή ένα βράδυ κάθε βδομάδα.

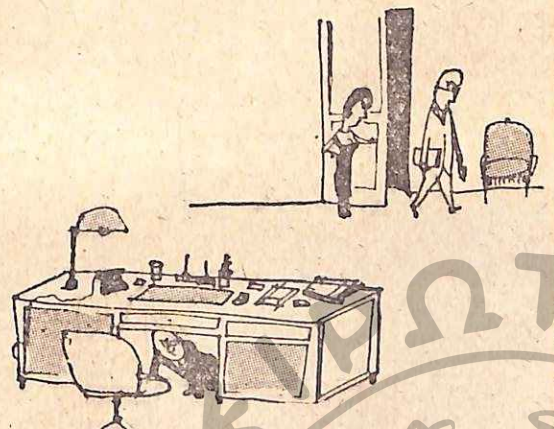
Θάχετε ίσως άκουσει για γυναίκες, που τρελλάθηκαν μετά τον τοκετό. Πραγματικά, μπορεί να συμβεί κάποτε κι' αυτό. Είναι όμως σπανιότατο, πάντοτε δε οι ψυχολογικές αυτές καταπτώσεις έλκωτα. Μπορούμε να πούμε μάλιστα ότι οι γυναίκες που παρουσίασαν φαινόμενα ψυχοπαθείας μετά τον τοκετό, είχαν από πριν μία προδιάθεση κι' ένα κάποιο κλονισμό της νευρικής και ψυχικής ισορροπίας τους. Οι άλλες, οι φυσιολογικές, δεν έχουν να φοβηθούν μία τέτοια συνέπεια.

Τεχνοθεραπεία



— Δόξα τω Θεώ! Σπατάρισα κι' εφέτος με τους Γιάννηδες!...

(Του 'Αρχέλαου)



— Δεν πειράζει, θα τον περιμένω ώπου να νουήσι!...



ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ

— Σανατόρτε τα γρήγορα!... Έρχεται η γυναίκα μου!...

ΟΡΡΟΣ για τόν καρκίνο!

Η επαναστατική μέθοδος δύο Αμερικανών επιστημόνων

ΟΙ επιστημονικές εργασίες που έγιναν τελευταίως στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου του 'Ιλλινόις, θ' άνοιγουν κατά πάσαν πιθανότητα το δρόμο για ένα εντέλως καινούργιο τρόπο θεραπείας του καρκίνου.

Αν επιτύχη τελικά αυτή η επαναστατική μέθοδος, θα υποχωρήνεται ο καρκίνος να παράγη ο ίδιος τα όπλα για την καταστροφή του!

Τα όπλα αυτά ανήκουν στη γενική κατηγορία των «αντισωματών», δηλαδή των πρωτεϊνικών εκκρίσεων οργάνων, που σχηματίζονται μέσα στο αίμα, για να προστατεύουν τον οργανισμό μας από τις μολύνσεις κι' από κάθε ξένη ύλη που έχει εισχωρήσει στο σώμα μας.

Η καταπολέμηση των ασθενείων με τον τεχνητό σχηματισμό αντισωμάτων είναι γνωστή με την ονομασία «παθητική άνοσια» — σ' αντίθεση με την «ενεργητική άνοσια», που τη δημιουργεί μία πραγματική προσβολή από την ασθένεια. Στά αντισώματα στρέφονται τα διάφορα προληπτικά έμβολια και οι όρροι. Αλλά και τα νεογνίδια βρέφη, στους πρώτους μήνες της ζωής τους, έχουν ακόμα μέσα στο αίμα τους αντισώματα που τα πήραν από τον οργανισμό της μητέρας τους και που τα προστατεύουν αποτελεσματικά από πολλές μολυσματικές ασθένειες, όποτε να φτάση ο καιρός που μπορούν πια να έμβολιαστούν.

Αλλ' η μέθοδος αυτή, που έχει επιτύχει σε τόσες και τόσες αρρώστιες, δεν είχε εφαρμοσθεί ποτέ ως τώρα στον καρκίνο. Θα δοίμε δε άμεσα το λόγο.

Στην περίπτωση του καρκίνου, θα έπρεπε να ακολουθηθεί η εξής τακτική: Να πάρη ο γιατρός ένα κομμάτι καρκινώδους όγκου από ένα αρρώστο ζωο και να το μεταφερθεί στο σώμα ενός υγιούς. Το δεύτερο θα σχηματίζε τότε τα κατάλληλα αντισώματα, για να εξουδετερώση τον όγκο.

Θα έπαιρνε, λοιπόν, ο γιατρός αυτά τα έτοιμα αντισώματα και θα τα χρησιμοποιούσε σαν όρρο για τη θεραπεία των καρκινοπαθών πειραματοζώων.

Το βασικό έμπόδιο όμως στην εφαρμογή αυτής της μεθόδου ήταν το εξής: Είναι αδύνατο να αφαιρεθούν μόνο καρκινώδεις ιστοί για μεταρρύθμιση, χωρίς να πάρουν μαζί τους και υγιείς ιστούς. Έτσι, το ζωο στο οποίο γίνεται η μεταρρύθμιση, παραγει αντισώματα όχι μόνο κατά του καρκίνου, αλλά κι' έναντι των υγιών ιστών.

Αν λοιπόν το μίγμα αυτό των αντισωμάτων εισαχθεί στο σώμα ενός ζώου, δε θα σκοτώση μοναχά τα καρκινώδη κύτταρά του, αλλά και το ίδιο το ζωο.

Αυτό ακριβώς το έμπόδιο άρρωσε η επιτυχία που σημείωσαν οι έρευνες του Πανεπιστημίου του 'Ιλλινόις: Βρήκαν δηλαδή μια βιοχημική μέθοδο, που επιτρέπει να διαχωρίζονται τα αντισώματα κατά του καρκίνου από τα υπόλοιπα. Η τεχνική αυτή επινοήθηκε από το μικροβιολόγο Έρν Μπράουν και το χειρουργό Τζον Μακ Κρέντιν.

Αφού δοκιμαστή πρώτα σε πειραματοζώα η μέθοδος αυτή θα εφαρμοσθεί ύστερα και σ' ανθρώπους. Αν λοιπόν επιτύχη τελικά — όπως ελπίζουν οι δύο επιστήμονες που τη βρήκαν — η θεραπεία των καρκινοπαθών θα γίνεται κατά τον εξής τρόπο, σε γενικές γραμμές:

Θ' αφαιρείται ένα κομμάτι απ' τον όγκο ενός ποντικού, από καρκίνο (των πνευμόνων ή των μαστών, π.χ.) και θα μεταφερθείται σ' ένα πρόβατο ή σε μία γάιδαρο.

Έπειτα ο γιατρός θα παίρνει αίμα απ' το ζωο αυτό, θ' απομακρύνει τον όρρο του, θ' απομονώνει τα αντισώματα που θα υπάρχουν μέσα σ' αυτό, θ' εγχύει τα αντισωματικά αντισώματα στα αίματα, τα ανεπιθύμητα, θα τα ελαύνει πάλι και θα τα εισάγει με ένεση στο σώμα του αρρώστου.

Ο λόγος που θα χρησιμοποιούνται γι' αυτό το σκοπό μεγάλα ζώα, κι' όχι κουνέλια ή ποντίκια, είναι γιατί χρειάζονται περισσότερα τεράστια ποσότητες αίματος για να συγκολληθούν αρκετά αντισώματα. Πράγματι, στα πειράματα που έγιναν ως τώρα, απαιτούνται 40 κιλά αίμα για να παρασκευασθούν 30 γραμμάρια όρρου που να περιέχει μονάχα αντικαρκινικά αντισώματα.

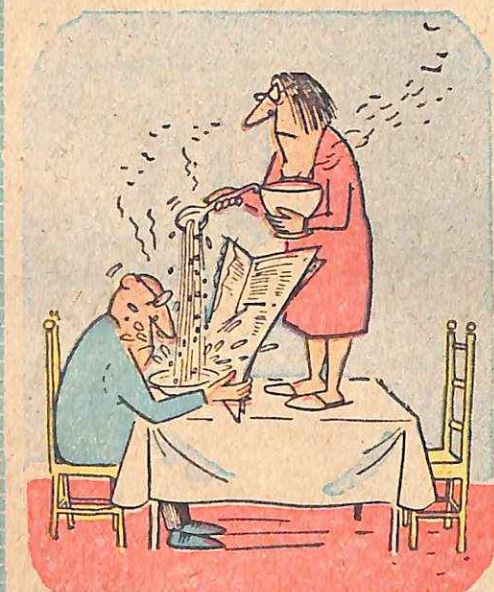
Θαμν, λοιπόν αρκετά ακριβή αυτή η μέθοδος στην αρχή, όποτε να τελειοποιηθεί και να γίνει ευκολότερη, απλούστερη και φτηνότερη.

Ὁ πρὸς πλούσιος

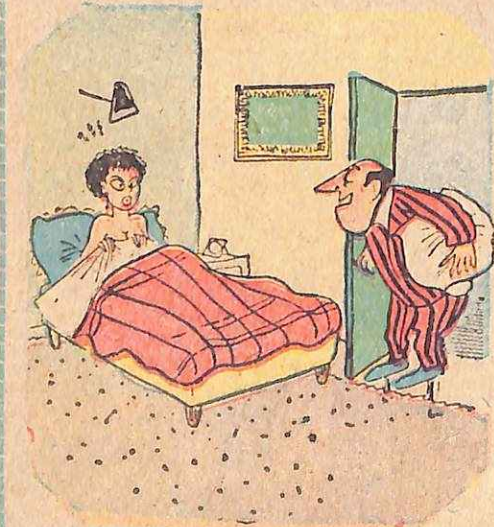
Ευπινάδα και την έτοιμότητα του Ναστραδίν, αποφάσισε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του νὰ τὸν κρατήσει στὸ παλάτι γιὰ συμβουλάτορα.



— Είναι το ποδήλατο που νοίκιασα, όταν
το αυτοκίνητο έπεσε μέσα στο ρέμα!...



— Θέλεις λίγη σοῦπα ἀκόμη, Ἀντώνη;



— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ μένω στὸ δωμά-
τιο 13 καὶ εἶμαι τρομερὰ προληπτικός!...

Χειρονομίες

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

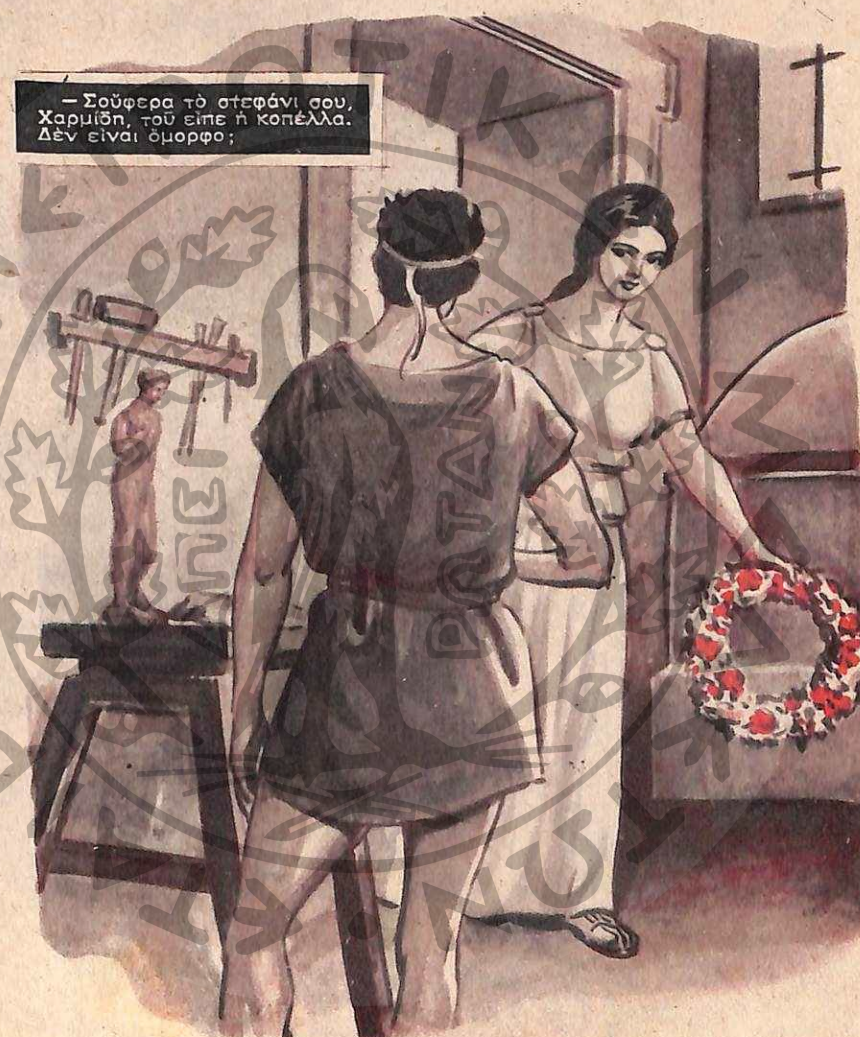
γυναίκα σου ὅτι τὸ βράδυ θὰ φά-
τι σου.

ΝΑΪΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΗΪΣ

— "Α, εσύ είσαι, χαρμή μου! Αποχαιρέτησα
προσπάθησε να την κρύψει. Κι' εγώ νόμισα πως ήταν ο Εύ-
δοξος, ο πλούσιος λαδάς από τη Μυτιλήνη, που μου υποσχέθηκε
να μου δώσει στα πόδια μου όλα τα κομμάτια που θα παίρνε

*
Ὁ Χαρμίδης δὲν ἄφησε, ὥστόσο, ἀτιμώρητη τὴ Χρυσήδα. Ἡ ἐκδίκησὶς
τοῦ ἀπαιτοῦσεσθαι. Ἐστίασε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ





Η ΖΩΗ ξανάρχιζει

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ η Μαίρη πήρε την πρόσκληση για το γάμο, αποφάσισε να μην πάει. Παντρεύονταν μια απ' τις υπαλλήλους του Κέιθ κι' η Μαίρη δεν ήθελε ν' αντικρύσει τις κοροϊδευτικές ματιές των κοριτσιών, που θα ήταν σαν να της έλεγαν: «Έσένα δε θα σε παντρευτή ποτέ ο άγαμπρός σου. Άδικα περιμένεις!»

Μά, την Κυριακή το πρωί, βρέθηκε μόνη της στο κομψό της διαμέρισμα. Και για να διώξει την πλήξη και τις δυσάρεστες σκέψεις που την τριγύριζαν, πήρε ένα ταξί και πήγε στην εκκλησία. Ήξερε πως δε θα βρισκόσε εκεί τον Κέιθ, κι' όμως ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά όταν βεβαιώθηκε γι' αυτό. Στάθηκε σε μια γωνιά κι' άρχισε να κυττάει το ζευγάρι.

Η νύφη, η Ρόζ, ήταν μια χαριτωμένη κοπέλλα. Έλαμπε δολόκληρη από χαρά κι' ήταν σαν να φώναζε: «Είμαι τόσο ευτυχισμένη! Σας παρακαλώ, χαρήτε και σεις μαζί μου».

Τα λόγια του παπά έφερναν δάκρυα στα μάτια της Μαίρης. «Πότε θα τ' ακούσω και για μένα;» σκεφτόταν.

Η τελετή είχε τελειώσει, όταν κατάρθωσε να συνέλθει. Άνακατέυτηκε με τον κόσμο που πήγαινε να συγχαρή τους νεόπαντρους.

Μόνο όταν βρέθηκε μπροστά τους, πρόσεξε το γαμπρό. Ήταν ένας συνθησιμένος τύπος νέου ανθρώπου, με στραγγυλό πρόσωπο. Μά, καθώς γύρισε και κύτταξε τη γυναίκα του, η έκφρασή του έδειξε τόση αγάπη και περηφάνεια, που η καρδιά της Μαίρης πόνεσε.

Ποτέ δεν την είχε κυττάξει έτσι ο Κέιθ, στα πέντε χρόνια που γνωρίζονταν.

—Αγάπη μου, της έλεγε κάθε τόσο, μην αμφιβάλλεις πως θα παντρευτούμε κάποτε. Για την ώρα όμως, είν' αδύνατο. Οι δουλειές, βλέπεις...

Οι δουλειές πήγαιναν πολύ καλά. Αυτό που δεν πήγαινε καλά, ήταν ο έρωτάς τους. Η Μαίρη ήταν πιά 28 χρονών. Όμορφη, έξυπνη, με μια καλή δουλειά, θα μπορούσε να γίνει πολύ ευτυχισμένη. Μά η στάση του Κέιθ απέναντί της την πίκραινε. Και το χειρότερο απ' όλα ήταν πως τον αγαπούσε τόσο, ώστε προτιμούσε να πεθάνει παρ' να τον χάσει...

—Θάρρ'ντε στο πάρεπ' που γίνεται στο σπίτι της νύφης; ρώτησε κάποιος, δίπλα της.

Γύρισε, έκπληκτη. Ήταν ένας ψηλός άντρας, με κοινά, συμπαθητικά χαρακτηριστικά κι' ευγενικό χαμόγελο.

—Δεν το ήξερα... Δεν είμαι ντυμένη κατάλληλα... προσπάθησε να δικαιολογηθ.

—Είσαστε καμψότερη απ' όλες τις άλλες εδώ μέσα, τη βεβαίωσε. Λέγονται Πήτερ Πάρκερ και είμαι φίλος του γαμπρού. Θα σάς πάω με τ' αυτοκίνητό μου.

Δεν της έδωσε καιρό να φέρη αντιρρήσεις. Την ωδήγησε στ' αυτοκίνητό του και σε λίγο βρίσκονταν στο σπίτι της Ρόζ.

Ο Πήτερ την έβαλε να καθήση σε μια πολυθρόνα κι' έτρεξε να της φέρη ένα ποτήρι σαμπάνια.

—Πίστετε το, της είπε φιλικά. Ίσως σάς κάνη να χαμογελάσετε λίγο... Φαινόσαστε τόσο λυπημένη στην εκκλησία, ώστε ένοιωσα την υποχρέωσι να σάς διασκεδάσω λίγο.

Χωρίς να το θέλη, η Μαίρη χαμογέλασε.

—Έτσι! δὴλ'ωσε ο νέος, ευχαριστημένος. Τώρα γίνεται δέκα φορές πιο όμορφη... Λοιπόν, ο γάμος του φίλου μου μ' έκανε να σκεφθώ ότι θαπρεπε να παντρευτώ κι' εγώ κάποτε! Κοντεύω να φτάσω στα 35. Μά ποιά γυναίκα θα δεχότανε νάρθη μαζί μου, στο μακρινό μου αγρόκτημα; Όλες προτιμούνε την πολιτεία...

—Μια έρωτευμένη γυναίκα, θα πήγαινε και στο Βόρειο Πόλο με τον αγαπημένο της, είπε βιαστικά η Μαίρη.

—Μια Έσκιμωά θα ήταν δ'τι μου χρειάζεται! άστειεύθηκε ο νέος.

Βόλανε κι' οι δυο τα γέλια. Η Μαίρη είχε ξεχάσει τις στενοχώριες της κι' ήταν ξεγνοιαστή και ήρεμη όσο ποτέ.

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε στη σάλα ο Κέιθ. Ήταν ένας αν-

τρας αληθινά γοητευτικός. Τα περισσότερα γυναικεία μάτια καρφώθηκαν απάνω του με θαυμασμό. Εκείνος έκανε πως δεν είχε προσέξει τίποτα, προχώρησε προς τη Μαίρη και της είπε, χωρίς να δώσει σημασία στον Πήτερ:

—Τι κάνεις, αγάπη μου; Δεν πρόλαβα νάρω στην εκκλησία.

Η καρδιά της κοπέλλας σταμάτησε για ένα δευτερόλεπτο. Αυτό πάβαινε κάθε φορά που τον έβλεπε... Τον σύστησε στον Πήτερ, προσπαθώντας να κρύψη την ταραχή της.

Ο Κέιθ πήγε να χαιρετήσει τους νεονύμφους. Η ματιά της Μαίρης έπεσε στη μητέρα της νύφης, που στεκόταν μόνη της σε μια γωνιά. Ζήτησε συγγνώμη απ' τον Πήτερ και πήγε κοντά της.

—Θά είσατε βέβαια πολύ χαρούμενη για την κόρη σας, της είπε ευγενικά.

Μά τα μάτια της ηλικιωμένης γυναίκας δεν έδειχναν καμμία χαρά.

—Η Ρόζ είναι το τελευταίο μου παιδί... μου μούρισε. Έχω τέσσερα, και τα είδα όλα να μου φεύγουν ένα-ένα, για να φτιάξουνε καινούργιο σπίτι. Κουραστήκαμε τόσο για να τα μεγαλώσουμε, ο άντρας μου κι' εγώ... και να που τώρα απομεινόμενοι ολαμόναχοι, δυο γέροι!... Άλλαστε η Ρόζ είναι μόλις 20 χρονών. Δε μπορούσε να περιμένη λίγο ακόμη;

Η Μαίρη την άκουγε, έκπληκτη.

—Δε θαπρεπε να παραπονιέστε, της είπε. Παντρευτήκατε, αποκτήσατε οικογένεια... Υπάρχουν τόσες κοπέλλες που δε δοκίμασαν ποτέ αυτή την ευτυχία. Και φοβάμαι πως κι' εγώ θαχω την ίδια τύχη! Έχασα τα πέντε καλλίτερα χρόνια της ζωής μου περιμένοντας, κι' ακόμη δεν είμαι ούτε καν αρραβωνιασμένη με τον άντρα που αγαπώ. Θα θέλατε να συνέβαινε το ίδιο και στην κόρη σας;... Άν με ζητούσε σε γάμο κάποιος σαν το γαμπρό σας, θα τον παντρευόμουν αύριο κι' όλες!

Σταμάτησε απότομα, προμαγμένη γι' αυτά που είχε πη. Ήταν η πρώτη φορά που σκεφτόταν πως θα μπορούσε να παντρευτή άλλον απ' τον Κέιθ...

Η μητέρα της νύφης της έσφιξε το χέρι με κατανόηση. Έδειχνε πως είχε παρηγορηθ.

Η Μαίρη γύρισε να βρη τον Κέιθ. Τον ανακάλυψε στη βεράντα, να φλερτάρη με μια υπάλληλό του. Μόλις την είδε, πήρε ένοχο ύφος κι' έτρεξε κοντά της.

—Μά που ήσουν; Έψαχνα να σε β'ω... της δικαιολογήθηκε.

—Μη στενοχωριέσαι άδικα, μπορείς να π'ς μ' όποια θέλεις, τον βεβαίωσε η Μαίρη. Σήμερα κατάλαβα κάτι που δεν ήθελα να το καταλάβω τόσον καιρό. Δε θα με παντρευτής ποτέ, Κέιθ... ή θα με πάρεις, όταν θαχουμε πιά γεράσει κι' οι δυο, μόνο και μόνο για να σε φροντίζω. Είναι καλλίτερα λοιπόν να χωρίσουμε από τώρα!

Τού γύρισε την πλάτη κι' απομακρύνθηκε. Εκείνος δεν έκανε καμμία προσπάθεια να την κρατήσει.

Χαμένη μέσ' στον κόσμο που διασκεδάζε, η Μαίρη ένοιωθε μονάχη, τρομερά μονάχη. Μά ήξερε πως σε λίγο καιρό θα περνούσε κι' αυτό και θα ξανάρχιζε η ζωή της...

Ο Πήτερ την πλησίασε δειλά.

—Μίλησέ μου για το αγρόκτημά σου, τον παρακάλεσε. Κι' εκείνος άρχισε άμέσως, με μεγάλη ευχαρίστηση...

Οι νεόνυμφοι αποχαιρέτησαν τους καλεσμένους και φύγανε.

—Θά μού κάνης τη μεγάλη χάρη να φάμε μαζί το μεσημέρι; είπε ο Πήτερ.

—Και βέβαια! δέχτηκε η κοπέλλα, χαρούμενη που δε θα μένε μόνη της να σκέπτεται τον Κέιθ.

Κι' άλλαωστε, ήταν τόσο ευγενικός ο Πήτερ! Και τα μάτια του έδειχναν πως δεν τού ήταν διόλου αδιάφορη...

Η ζωή ξανάρχιζε για τη Μαίρη!...

ΕΛΙΖΑΜΠΕΤ ΜΠΕΡΕΣΦΟΡΝΤ

—Μια έρωτευμένη γυναίκα θα πήγαινε και στο Βόρειο Πόλο με τον αγαπημένο της, είπε βιαστικά η Μαίρη.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

των νεφρών

Πώς διατηρούν την ισορροπία του οργανισμού μας

ΚΑΠΟΙΟΣ φυσιολόγος άνωμασε τους νεφρούς «τά πιο άνικατα όργανα του σώματος». Μ' αυτή την παραδοξολογία ήθελε να πη πως κάνουν δίχως λόγο μία διπλή δουλειά: απομακρύνουν δηλαδή συνεχώς το αίμα από την κυκλοφορία, φιλτράροντάς το, κι' αμέσως κατόπιν το εξαπορροφούν και το διοχετεύουν πάλι στα αϊμόφορα αγγεία.

Αν ήταν όμως δικαίος στις κρίσεις του, θάπρεπε ν' αναγνώριζε ότι ή λειτουργία των νεφρών είναι πραγματικά αξιοθαύμαστη. Τά άμετρητα είδικά κύτταρά τους και οι μικροσκοπικοί σωληνίσκοί τους, που έχουν συνολικό μήκος 220 χιλιομέτρων (καθένας τους είναι περί τούς 3 πόντους μακρός) διατηρούν αμετάβλητη την ισορροπία του νερού και των χημικών ουσιών που υπάρχουν στους ιστούς του σώματός μας. Αν υπάρξη έλαχιστο πλεόνασμα μιάς απ' αυτές τις ούσιες, οι νεφροί το αποβάλλουν με τά ούρα. Αν μιά ούσια είναι άναρκής, οι νεφροί σταματούν τελείως την αποβολή της, ώσπου νά γίνη κανονική ή ποσότη της. Κάθε σταγόνα ύγρου των ιστών μας έλέγχεται πολλές φορές την ήμέρα από τούς νεφρούς.

Με την άδαικτική αυτή έποπτεία, οι νεφροί διατηρούν τά ύγρα του σώματός μας στη σύσταση του θαλάσσινου νερού — όχι όμως του σημερινού, άλλ' εκείνου που ύπρχε πρό εκατομμυρίων έτών, όταν εμφανίστηκε ή ζωή στη γη.

Τά ζωντανά όντα της εποχής εκείνης δέ χρειαζόνταν νεφρούς, γιατί τά ύγρα τους είχαν την ίδια σύθεση με ή θάλασσα μέσα στην οποία ζούσαν. Τώρα όμως τό θαλάσσινο νερό έχει άλλαξει. Άκόμη δέ περισσότερο έχουν άλλαξει τά ζωικά πλάσματα κι' ο άνθρωπος.

Υπάρχουν σήμερα σπονδυλωτά ζώα που ζούν στην ξηρά, στη θάλασσα, στο γλυκό νερό, στον άέρα... Οι νεφροί τους διαφέρουν κάπως, αναλόγως του είδους των. Γενικά όμως, σ' όλα αυτά τά ζώα, οι νεφροί διατηρούν αμετάβλητη την σύθεση των ύγραν που σώματός τους, όπως ήταν πριν από εκατομμύρια χρόνια στους μακρινούς προγόνους τους.

Μέχρι πρό 40 έτών, οι έπιστήμονες πίστευαν ότι οι νεφροί απαλλάσσον τον οργανισμό μόνο από τά τοξικά υποπροϊόντα ή από τις δηλητηριώδεις ούσιες που έχουν εισχωρήσει σ' αυτόν. Σήμερα όμως ξέρουμε ότι κάθε πλεόνασμα ή έλλειψη των βασικών συστατικών του οργανισμού μας μπορεί να μάς προκαλέσει μία «δηλητηρίαση». Τό υπερβολικό ή τό πολύ λίγο αλάτι ή νερό ένεργούν σάι δηλητήρια.

Η ανακάλυψη αυτή οφείλεται στις έρευνες του Ά. μερικανικού δόκτορος Α. Ρίτσαρντς, που χρησιμοποίησε τό μικροσκοπικό και έργολεία ικανά να κόψουν δείγματα άπίστευτα λεπτά. Έτσι αποκάλυφθηκαν τά πρώτα μυστικά της πραγματικής λειτουργίας των νεφρών.

Έκασκή βάρους δηλαδή ότι φιλτράρουν κάθε μέρα νερό και άλλατα βάρους περίπου δεκαπλάσιου απ' τό σωματικό, και ότι εξαπορροφούν τό μεγαλύτερο μέρος τους, αποβάλλοντας μόνο τά χηρικά συστατικά με τά ούρα. Η ποσότη των ούρων είναι μόλις 1 κιλό την ήμέρα κατά μέσον όρον. Άπ' τά νεφρά, περνούν στους ούρητες — δύο αλληλές μήκους 30 πόντων περίπου — που κατ'ήγουν στην ούροδόγο κύστη.

Η κύστη μπορεί νά κρατήσει στην άνάγκη ως 1 κιλό ούρα. Συνήθως όμως, όταν συγκεντρωθή στο έσωτερικό της ποσότη ενός φυσιολογικού περίπου, ή πίεσι που ασκείται σ' αυτά τοιχώματά της, στέλνει ένα μήνυμα στον έγκέφαλο, κι' αυτός μας ειδοποιεί πως είναι καιρός πιά ν' άδειάση ή κύστις.

Οι νεφροί απομακρύνουν απ' τό αίμα κάθε ξένη ούσια — δηλητήρια, φάρμακα, κλπ. Τό ίδιο κάνει ακόμα και γιά την πενικιλίνη. Άλλά τό φάρμακο αυτό χρειάζεται συχνά να μείνη περισσότερο καιρό μέσα στον οργανισμό μας, γιά νά συμπληρώση τά θεραπευτικά του αποτελέσματα. Τό πρόβλημα λοιπόν αυτό λύθηκε με μία ούσια, την «καριναμίδη», που έμποδίζει προσωρινά τους νεφρούς ν' αποβάλλουν την πενικιλίνη.

Τά περισσότερα όμως φάρμακα γιά τούς νεφρούς προορίζονται γιά τις περιπτώσεις που δέν αποβάλλουν τις κανονικές ποσότητες νερού και αλάτων. Πράγματι, ώρισμένες παθήσεις διαταράσσον αυτές τις αναλογίες, κι' οι συνέπειες είναι τότε σοβαρές. Όταν π.χ. οι νεφροί έχουν πάθει ελάθη και δέν αποβάλλουν πιά αρκετό χλωριούχο νάτριο (καινό αλάτι), ή περιείσσει του συγκρατεί στο σώμα μας πολύ νερό και οι ιστοί πρήζονται. Αντίθετα, ή έλλειψη χλωριούχου νάτριου φέρνει πιασμούς και μυϊκούς πόνους.

Η υπερβολική άπωση νερού προκαλεί πυρετό, βασιανιστική δίψα και θάνατο από «πρόγνωση» των κυττάρων. Έξ άλλου δίχως αρκετό νερό οι νεφροί δέ μπορούν νά διαλύσουν τά άλατα και νά τά αποβάλλουν με τά ούρα, και τότε ο οργανισμός άρχίζει νά δηλητηριάζεται από την περιείσσει τους. Γι' αυτό δέ μπορούμε ν' αντέξουμε τόσο πολύ καιρό στη δίψα, όσο στην πείνα.

Άκόμα κι' όταν άρρωστήσουν οι νεφροί, εξακολουθούν νά έξυπηρετούν ικανοποιητικά τον οργανισμό μας, έφόσον μόνον άναψα τα 25% των ι-στών τους. Γι' αυτό, μετά ή χειρουργική άφαιρέσι του ενός νεφρού, ο

άλλος είναι υπεραρκτός γιά τις άνάγκες μας.

Γιά νά προλάβετε τις νεφρικές παθήσεις, πρέπει νά εφαρμόσετε ώρισμέ-νους κανόνες:

1) Άκολουθήτε μία καλή διαίτα, παίρνοντας άρκετή ποσότη νερού ή άλλων υγρών, που χρειάζονται άπαραίτητως στους νεφρούς γιά ή διά-λυσι και την άποβολή των βλαβερών ουσιών.

2) Μήν άμελήτε τις χρόνιες μολύνσεις των άμυγδαλών. Οι τοξίνες του στρεπτοκόκκου που τις προκαλεί, άπορροφώνται, φτάνουν σ'τά νεφρά και μπορεί νά προκαλέσουν σοβαρώτατες νεφρικές.

3) Άποφεύγετε όσο τό δυνατόν την ψυχική καταπόνησι και υπερέντασι, που ανέβειζον την πίεσι του αίματος.

4) Συμβουλευέστε τό γιαντρό σας, όταν τά ούρα σας είναι βοιά, λευ-κά ή πολύ σκούρα, όταν έχετε ζάλες, όταν πρήζεται τό πρόσωπο ή οι άστροφάλλοι σας, όταν νοιώθετε ένα πόνο απ' τό κάτω μέ-ρος του στήθους ως την άρχή των μηρών.

Πρέπει νά σημειώθη ότι οι πόνοι στο κάτω μέρος της πλάτης, έκει που βρίσκονται οι νεφροί, σπάνια σημά-ζουν πάθησι αυτών των οργάνων — όπως πιστεύουν πολ-λοι. Τό ίδιο μπορούμε νά πούμε γιά την συχνουρία ή την άλιγουρία.

Μιά άλλη λαθασμένη ιδέα είναι ότι τό πολύ αλάτι στο φαγητό βλάπτει τούς νεφρούς. Έφόσον οι νεφροί εί-ναι υγιείς, δέ δυσκολεύονται καθόλου ν' αποβάλλουν όση-δήποτε περίσσεια αλάτιου. Αντίθετα δέ, ή άνεπαρκεία αλάτιου μπορεί νά βλάψη όσους υποφέρουν από ύπότασι.

Αν νοιώθουμε ένα «κάψιμο» κατά την ούρησι, σημαί-νει άπλως πως τά ούρα μας περιέχουν πολύ αλάτι. Αυτό παρατηρείται ιδίως στο πρώτο ποτό ζυμώμε, γιατί όλη ή νύχτα γίνονται πυκνότερα τά ούρα.

Όπως απέδειξαν πρόσφατες έρευνες, οι νεφροί έχουν και μία άλλη σπουδαία λειτουργία: Παράγουν σχεδόν όλη την «ερυθροποιητίνη» του σώματος, μία ούσια άπα-ράτητη γιά τό σχηματισμό των ερυθρών αιμοσφαιρίων.

Τέλος, οι νεφροί έχουν στενή σχέση με την άναπαρα-γωγή και ή διαίωσις του είδους. Πράγματι, άποδειχθή-κε ότι τό έμβρυο, κατά την ανάπτυξή του και λίγο πριν γεννηθή, αποκτά καινούργιους νεφρούς. Έκείνοι δέ που είχε προηγουμένως, δέν άρρηστεύονται τελείως, άλλα με-ταβάλλονται σέ μέρη των οργάνων του φύλου.

Έτσι οι νεφροί, όχι μόνο διατηρούν ή ζωή μας, άλλα και ή διαίωνίζον.

00

Η επίδρασι των χρωμάτων στη ζωή μας

Τά χρώματα παίζουν τεράστιο ρόλο στη ζωή μας. Κατά τούς ψυχολόγους, επηρεάζουν την ψυχική μας διά-θεσι, την ένεργητικότητά μας, ακόμα και τις σωματικές λειτουργίες μας. Άς δούμε ποιά επίδρασι έχουν τά κυ-ριώτερα απ' αυτά:

Κόκκινο: Είναι θερμό και διεγερτικό. Είναι τό κατάλληλο χρώμα γιά τις κοπέλλες που θέλουν νά τρα-βάνε την προσοχή.

Τά δωμάτια όμως που βάφονται κόκκινα, φαίνονται μι-κρότερα και προκαλούν «κλειστοφοβία» (παθολογικό φό-βο πρός τούς κλειστούς χώρους). Καλλίτερα λοιπόν ν' άποφεύγεται αυτό τό χρώμα στο έσωτερικό των σπι-τιών.

Πορτοκαλί: Κι' αυτό έπίσης είναι θερμό και διε-γερτικό. Πρέπει όμως νά τό άποφεύγουν, στο ντύσιμο και στο μακιγιάζ τους, όσες έχουν χλωμό δέρμα. Οι ψυχολόγοι θεωρούν ότι τό χρώμα αυτό κάνει θάυ-ματα γιά την ύγεια και την ένεργητικότητα. Συνιστούν δέ στις νοικοκυρές νά βάφουν τις κουζίνες τους πορτοκα-λίες.

Κίτρινο: Είναι τό χρώμα της ζωτικότητας, έλθ-θινό «φάρμακο» γιά τούς μελαγχολικούς και τούς υπο-χονδριακούς. Μιά κάμαρα χρωματισμένη κίτρινη φέρνει ένα συναίσθημα εύτυχιας. Και οι κίτρινες κουρτίνες δι-νουν την έντύπωσι

νουν την έντύπωσι

Πράσινο: Οι γιαντροί λένε πως έχει καταπραυντική επίδρασι σ'τά νεύρα, δίνει ένα συναίσθημα θερμότητος κι' άνακουφίζει απ' τούς πόνους. Κατά τούς ειδικούς, τό πράσινο χρώμα σ'τά εργοστάσια αδειάζει την πα-ραγωγή και περιορίζει τά άτυχήματα.

Μ.π.έ: Σ'ας έχει συμψή ν' ανατριχιάσετε, μπαίνοντας σ' ένα μπλέ δω-μάτιο; Δέν ήταν φαντασία σας. Πραγματικά, τό μπλέ είναι ένα «κρύο» χρώμα. Συνιστάται ώστόσο γιά τά ταβάνια, γιατί δίνει την έντύπωσι της έλευθερίας, του άνοιχτού χώρου.

Στά φορέματα, τό μπλέ είναι κατάλληλο γιά τό τέλος της ήμέρας. Φέ-ρει ένα συναίσθημα γαλήνης.

Ίώδες: Φέρνει ύπνο. Είναι ένα χρώμα πολύ κομψό και κατάλληλο γιά βραδυνά φορέματα.

Συγκλονιστικό κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

μετ' αθηνάς

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο έπιχειρηματίας Κερμαντέκ χάνει ξα-φνικά τό μεγαλύτερο μέρος της περιου-σίας του. Ο Κουνιάδος του Σερμαστιέν Κλοαρόν, παρ' όλα τά πλούτη του, άρνεί-ται νά τον βοηθήσει και νά τον σώσει απ' την καταστροφή, επειδή ή αδελφή του τον είχε παντρευτή χωρίς ή συγκατάθεσί του. Ο Κλοαρόν είχε μαλώσει και με την αδελ-φή του γι' αυτό. Άργότερα όμως συμφι-λώθηκε μαζί της, γιά χάρι της κορούλας της Μαντελέν που την άγάπησε τρυφερά. Έμπιστεύθηκε μάστιχα σ'ή μητέρα της 100.000 φράγκα, γιά προίκα της Μαντελέν. Ο Κερμαντέκ βρισκόταν τότε σ' άδιέξοδο.

Όταν λοιπόν ο τομιάς του Πιέρ Κορβόλ του δηλώνει πως δέ θά μπορούσαν νά πλη-ρώσουν τά γραμμάτια τους στο τέλος του μηνός, άποφασίζει ν' αυτοκαταλήσει γιά νά σωθή ή τιμή του ονόματός του. Η γυναίκα του, κι' ή κόρη του δέν ξέρουν τίποτα γιά την καταστροφή του και διοργανώνουν μάστιχα ένα μικρό οικογενειακό γλέντι γιά τά γενεθλιά του. Η Μαντελέν βρσκει την ευκαιρία νά τεύ όμολογήσει πως αναπαί-ει τό φοιτητή Ρομπέρ Ντερρός, παιδικό της φι-λο και βαφτιστικό της μητέρας της. Η ά-πάνωσι του Κερμαντέκ συμπληρώνεται, ό-ταν ο Κορβόλ του όμολογεί πως καταχρά-σθηκε τά λεφτά της προίκας της Μαντε-λέν. Όστόσο τον λυπάται και τον βάζει νά γράψη μία όμολογία της πράξεώς του, τού δηλώνει δέ ότι, αν μέσα σέ 3 χρόνια δέν επιστρέψι τά λεφτά που έκλεψε στο συμβολαιογράφο του Άρντυν, τό καρτί αυτό θά παραδοθή στον εισαγγελέα. Στο μεταξύ, φτάνει άπρόσδοτα ο Ρομπέρ. Η Μαντελέν κάνει σαν τρελή απ' ή χαρά της και τον παίρνει σ'αν νύμφη απ' ήμείς στον πατέρα της. Τον βρίσκουν όμως σκο-τωμένο. Ο Κορβόλ νοιώθει άνακούφισι, γιάτί έτσι είναι πιά άπόλυτα άσφαλής, γιά 3 χρόνια. Ο Κλοαρόν, μετανοήσας γιά ή οκληρότητα που έδείξε στο γαμπρό του, παίρνει κοντά του ή χήρα και ή Μαντελέν. Ο Κορβόλ, ανών άνθρωπος της εμπιστοσύνης τους, αναλαμβάνει την έ-κκαθάρσι της κληρονομίας και την εκ-άλω των κρών. Στο τέλος, δέ μένει πιά τίποτα απ' την περιουσία του Κερμαν-τέκ. Όστόσο, ο Κλοαρόν παρανεύμεται και ρωτάει τον Κορβόλ τί είχαν γίνει οι 100.000 φράγκα που είχε δώσει γιά ή Μαντελέν. Έκείνος τον θεωρεί τότε πως τά έδωσε ο Κερμαντέκ γιά την έπι-χείρησι του. Ο Κλοαρόν τό θεωρεί κλοπή και βρσκει ευκαιρία νά κατηγορήσει στην αδελφή του τον άντρα της. Στο τέλος της άποκαλύπτει την άρνησι του νά βοηθήσει τον άπεληπιμένο Κερμαντέκ. Μητέρα και κόρη τον θεωρούν τότε σαν δολοφόνο και φεύγουν απ' τον πύργο του, γεμάτες φρί-κη. Περνάνε μέρες πολύ δύσκολες, γιατί δέν έχουν πόρους ζωής. Μένει πάντα μα-ζί τους κι' ο Γκοελάντ, ένας παλιός ναυ-τικός, άφοσιωμένος στην οικογένεια Κερ-μαντέκ. Ο Κλοαρόν, όλομύναχος πάλι, θασανίζεται από τύψεις κι' ελπίζει νά ξα-ναγυρίσουν κοντά του οι δύο γυναίκες.

Κι' όμως εξακολουθούσε νά μένη όλομύναχος στην άπέραντη κάμαρά του...

Τά μάτια του πέσανε μηχανικά σ' ένα ήμερολόγιο και παρατήρησε ότι, σέ μερι-κές μέρες, θά είχε τά γενεθλιά του. Άνασκή-τησε. Αύτην ήσως την ευκαιρία περιμένανε γιά νάρθουν...

Όλα τά προηγούμενα χρόνια, ή άνηψιά του τούστενε αυτή την ήμέρα τις εύχες της απ' τό Απορντώ, μαζί μ' ένα δωράκι φτιαγμένο απ' τά χέρια της, που μαρτυ-ρούσε ή στοργή της και την εύγνωσύνη της. Τό ίδιο θά γινότανε κι' έφέτος, ήταν βέβαιος. Θά τό δέχονταν με χαρά... Δέ θά μιλούσαν πιά γιά τά περσμένα. Γιατί ν' άνασκαλεύουνε πράγματα τελειωμένα...

Στό κάτω-κάτω, δέν ήταν καμμία κατα-στροφή αυτό τό χάσιμο των 200.000 φράγ-κων. Ήταν άρκετά πλούσιος, ώστε νά μη τού κάνουν μεγάλη αίσθησι.

Κι' ύστερα, δέν έφταιγε ή Μαντελέν, δν ο πατέρας της ήταν κακός έπιχειρηματίας. Όσο γιά ή Μαρία Άννα, ήταν φυσικό νά υπερασπιστή τον άντρα της! Ποιος θά μπορούσε νά την κατηγορήσει γι' αυτό;

Έπιτέλους, θάχε κάποιον γύρω του ο Κλοα-ρόν. Θάνοιωθε ζωή, κίνησι, στοργή... Οι έ-

πέραντες αίθουσες του πύργου δέ θάταν πιά πένθιμες και παγωμένες!

Φτάνει νά μη ξεχνούσαν τά γενεθλιά του. Φτάνει νά μην άφήναν νά χαθή ή ευκαιρία!

Ήταν ή έπομένη μέρα...

Τ' άπόγευμα αυτό ήταν σκυθρωπό, συννε-φιασμένο. Ο Κλοαρόν είχε πλησιάσει σ' ένα παράθυρο, κτθάζοντας τό άσπρο χαλί τού χιονιού και την έρημη έξοχή.

Ξαφνικά, είδε στο δρόμο της Βάν μιά άν-θρώπινη σιλουέττα, που προχωρούσε ζωγρά. Όταν πλησίασε περισσότερο, τον άναγνώρι-σε: Ήταν ο Γκοελάντ...

Τί έρχόταν νά κάνει στον πύργο; Σίγουρα, θάφερνε κάτι γι' αυτόν, κάποιο μήνυμα.

Τού γράφανε, ύποτάσσονταν, τού ζητού-σαν χαρί! Δέν είχε γελαστή, λοιπόν...

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά σ'τά στή-θη του.

Έπεσε στην πολυθρόνα του, προσπαθών-τας νά σκεφθ, νά πάρη μιάν άπόφασι...

Πέρασε έτσι ένα τέταρτο της ώρας. Κα-νείς υπηρετής δέν ήρθε νά τον ειδοποιήση πως τον ζητούσαν... Τί περιμένανε λοιπόν; Έπειτα από άλλο ένα τέταρτο, δέν είχε φανή κανείς ακόμη.

«Τί θά πη αυτός», συλλογιότανε.

Χτύπησε τό κουδούνι και ρώτησε τον κα-μαριέρη του:

— Ποιος είναι εκείνος ο άνθρωπος, που είδα νά μπαίνει στον πύργο;

— Κύριε... τραύισε ο υπηρετής, ταραγ-μένος.

— Μήπως λοιπόν! Τί έπαθε;

— Νά... Δέν ξέρω... Δέ μάς είχατε ά-παγορέψει νά τον δεχθούμε...

— Ποιόν;

— Τό Γκοελάντ, κύριε, τό ναυτικό πού-μενε άλλοτε εδώ... μαζί με τις κυρίες...

— Τί ήρθε νά κάνει στον πύργο;

— Τίποτα, κύριε. Νά κουδεντιάσει...

— Και νά κατασκοπεύει τί γίνεται;

— Όχι, κύριε! Πρώτα, δέ θά τού λέ-γαμε τίποτα. Κι' ύστερα, δέ βρσκει ποτέ όρα νά μάς ρωτήσει...

— Γιατί;

— Γιατί μιλάει αυτός διαρκώς.

— Ά! Γιά ποιό ζήτημα;

— Γιά τόν έαυτό του μόνον! Μάς διη-γείται τά κατορθώματά του.

— Φέρ' τον εδώ αυτόν τον άνθρωπο!

Ο υπηρετής πήγε άμέσως νά έκτελέσει ή

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ

Πλακιώτικη αυλή...

Τό φεγγάρι σ'άθηκε, σ'άθηκε και ρώτησε

«Τραγουμένο τό άστρα:

— Μη τυχόν και είδατε μιάν αυλή Πλακιώτικη, πούλαμ' απ' την πάστρα.

Μέχρι χθές την έδλεπα, μέχρι χθές την έλαυσε τό κλωμό τό φως μου.

Κι' άσπράφε και φάνταζε σαν εικόνα ολόαιμηρ κάποιου άλλου κόσμου.

Μιά μουριά τί στόλιζε, μιά μουριά πυκνούφυλη, πρός ή γη γερμένη.

Κι' είχε και μί' αυλόπορτα, ζυλίαν και γερική κι' άνεμοδαρμένη.

Μη τυχόν την είδατε;...»

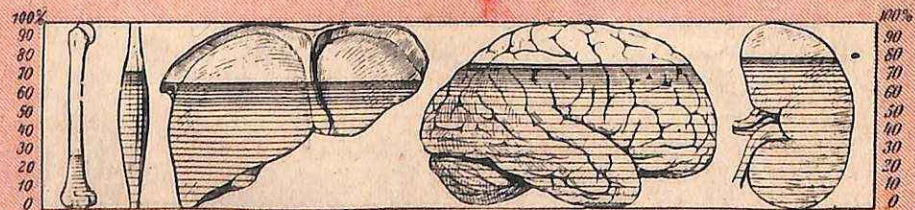
— Φεγγάρι μου, άδικά μ' ήχτας απ' τό άστρα νά σου πούν αν είδαμε μιάν αυλή Πλακιώτικη πούλαμ' απ' την πάστρα.

Οι σκαπάνες ήρθαν, τού θανάτου φέρνοντας την ανατριχίλα.

Κι' ή αυλή ευθύχψε και ή σαβανώσανε τής μουριάς τά φύλλα...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τά όργανα του ανθρώπινου σώματος περιέ-χουν άφθονο νερό, σέ αναλογία από 30 έως 80%. Οι νεφροί φροντίζουν νά διατηρούν πάν-τα σταθερή την ποσότη του.



να διηγηθῇ τὴ συνάντησί του με τὸν Κλοα-
ρὸν καὶ τὶς προτάσεις του γιὰ συμφιλίωσι.
— Μὰς ξεχάσατε σήμερα, Γκοελάιντ, τοῦ
εἶπε μαλακὰ ἡ κ. Κερμαντέκ. Τὰ ξύλα μας
τελειώσανε, καὶ δὲ φροντίσατε γιὰ καινούρ-
για.

Ὁ Γκοελάιντ ἔτρεξε ἀμέσως στὸν ξυλὲμπο-
ρο. Στὸ δρόμο, εἶπε με τὸ νοῦ του:
«Ὅχι, δὲν εἶναι ὥρα νὰ μιλήσω... Δὲ θὰ
μπορέσω ποτὲ νὰ τοὺς ὁμολογήσω σήμερα
πὼς τὶς ἀφάρω χωρίς ξύλα, γιὰ νὰ πῶ νὰ
φλουάρωσιν ἐκεῖ κάτω... Ὅλα τοὺς τὰ πῶ αὐριο
ἢ μεθαύριο...».

Σίγουρα θὰ μετανοοῦσε γι' αὐτὴ τὴν ἀ-
ναβολή, ἀν ἔβλεπε τὴν ἄλλη μέρα τὸ γέρο-
Κλοαρὸν νὰ περιμένῃ τὰ ἀποτελέσματα τῶν
ἐνεργειῶν του.

Ὁ γέρος ἦταν ὁρθὸς ἀπὸ πολλὰς ὥρες,
με τὸ μέτωπο κολλημένο στὸ τζάκι τοῦ παρ-
ουδίου, ἀπ' ὅπου φαινόταν ὁ ὁρμός του
Βάν. «Ἐτρέμε ἀπὸ ἀγωνία κι' ἀνυπομονη-
σία».

Συγχρόνως, ἐνωῖον νὰ λυώνουν καὶ νὰ
σπῶνουν ὁ ἐγωισμὸς καὶ τὸ μῖσος του. Ὁ
πόλεμος σκλήρυνε γιὰ τὴν ἐγκατάλειψή του. Ἐ-
νοῖωθε σήμερα, περισσότερο παρὰ ποτὲ, τὴ
γύμνια τῆς ζωῆς του...

Πέρασε ἔτσι ὅλη ἡ μέρα. Νύχτωσε. «Ἐξω
τὸ χιόνι ἐπέφευγε πάντα, σιωπηλὰ.
Ὁ γέρος κρύνε, κρύνε πολύ, παρ' ὅλη
τὴ δυνατὴ φωτιά, ποὺ τριζοβολοῦσε στὸ τζά-
κι, κι' ἦταν χλωμὸς σὰν πεθαμένος.
— Τελειώσε!... μουρμούρισε. Δὲ θάρ-
θουνε!...

Ἐνα χοντρὸ δάκρυ κύλησε στὰ ρυτιδωμέ-
να μάγουλά του.

Θέλησε νὰ πῇ κοντὰ στὸ τζάκι, μὰ τὸν
ἐμπόδιζε μὴ ξαφνικὴ ἀδυναμία. Ἀπῶσε τὸ
χέρι του γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι. Ἀλλὰ
δὲ μπόρεσε. Τὰ γονάτα του λυγίσανε κι' ἔ-
πεσε λιπόθυμος...

Μία ὥρα ἀργότερα, ὁ καμαριέρης του τὸν
βρῆκε ἐπὶ τὸν πάγκο πρὸς τὸ χαλὶ. Ζήτησε ἀ-
μέσως βοήθεια. Μεταφέραν τὸν ἄρρωστο στὸ
δαμάτιό του καὶ τρέσαν νὰ εἰδοποιήσουν τὸ
γιατρὸ καὶ τὸν παπᾶ.

Μὲ τὴν πρώτη ματιά, ὁ γιατρός διέγνωσε
ἀποπληξία. Ἡ ὄψι τοῦ ἄρρωστου εἰδείνε ἀ-
στροφία καὶ μοιραία ἐξέλιξι.

Ὡστόσο, ἕνα δραστήριο φάρμακο, τὸν ἔ-
νάφερε στὶς αισθησεις του. Ἀνοίξε τὰ μά-
τια του. Μὰ τὸ μισὸ σώμα του εἶχε παρα-
λύσει. Ἀνάτηνε μὲ δυσκολία, τὸ πρόσωπό
του ἦταν προσημένο καὶ τὸ δέμα του σκε-
πασμένο ἀπὸ ἰδρώτα.

Ἀναγνώρισε τὸν γιατρὸ του καὶ ψιθύρισε:
— Καλὲ μου Μποναρντέλ, αὐτὴ τὴ φορά
ἡ ἐπιστήμη σας δὲ θὰ χρησιμεύσῃ σὲ τίπο-
τε!... Ἐσὺς μόνον χρειάζομαι τώρα πιά,
αἰδεσιμωτάτε...

Ὁ παπᾶς πῆγε πρὸς τὸν κοντὰ του.

— Πρέπει νὰ κανονίσω ὅλες τὶς ὑποθέσεις
μου σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, πρόσθεσε ὁ ἄρρω-
στος. Ὁ Θεὸς...

— Νὰ ὀνείρα τὴν ἀδελφὴ σας;

— Ναί... Καὶ τὴν Μαντελέν... Ἄν προλα-
βαίνω...

— Ὁ Θεὸς θὰ σᾶς δώσῃ καιρὸ, ἀπάντησε
ὁ γιατρός. Τρέχω νὰ τὶς εἰδοποιήσω γιὰ τὴν
ἐπιθυμία σας.

Βῆκε βιαστικὰ ἀπ' τὴν κάμαρά κι' ἔστει-
λε ἀμέσως ἕνα ὑπὲρ τὴν ἄντρά του. Μ' ἕνα
συνοπτικὸ γράμμα γιὰ τὴν κ. Κερμαντέκ καὶ
τὴν κόρη της.

Ξαναγύρισε ὑστερα κι' ἀνακοίνωσε στὸν
ἄρρωστο τί εἶχε κάνει. Ἐκεῖνος μίλουσε τώ-
ρα μὲ πολλὰ δυσκολία.

— Ἐκεῖ... εἶπε, σ' ἐκεῖνο τὸ συρτάρι...
ἔφατε ἕνα μεγάλο φακέλλο... σφραγισμένο...
εἶναι ἡ διαθήκη μου... ἡ τελευταία... Ἦταν
προσβολὴ γιὰ τὸ Θεό... γεμάτη ἀπὸ ἐγωισμό
καὶ ἀλαζονεία... Κάψτε τὴν... στὸ τζάκι...
Τὰ λόγια βγαίνανε ἀπ' τὰ χεῖλη του μερ-

δεμένα καὶ κορμένα.

Ὁ παπᾶς πλησίασε στὸ κρεβάτι του κι'
ἀπῶσε τὰ χεῖρά του πάνω του, δίδοντας
τοῦ ἀφεσι ἀμαρτιῶν.

— Θεέ μου!... ψιθύρισε ὁ γέρος. Ἀφῆσέ
μου τὸν καιρό... νὰ τὶς δώ... νὰ μὲ συχα-
ρέσουν... νὰ μ' ἀγαπήσουν...

Ἀλλ' ἡ ὑστάτη αὐτὴ ἐπιθυμία του δὲν ἐκ-
πληρώθηκε.

Ὁ παπᾶς εἶχε ἀποτραβηχθῇ στὸ βάθος
τῆς κάμαρας. Ὁ γιατρός πολέμουσε μὲ τὸ
θάνατο, ποὺ προχωροῦσε γοργά.

Ξαφνικὰ, ὁ ἐτοιμοθάνατος τινάχτηκε.

— Μαρία! Ἄνω!... Μαντελέν!... μουρμού-
ρισε.

Ὁταν, ὑστερα ἀπὸ λίγο, μῆλκαν οἱ δυὸ
γυναῖκες, μὲ τὴν καρδιά γεμάτη οἶκτο καὶ
συγγνώμῃ, δὲν τοὺς ἔμενε πιά παρὰ νὰ γο-
νιάσουν μερσιτὰ στὸ νεκρὸ καὶ νὰ προσ-
ευχηθοῦν γιὰ τὴν ψυχὴ του.

Θ'.

Ὁταν ἡ Μαρία-Ἄννα Κλοαρὸν μῆλκε γιὰ
νὰ σπουδᾷ στὸ ἀριστοκρατικὸ παρθεναγω-
γεῖο τῶν Οὐρσουλινῶν οἱ ἄλλες μαθήτριες
τῆς φέρθηκαν περιφρονητικά κι' ἀγέρωχα,
γιατὶ δὲν ἦταν ἀπὸ μεγάλῃ οἰκογένειαν σὰν
κι' αὐτές. Στους τρεῖς πρώτους μῆνες
λίστα, τῆς κάνανε τὴν ζωὴ ἀφόρητη, μὲ τὶς
πικρίες ποὺ τὴν πόντιζαν.

Μία μόνον ἀποτέλεισε ἐξαιρέσι: ἡ Γε-
νεδιέθ ντὲ Κρουά-Βιέ, ἡ κατέλαβε μεγα-
λόκαρδο καὶ εὐκρινῆς. Αὐτὴ ἀνάλαβε θερμὰ
τὴν ὑποστηρίξει τῆς καὶ σιγά-σιγά ἀλλάξε
τὴν κατάσταση: Οἱ ἐχθρὲς τῆς Μαρίας-Ἄν-
νας γίνανε φίλες τῆς καὶ τῆς δώσανε τὸ
χέρι.

Ἦταν φυσικὸ, λοιπόν, ν' ἀγαπήσῃ τρυ-
φερὰ ἡ Μαρία-Ἄννα ἐκείνη ποὺ εἶχε μετα-
βάλει γι' αὐτὴν τὴν κόλπον σὲ παράδεισο.

Ὅσα χρόνια μείνανε στὸ παρθεναγωγεῖο,
οὐτ' ἕνα συννεφάκι δὲ σκίασε τὴν φιλία τους.
Ὁταν θὰ χωρίζαν πιά, ὀρκίστηκαν νὰ αἰ-
νῶνται φίλες πιστὲς κι' ἀφοσιωμένες, στὴ
ζωή, ὅπως καὶ στὸ σχολεῖο.

Ἐνα χρόνον ἀργότερα, ἡ Γενεδιέθ παν-
τρεύτηκε ἀπὸ ἔρωτα ἕνα ἄερόφορ τῆς, τὸ
λοχαγὸ Ἀμπέρ Ντερὸς. Ἄν οἱ γονεῖς τῆς,
ποὺ τὴν ὑπεραγαποῦσαν, ὑποχώρησαν στὴν
ἐπιθυμία τῆς, ὁ ἀριστοκρατικὸς ὁρμός κύ-
κλοι τὴν κατακρίνανε. Μὰ αὐτὴ ἀδιαφοροῦσε
γιὰ τὶς κρίσεις τους. Ἦταν εὐτυχισμένη,
ἀνάμεσα στὸν ἄντρα τῆς, στοὺς γονεῖς τῆς
καὶ στὴ Μαρία-Ἄννα.

Ὁταν ἡ τελευταία παντρεύτηκε τὸν Κερ-
μαντέκ, διέλεξε τὴν Γενεδιέθ γιὰ νουὰ τοῦ
γυιό τῆς.

Ξαφνικὰ ὁμως, ἕνα δυστύχημα ἔφερε τὴν
ἀπελπισία στὸ εὐλογημένο ἐκεῖνο σπιτί. Στὰ
γυμνάσια, ὁ λοχαγὸς Ντερὸς ἔπεσε ἀπὸ τ'
ἀλόγο του, χτύπησε ἀσχημα κι' ἔμεινε στὸν
τόπο.

Ὁταν ἔμαθε τὴν τραγικὴ εἰδησι, ἡ Γε-
νεδιέθ ἔμπεσε μὴ φωνῇ κι' ἔπεσε σὰν κε-
ρανοβολημένη. Ὑστερα ἔπαθε ἕνα ἐγκεφα-
λικὸ πυρετὸ καὶ σὲ δυὸ μέρες πῆγε νὰ συ-
ναντήσῃ τὸν ἀγαπημένο ἄντρα τῆς.

Ἡ Μαρία-Ἄννα, τρελλὴ ἀπ' τὸν πόνο τῆς,
ἔστρεψε τότε ὅλη τὴν ἀγάπὴ τῆς στὸ παιδί
τῆς νεκρῆς. Στὴν ἀρχή, ἀναθρέψανε τὸ ἀγο-
ράκι ὁ παππὸς κι' ἡ γιαγιά του. Μὰ τὰ χτυ-
πήματα ποὺ εἶχαν δεχθῇ, τοὺς εἶχαν συντρι-
ψεῖ. Κι' ἔτσι, ὅταν ὁ Ρομπέρ τελειώσε τὸ
σχολεῖο, βρέθηκε μόνος στὸν κόσμο.

Εὐτυχὸς ποὺ εἶχε τὴν κ. Κερμαντέκ, γιὰ
νὰ τὸν ἀγαπάει καὶ νὰ τὸν φροντίζει.

Ὁ Ρομπέρ ἦταν τότε 19 χρονῶν. Εἶχε
φτάσει ὁ καιρὸς νὰ διαλέξῃ τὸ ἐπάγγελμα
ποῦ θ' ἀκολουθοῦσε. Εἶχε μὴ φυσικὴ κλίσι
πρὸς τὸ στρατιωτικὸ. Ἀλλ' ἡ νουὰ του κα-
τάφερε νὰ τὸν μεταπέσει, τονίζοντάς του
πὼς ἡ μητέρα του, ἀν ζοῦσε, δὲ θὰ τὸ ἤθελε
ποτέ.

— Ἡ πρώτη σου μητέρα δὲν ὑπάρχει πιά,
πρόσθεσε. Σοὺ μένει ὁμως ἡ δεύτερη.

Τέλος, ὁ νεὸς ὑποχώρησε καὶ πῆγε στὸ
Παρίσι νὰ σπουδᾷ γιὰ τὸν...

Ἦταν ὁρατοὶ νεὸς, ἐξυπνός, ἐργατικός.
Εἶχε μὴ μικρὰ περιουσία. Οἱ φίλοι του τὸν
ἀγαποῦσαν, ἡ νουὰ του τὸν λάτρευε, ὁ κα-
θηγητὴς του τὸν ἐκτιμοῦσαν. Ἡ ζωὴ τοῦ
χαμογελοῦσε.

Ἐνα καλοκαίρι, ποὺ πῆγε νὰ περάσῃ τὶς
διακοπὲς του στὸ Μπορντώ, κοντὰ στὴν κ.
Κερμαντέκ, ἐκείνη τοῦ παρουσίασε μὴ ὁμορ-
φὴ κοπέλλα, ξανθεῖα, μὲ μεγάλα γαλανά μα-
τια, βαθυὰ καὶ ἁσπέρα.

— Εἶναι ἡ Μαντελέν, τοῦ εἶπε. Ἐχεις
δυὸ χρόνια νὰ τὴ δῇς, γιατί πέφτει ἡ ὑ-
γεία τῆς μὰς ἀνάγκη νὰ περάσουν τὸ κα-
λοκαίρι στὸν πύργο τοῦ βίου τῆς Κλοαρὸν.

— Ἀπίστευτο!... μουρμούρισε ὁ Ρομπέρ.
Μὰ ἐγὼ τὴν εἶχα ἀφίσει κοριτσάκι!...

— Καὶ τώρα τὴ βρίσκεις γυναῖκα. Εἶναι
συνθηματικὲς αὐτὲς οἱ ἐκπλήξεις στὴν ἡλικία
σας... Μὰ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σ' ἐμποδίσῃ
νὰ τὴ φιλήσῃς. Σκέψου πὼς περιμένει δυὸ
χρόνια τώρα αὐτὸ τὸ φίλι!

Ὁ Ρομπέρ ἀγγίζει μὲ τὰ χεῖλη του τὸ μέ-
τωπο τῆς Μαντελέν. Εἶχαν κοκκινίσει κι' οἱ
δυὸ ἀπὸ μὴ γλυκεῖα συγκίνησι...

Ὁταν, ὑστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες, ὁ Ρομπέρ
ἐξαναφύγε γιὰ τὸ Παρίσι, πῆρε μαζί του ἕνα
φυλαχτό, γιὰ νὰ τὸν προστατεύῃ ἀπὸ κάθε
κακό: τὴ γλυκεῖα εἰκόνα τῆς Μαντελέν.

Τὰ βράδια, στὴ φοιτητικὴ καμαρούλα του,
καθόταν μπροστὰ στὴ φωτογραφία τῆς. Καὶ
τὰ χεῖλη τῆς φαινόταν νὰ μισανοίγουν, γιὰ
νὰ τοῦ χαμογελοῦσαν καὶ νὰ τοῦ ποῦνε:

«Πρέπει νὰ γίνῃς ἄνδρας καὶ δύναμι! Ἐργά-
ζεσαι γιὰ τὴν γυναῖκά σου».

Πραγματικὰ, εἶχε ἀφοσιωθῇ στὶς σπουδές
του, ἀντιπροσωντῶντας νὰ πετύχῃ στὶς ἐξετά-
σεις του καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ τὴν νουὰ
του καὶ τὴν Μαντελέν.

Δὲν ξεχνοῦσε ὡστόσο καὶ τοὺς φίλους του.
Ἐκανε συντροφιά μαζί τους, στὶς ἐκδρομὲς
καὶ στὰ μικρὰ γλέντια τους. Τὸν ἀγαποῦ-
σαν ὅλοι — ἀκόμα δὲ περισσότερο γιατί ἡ-
ξεραν πὼς εἶχε πάντα ἀνοιχτὸ τὸ πορτοφολί
του ὅταν τοὺς τύχαινε καμμιὰ ἀνάγκη.

Μία μέρα, ἕνας συμφοιτητὴς του, ὁ Ζωρὴ
Νερβίλ, τοῦ δώσε ραντεβὸ γιὰ νὰ φάνε μαζί
τὸ βράδυ.

— Ἐλα νὰ μὲ πάρῃς, κατὰ τὶς 7, ἀπ'
τὴ λέσχη τῆς ὁδοῦ Ἐλντέ, τοῦ εἶπε.

Πραγματικὰ, ὁ Ρομπέρ πῆγε στὸ μέρος αὐ-
τό. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του, ποὺ
ἔμεινε σὲ χαρτοπαικτικὴ λέσχη.

Ὁ Νερβίλ τὸν ὑποδέχθηκε παραγμένο,
κόκκινος, ἀναμάλιστος.

— Μὲ συγχωρῇς, ἀγαπητέ μου Ντερὸς...
τοῦ εἶπε. Μπορεῖς νὰ μὲ πειρμαίνῃς μισὴ ὥρα
ἀκόμα; Εἶχα ἀτυχία, καὶ θέλω νὰ προσπα-
θῶ νὰ ρεφάρω.

— Νὰ ρεφάρῃς; Τί θὰ πῇ αὐτό; ἀπάντησε
ὁ Ρομπέρ.

— Ἀλήθεια, ἔχασα πὼς εἶσαι φρόνιμο
παιδί καὶ δὲν ἔχεις ἀπὸ τέτοια πράγματα...
Νά, ἔχασα στὰ χαρτιά καὶ θέλω νὰ παίξω
ἀκόμα, γιὰ νὰ πάρω πίσω τὰ χαμένα.

— Καλὰ, σὲ περιμένα ἔδω, στὸ σαλόνι.
— Γιατὶ δὲν ἔρχεσαι καὶ σὺ στὴ μεγάλη
σάλλα; Ὅλα περῶν τὴν ὥρα σου, παρακα-
λοῦντάς τοι τὸ παιχνίδι.

— Καλὰ, ἂς εἶναι.

Ἡ σάλλα τοῦ παιχνιδίου ἦταν γεμάτη ἀπὸ
ἀνθρώπους τοῦ καλοῦ κόσμου, ποὺ ἔρχονταν
ἐκεῖ γιὰ νὰ παραδοῦναι στὸ δαίμονα τῆς
τράπουλας, προσφέροντας θυσιὰ στὸ πρᾶ-
σινο τραπέζι τῆς εὐτυχίας τοῦ σπιτιοῦ τους.
Στὴν πόρτα τῆς θαύρεπε νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἐπι-
γραφὴ τῆς πύλης τῆς Κολάσεως τοῦ Δάντη:

«Ὅποιος πῆλ, ὁ ἄφισι καὶ ἔλπιδα».

— Ὅλα κάνα μπάνκο στὸ μικρὸ τραπέζι,
εἶπε ὁ Νερβίλ στὸ φίλο του. Μὰ δὲ μοῦ φτά-
νουν τὰ λεφτά μου. Μήπως θὰ μπορούσες νὰ
μὲ διευκολύνῃς;...

Ὁ Ρομπέρ δέχθηκε.

— Πόσα χρειάζεσαι; ρώτησε.

— Δὸς μου 350 φράγκα. Θὰ βάλω κι'
ἐγὼ ἄλλα τόσα καὶ θὰ παίξουμε συνεται-
ρικὰ. Νὰ δῇς πόσα θὰ κερδίσουμε!

Κι' ὁ Νερβίλ πῆρε τὴν τράπουλα, ἔκοψε
καὶ μοίρασε χαρτιά.

Τὸ ἕνα καρτέ εἶχε ἐννιάρι καὶ τ' ἄλλο
ὀκτάρι. Ὁ Νερβίλ κῦτταξε τὰ δικά του χαρ-
τιά.

— Ἐννιά! φώναξε θριαμβευτικὰ, κῦττά-
ζοντας τὸ φίλο του.

— Ἐ, λοιπόν; ρώτησε ἐκεῖνος.

— Λοιπόν, κερδίσανε. Δὲ σοὺ τᾶλεγα
ἐγώ;

Εἶχε δίκιο στὴν πρόβλεψί του ὁ Νερβίλ:
Ἡ τύχη τοῦ χαμογελοῦσε ὡς τὸ τέλος. Ὁ-
ταν μέτρησε τὰ κέρδη, εἶδε πὼς ἀναλογοῦ-
σαν 4.800 φράγκα στὸν καθένα τους.

Ὁ Ντερὸς εἶχε μείνει κατὰπληκτος. Ὁ

φίλος του τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο

— Δὲ σοὺ τᾶλεγα; φώναξε. Πάμε τώρα
νὰ φαίμε!

Ὁ Ρομπέρ ἀποφάσισε νὰ χρησιμοποίησῃ
μὲ ἐξυπνο κι' εὐχάριστο τρόπο τὰ λεφτά,
ποὺ εἶχε κερδίσει. Νοίκιασε ἕνα ὠραῖο ἱσ-
τοῖο διαμέρισμα, ὅπως τ' ὀνειρεύονταν ἀπὸ
καρδι, καὶ τὸ ἐπιπλώσε μὲ γούστο.

Μὰ ἔμενε τώρα μακριὰ ἀπ' τὸ Καρτιέ-
Λατέν κι' ἀπ' τὶς συνθηματικὲς παρῆες του.
Μὴ ξέροντας δὲ πὼς νὰ περάσῃ τὴν ὥρα
τοῦ ξαναπῆγε στὴ λέσχη καὶ βρῆκε πάλι τὸ
Νερβίλ.

Ἐκεῖνος τοῦ πρότεινε νὰ ξαναδοκιμάσουν
τὴν τύχη τους. Αὐτὴ τὴν φορὰ χάσανε, ἀπὸ
1.000 φράγκα καθένας.

Ὁ πειρασμὸς εἶχε κυριέψει πιά τὸν Ρομ-
πέρ. Ξαναπῆγε. Καὶ κέρδισε.

Τὸ δηλητήριο τὸν πόντιζε σιγά-σιγά, ὑπου-
λα... Σὲ λίγο, κατέληξε νὰ πηγαίη καὶ
βράδυ στὴ λέσχη. Εἶχε γίνῃ πιά συστημα-
τικὸς χαρτοπαίκτης. Τὸν εἶχε ὑποδουλῶσει
τὸ ὀλέθριο πάθος.

Τώρα τὰ χεῖρά του τρέμανε καὶ στὰ μάτια
του ἀνῶσαν φωτιές, ὅταν καθόταν στὸ πρᾶ-
σινο τραπέζι. Καί, φυσικά, ἔκανε — σὰν
ὅλους τοὺς παίκτες, ποὺ δὲ μπορούν πιά νὰ
κυριαρχοῦν στὰ νεύρα τους. Ἐπαίξε ἄ-
κόμα, γιὰ νὰ «ρεφάρῃ», κι' ἔκανε ἀκόμα
πιο πολλά.

Ἐτσι, θυσιάσε στὴν τράπουλα σχεδὸν τὴ
μισὴ περιουσία του. Τὶς νύχτες τῆς μεγά-
λης ἀτυχίας του, χρειάζονταν μεγάλη προσ-
πάθεια, γιὰ νὰ κρατήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειά του
καὶ νὰ μὴ δεισιπνέῃ ἀπ' τὸν καμαριέρη τῆς
λέσχης λίγα ἐκαστοτάρικα γιὰ μὴ καινούρ-
για ἀπόπειρα...

Οἱ παρατηρήσεις τῆς κ. Κερμαντέκ κι' οἱ
ἱκεσίες τῆς Μαντελέν πῆγαναν χαμένες.

Ὁταν πῆγαναν κοντὰ τους, στὶς διακο-
πές, ξαναβρῆκε τὸν αὐτὸ του, μέσα στὴν
ἀγνὴ καὶ τίμια ἐκείνη ἀτμόσφαιρα. Ὁ ἔρω-
τας του ὑπερίσχυε κι' ἐδίωχνε τὸ πάθος
τῆς τράπουλας.

Ὁ Ρομπέρ ξαναγίνονταν τότε ὁ γυιὸς τοῦ
λαμπρὸ ἀριστοκρατικοῦ καὶ τῆς Γενεδιέθ ντὲ
Κρουά-Βιέ. Ἐξώρριζε καὶ κακὴ σκέψι καὶ
πίστευε σταθερὰ στὴ γιατριά του. Εὐλο-
γοῦσε τὴν ἀγγελικὴ ἐπιρροὴ τῆς λατρευτῆς
τοῦ Μαντελέν, ποὺ τὸν εἶχε σώσει ὀριστικά
— ὅπως πίστευε.

Μὰ, τὸν γύριζε στὸ Παρίσι, ὁ δαίμονας
τοῦ χαρτοπαίγνιου τὸν ἔκανε καὶ πάλι σκλᾶ-
δο του. Βέβαια, ἀντιστεκόταν ὅμο μπορούσε,
μὰ, στὸ τέλος, κάποια τυχαία συμπτῶσι, τὸν
ἔφεραν καὶ πάλι μπροστὰ στὸ πράσινο τρα-
πέζι!...

Ντροπισμένοι γιὰ τὴν ἀδυναμία του καὶ
θέλοντας ν' ἀποφύγῃ τὰ μακάρια τῆς νου-
ῆς του καὶ τὸ δάκρυα τῆς Μαντελέν, κατέ-
ληξε νὰ μὴν τολμᾷ πιά νὰ πῇ στὸ σπιτί
τους στὸ Σαρμερέτ.

Ἐδῶ κι' ἕνα χρόνον, δὲν εἶχε φύγει καθόλου
ἀπ' τὸ Παρίσι. Καὶ δὲν προσπαθοῦσε καν πιά
νὰ βοηθῇ μὴ πρόφασι γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ.
Ἐπαίξε, ἔπαίξε διαρκῶς, κλεινόνας τὰ
μάτια, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴν ἄδυσσο, ποὺ
κατάπινε τὴν ἐλπίδες τῆς εὐτυχίας του —
γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὸ πιστόλι, ποὺ τὸν πε-
ρίμενε, ἔτοιμο, γιὰ νὰ τὸν σώσῃ ἀπ' τὴν ἀ-
τίμωσι!

Κάθε τόσο μάθαινε πὼς κάποιοι ἄλλοι
χαρτοπαίκτης, γνωστὸς του, εἶχε τελειώσῃ
τραγικά, στὴ φυλακή, στὸ φρενοκομεῖο ἢ στὸ
νεκροσφάειο... Χλωμῶσε τότε κι' ὀκνιζόταν
ἐκεῖ γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ τὴν τρά-
πουλα. Μὰ δὲν ἀγοῦσε νὰ ξεχάσῃ τοὺς ὀρ-
κούς του καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ λέσχη...

Ι'.

Ὁ ταμίας τῆς λέσχης ἦταν κάποιοι Μπαν-
τίς. Εἶχε ἀληθινὸ ταλέντο στὴ δουλειά του.
Ἦξερε νὰ ἀφωρῇ τοὺς παίκτες καὶ νὰ κά-
νῃ πρόχειρα δάνεια στους πρὸ ἐνδιαφερόντες
ἀπ' αὐτούς, γιὰ νὰ μὴ μπερδέσουν νὰ συνεχίσουν
τὸ παιχνίδι τους.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἐννοούμενους τοῦ ἦταν ὁ
ἡθοποιὸς Φλοριμόν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε περάσει μὴ ζωὴ
πολυτέραχη. Γυιὸς ἡθοποιῶν τρίτης τάξεως,
εἶχε ἀνεβῇ στὴ σκηνὴ ἀπὸ παιδί. Εἶχε μά-
θει νὰ ζῇ μὲ τὸ τίποτα. Ἀφοῦ γύρισε διά-
φορες ἐπαρχιακὲς πόλεις βρισκότανε τώρα
στὸ Παρίσι, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνον, χωρίς μόνιμη
δουλειά. Πού καὶ ποῦ μονάχα, εὕρισκε ἕνα
ἐκτακτὸ ρόλο σὲ μικρὰ θεατρικά. Ὡστόσο
εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸ «ἄστρο» του. Τόσο
ὥστε δὲ δίστασε νὰ παντρευθῇ μὴ μέρα,
παρ' ὅλη τὴ φτώχεια του.

Εἶχε γνωρίσει μὴ ἀνθρωπάκι, ποῦμενε
μόνη τῆς σὲ μὴ σοφία, δίπλα στὴ δική του.
Εἶχαν συνδεθῇ, εἶχαν ἀγαπήσῃ, κι' ἕνα μῆνα
ἀργότερα κάνανε τοὺς γάμους τους.

Εἶ

Η καταφροσμένη

22^{ον}

— Πώς αυτό;
— Είναι ένας νέος γιατρός, πολύ μορφωμένος και με θαυμασίο χαρακτήρα...
— Πώς λέγεται;
— Πιέρ Ουμπέρ. Είναι ο γιός του κηπουρού του Σαμπρύ, τίμιος και ήθικος κι' αυτός σαν τον πατέρα του.
— Δεν ήξερα σε ποιόν να εμπιστευθώ. Τι θα μπορούσα να κάνω μονάχη μου, αφού οι πόρτες του πύργου μου ήταν κλειστές;... Τού τα διηγήθηκα όλα, έχοντας πεπονηθεί στην εντιμότητα του, αλλά και στην αφοσίωσή του στην οικογένειά των Μπραζέ, που δεν ήθελα να τους καταστρέψω έπειτα απ' την εξυπηρέτησή μου που είχε προσφέρει άλλοτε ο βαρώνος. "Αν κατέφευγα σε άλλον απ' αυτόν, οι ένοχοι θα βρισκόταναν τώρα στα χέρια της Δικαιοσύνης."
— Με ποιές αποδείξεις;
— Ο Πιέρ Ουμπέρ είδε με τα μάτια του τη βαρώνη να ετοιμάζει το δηλητήριο για την αρρωστή Βαλεντίνη, και τότε δεν είν' αυτό μόνο! "Εκείνη που με συμβούλευε και μ' αγαπούσε σαν μητέρα μου, ή Λωράνς που αγαπήσατε, βρίσκεται στο βάθος του βάλτου!"
— Ο κόμης ορκίστηκε.
— Τό πρόσωπό του είχε μια έκφραση βαθείας θλίψης αλλά και ενεργητικότητας.
— Σαναγύρισε στην κάμαρά της κόρης του. "Η Βαλεντίνη ήταν βυθισμένη σ' ένα τραγμένο ύπνο. Ο κόμης την κτύπησε πολλή ώρα."
— Καμένο παιδί! ψιθύρισε.
— Έσκυψε πάνω απ' το κρεβάτι, μ' ένα ακατανίκητο ζέσπασμα τρυφερότητας, πήρε ανάμεσα στα χέρια του το κεφάλι της κοιμισμένης και το γέμισε φιλία.
— Υστερα τράβηξε την "Αν-ζέλ" σε μια γωνία της κάμαρας και της μίλησε πολλά ώρα. Της εξήγησε τα σχέδιά του. "Επρεπε να συγκεντρώσουν στοιχεία για να χτυπηθούν τρεις ένοχοι, αλλά χωρίς να γίνει σκάνδαλο."
— Όταν τελείωσε, άπλωσε το χέρι του προς το κρεβάτι της κόρης του.
— Σε σάς τη χρωστάω... πρόσφερε. Σας την εμπιστευόμαι... "Αν τη σώσετε, θα σάς ευλογώ πάντα..."

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ
Α

Τη μεθεπομένη της σκηνής που διηγήθηκαμε, ο έπιτρος Λαμπρούς καθότανε στο μικρό Ισόγειο σαλόνι του πύργου του ντ' Αρμελ, κοντά στο μεγάλο κρεβάτι, όπου κοιτόταν ο υποκόμης Μαζιμ ντε Πεϋράντ. Δεν του φαινόταν καθόλου φυσικά αυτό που έβλεπε τον τελευταίο καιρό στον πύργο!
Γιατί αυτή η μονομαχία; Πώς είχε έρθει στον Πεϋράντ η ιδέα να προκαλέσει αγνώστου του, που τον θεωρούσαν όλοι σαν τον αβλαβέστερο άνθρωπο του κόσμου;
Ο έπιτρος πέρασε τα χοντρά του χέρια ανάμεσα στα κοντά μαλλιά του, καίδεψε το μυστάκι του και σκέφτηκε, με ύφος αφηρημένο, σαν να τον απασχολούσαν σοβαρές σκέψεις...
Πλησίασε στο κρεβάτι του

πληγωμένου. "Εκείνος είχε ορθάνοικτα τα μάτια του. Ο γιατρός τούπιασε το χέρι."
— "Εχομε λίγο πυρετό, είπε. "Ήταν πολύ φυσικό. Μα δε μ' ανησυχεί καθόλου. Πάρτε αυτό εδώ..."
"Ανοίξε ένα κουτάκι, πήρε μια καφούλα και την έδωσε στον Πεϋράντ, μαζί μ' ένα ποτήρι νερό. "Εκείνος την ήπιε κι' ύστερα τον ευχαρίστησε."
— "Είσατε ένας περίφημος άνθρωπος, γιατρέ!"
— "Όλοι είναι καλοί σ' αυτό το σπίτι, απ' τον οικοδεσπότη ως τον τελευταίο ιπποκόμο."
— "Εχω κάτι να σάς ζητήσω, γιατρέ, πρόσφερε με κόπο ο τραυματίας."
— Τον παρακάλεσε να πάρη από την τσέπη του το πορτοφόλι του και να βγάλη από μέσα ένα φάκελλο, που έγγραφε άπανν."
— "Δίδα Σεραφίνα Μπαινιέ. Ρυ ντε λα Παί, Παρίσι."
— "Συστημένον. Διλωμένη άζα, 2.000 φράγκα".

— Θέλετε να το στείλω; ρώτησε ο Λαμπρούς.
— Ναι.
— Ευχαρίστως! Τό είχατε ετοίμο λο-πον πριν απ' τη μονομαχία;
— Όπως βλέπετε...
— Τό γράμμα σας θα φύγη άπόψε, μείντε ήσυχος... Καταλαβαίνω πόσο θ' ανησυχή ή φιλενάδίτσα σας!
— "Μά γιατί προκαλέσατε τον κόμπα διάβολε; Δεν πιστεύω νάτον δική σας αυτή ή ιδέα... Ποιάς σάς την έβαλε στο νου; Δε σάς γνωρίζω από χρόνια, έχω όμως την εντύπωσή πως δεν είσατε τόσο κακός άνθρωπος."
— "Ελπίζω να μου πητε την αλήθεια. Ο γιατρός είναι εξομολογητής... "Αργότερα όμως, όταν θαμσατε έντελώς μονάχοι μας."
— "Ο έπιτρος άφουγκράστηκε ξαφνικά και πλησίασε στο παράθυρο."
— "Εφτανε πραγματικά τ' άμάξι με τον κόμπα ντ' Αρμελ."
— Γύρισε ο άντιπαλός σας, εί-

πε ο Λαμπρούς στον Πεϋράντ. "Ελπίζω να σάς κάνω δυο καλούς φίλους!"
— "Ο κόμης ντ' Αρμελ γύριζε απ' το Παρίσι μεταμορφωμένος. "Η χαρά ξεχείλιζε απ' τα μάτια του, απ' το πρόσωπό του—για πρώτη φορά, έπειτα από πολλά χρόνια."
— Όλες οι άλλες αίτιες που έπρεπε να του φέρουν πόννο, πένθος, θυμό, αγανάκτηση, χανόνταν μπροστά στο μεγάλο, τό τεράστιο αυτό γεγονός: Είχε ξαναβρεί επιτέλους την κόρη του, τη Βαλεντίνη, που ή Τύχη μονάχα την είχε σώσει απ' το θάνατο!
— Βέβαια, ο κόμης πονούσε βαθεία για τη Λωράνς. Μα παρηγοριότανε γιατί του είχε μείνει ή κόρη του, ενώ θα μπορούσε να την έχανε κι' αυτή!
— Βλέποντας το γιατρό να τον πλησιάζει, τον ρώτησε ζωηρά:
— Τι κάνει ο τραυματίας;
— Θα γλυτώση, είμαι βέβαιος. Κάθισαν μαζί να φάνε. Καθώς πίνανε τον καφέ τους, ο κόμης είπε ξαφνικά:
— Γιατρέ, έχω να σάς ζητήσω μια συμβουλή.
— Κτύπησε τον έπιτρο, που περίμενε κυττάζοντας τον στα μάτια. Και πρόσφερε κάνοντας μια προστάθεια:
— "Εγιναν μεγάλα εγκλήματα! Και οι ένοχοι βρίσκονται μέσα στην οικογένειά μου. Και τα διηγήθηκα όλα στο Λαμπρούς: τό μακρύνον παρελθόν και τό φρικτά πράγματα που είχε μάθει τώρα."
— Ο έπιτρος τον άκουσε χωρίς να τον διακόψη.
— "Υπάρχουν αποδείξεις; τον ρώτησε στο τέλος."
— Άφθονες.
— Τότε να προκαλέσετε τούς ένόχους στη Δικαιοσύνη!
— Ο κόμης κούνησε το κεφάλι του.
— Κι' ή τιμή της οικογενείας, γιατρέ; Και τό σκάνδαλο που θ' αντανακλούσε και σε μένα;
— Θ' άφίστε λοιπόν άτιμωρητά αυτά τα εγκλήματα;
— Πόσα άλλα έχουν μείνει άτιμωρητά!... μουρμούρισε ο κόμης σκυδόντας τό κεφάλι.
— Τι σκοπεύετε να κάμετε;
— Προσάντων να συγκεντρώσω τις τελευταίες αποδείξεις—τού μου λείπουν για να τούς άποστειλώσω. Θα βρω στο Παρίσι τούς άθλιους που δολοφώνησαν τη Λωράνς, και θα τούς υποχρεώσω να μιλήσουν! Εί-ναι δουλειά δική μου.
— Κι' εγώ τι να κάνω; ρώτησε ο γιατρός.
— Να μείνετε κοντά στον τραυματία.
— Και να πετύχω τις έκμυστη-ρεύσεις του;
— Ναι, αν μπορέσετε. Τον πληρώσαν για να με σκετώση. Θα τον πληρώσετε και οεις για να μιλήση.

— Β'
— Την ίδια μέρα, κατά τις 7 τό βράδυ, ο Ντενί Λαμπύτ γύριζε απ' τη δουλειά του με τ' άμάξι του. "Ήταν κατακουρασμένος, κακόκεφος."
— Δεν ήταν τυφλός, ούτε κουτός... Καταλάβαινε πως ή καινούργια περιουσία του Μπροσάρ είχε κάποια προέλευση πολύ ύποπτη.
— Τον είχε δει πού γύρισε απ' την Τουραίνη καλοντυμένος, περιποιημένος σαν πρίγκιπα, τόσο ο ίδιος όσο κι ο Πεπέν. Και κάποιο φαινόμενικά άση-μαντο περιστατικό τον είχε κα-ταποήσει.

"Ενα πρωί, κατά τις 11, είχε δει το βαρώνο ντε Μπραζέ να μπαίνει στο υπαίθριο της λεωφόρου Μαίγυ και να ξαναβγαίνει σχεδόν άμέσως."
— Τι ζητούσε στο μέρος εκείνο, σ' ένα περιβάλλον τόσο άται-ριστό γι' αυτόν;
— Ενώ έκανε αυτή την έρώτη-ση στον εαυτό του, με μεγα-λύτερη έπιμονή, ένα άμάξι άρ-χοντικό σταμάτησε έξω απ' την πόρτα. Δυό άνθρωποι κατέβη-καν απ' αυτό και προχώρησαν προς τον πύργο όπου ήταν ζα-πλωμένος ο Ντενί Λαμπύτ.
— "Εκείνος άνασκηκώθηκε για να τούς δεχτεί, κι' έδωλας άμέσως μία φωνή έκπληξης:
— Κύριε Ρομπέν!
— Ο Ντενί Λαμπύτ!...
— Κι' ο Ρομπέν πρόσθεσε άμέ-σως:
— Διάβολε! Ποτέ δεν περίμε-να να βρω έσένα σ' αυτή την τρύπα! Τι γυρεύεις εδώ;
— Όπως βλέπετε, είμαι άμα-ξας.
— "Α, δικό σου είν' αυτό τ' άμάξι;
— Ναι!
— Και τ' άλογά του πού είνε;
— Ο Λαμπύτ έδειξε την παράγ-κα που χρειαζότανε για ταύλας.
— Δικά σου είν' όλ' αυτά; ζα-ναρώθηκε ο Τιενέ.
— Όχι, τού άφεντικού.
— Πώς λέγεται;
— Ζυλ Μπροσάρ. Στη γειτονιά τον λένε "ωραίο Ζυλ"... τού δι-νουν όμως και κάτι άλλα όνό-ματα, λιγώτερο ευγενικά."
— Άυτόν γυρεύουμε κι' έμεις, Δεν είν' εδω;
— Όχι. Κι' αν τον περιμένε-τε, κινδυνεύετε να χάσετε την ώρα σας.
— Ο κόμης ντ' Αρμελ είχε ά-φίσει τούς δυό συμπατριώτες να κουβεντιάζουνε και σκεό-τανε λίγο πιο πέρα.
— Σ' άρέσει λοιπόν εδω στο Παρίσι, Ντενί; ρώτησε ο Τιενέ.
— Μακρύ να μπορούσα να βρίσκομαι έκαστο μίλια μακριά! Μα άφου βρήκα εδω δουλειά...
— Σέρεις καλά τον άφεντικό σου;
— Μα φυσικά!
— "Εδω και μερικόν καιρό, εί-χε άπουσιάζει;
— Μα άπουσιάζει συχνά... Για πότε με ρωτάτε;
— Στα τέλη Μαΐου ή τις πρώ-τες μέρες τού Ιουνίου.
— Ο Ντενί Λαμπύτ δε χρειά-στηκε να σκεφθί καθόλου.
— Ναι, άπάντως, έλειψε τό-τε δεκαπέντε μέρες, μαζί με τό φίλο του τον Πεπέν.
— Κι' από τότε έχουν κι' οι δυό τούς πολλούς παράδες και ζούνε σαν άρχοντες. "Ετσι;
— Θάλεγε κανείς πως τούς ζέρετε όσο κι' ενώ!
— Δεν τούς ζέρω, άλλ' έχω άκούσει να μιλάνε γι' αυτούς.
— Και θα θέλατε να τούς δι-τε;
— Ναι, για να μάθω τί κάνα-νε τον καιρό που λείψανε.
— Θέλετε να πάω να τούς βρω;
— Θα μάς εξυπηρετήσης πο-λύ...
— Θα πάω άμέσως! Κι' άνα-λαμβάνω να τον ζετρωώσω, ό-που κι' αν είναι χωμένος!
— Ο Λαμπύτ ξανάζεψε γρήγο-ρα τ' άμάξι του, ανέβηκε στη θέση του και, πριν φύγη, είπε στον Τιενέ Ρομπέν:
— Σκέφθηκα κάτι... θα σάς στείλω στο μεταξύ κάποια γυ-ναίκα που πιστεύω πως ζέρει πολλά! Μπορείτε να τη ρωτή-σετε... όταν μόνον να θέλη να μιλήση!
— Όταν ξεκίνησε τ' άμάξι, ο κόμης ρώτησε τον Τιενέ:
— Τον ζέρεις, αυτό τον ά-μαξά;
— Ναι. Είμαστε τυχεροί πού τον βρήκαμε... Είναι πατριώ-της μου, ένα φτωχόπαιδο απ' τό όρεάν.
— Ενα τέταρτο άργότερα, πα-ρουσιάστηκε μία γυναικά. Κι' οι δυό άντρες είπαν τότε, με μία φωνή:
— Μαρίλλα!
— Την ζέρανε καλά. Την είχαν γνωρίσει, στα 18 χρόνια που ψάχνανε όλο τό Παρίσι, πού γυρικών όλα τά κέντρα διασκε-δάσεως, απ' τά άριστοκρατικά

καμπαρέ ως τις λαϊκώτερες τα-βέρνες...
— Ήταν ή διάσημη τοιγύνα. "Αλλά κακοντυμένη, με τα μαλ-λιά άκατάστατα, τό πρόσωπο μαρμαμένο, τά μάτια κορμένα."
— Προχώρησε προς τον κόμπα και τον ρώτησε:
— Περιμένετε τό Μπροσάρ; Τι τον θέλετε;
— Να τον ρωτήσω για ένα έγ-κλημα που ζέρω πως έκανε!
— Η Μαρίλλα έσκυψε τό κεφά-λι της, άνατριχιάζοντας.
— Από τότε πού είχε υποχωρή-σει στις δελεαστικές προτάσεις του βαρώνου ντε Μπραζέ κι' είχε δεχτεί να τον βοηθήσει στο αστανικό του σχέδιο, ή βασό-νιζαν οι τύψεις. "Ήταν τρομαγ-μένη, σαν κυνηγημένο αγρίμι. Κόντευε να τρελλαθώ...
— "Αν μπορούσε, θάφενγε, θα γύριζε στην πατρίδα της, για να κρυφθί, να γλυτώση. Μα δεν είχε τά ναύλα της. Κι' ο βαρ-ώνος ντε Μπραζέ, ενώ είχε πλη-ρώσει στο Μπροσάρ όσα συμ-φώνησαν, γι' αυτήν περιοριστή-κε μόνο σε υποσχέσεις...
— Ποιός είσατε, κύριε; ρώ-τησε δειλά.
— "Ήσουν φίλος μιας γυναι-κας, πού την παρυσώσανε σε μία ένέδρα και ή δολοφονή-σανε τη νύχτα της όης Ιου-νίου.
— Η Μαρίλλα χλώμιασε. Τά δα-κτυλά της σφίχτηκαν οπασμο-δικά.
— "Εχω τώρα μπροστά μου έ-να απ' τούς ένόχους. "Η ταρο-

χή σας σάς πρόδωσε... Μα δε θα σάς πειράξω, αν τού πητε τ' όνομα εκείνου πού σάς πλη-ρώσε γι' αυτή τη δολοφονία!
— Είπε ο κόμης.
— Η Μαρίλλα είχε υποσχεθί-στο βαρώνο να σωθή, και δεν ήταν γυναικά πού να πα-ραβή τό λόγο της.
— Η Μαρίλλα δεν προδίνει ποτέ! δλώσε.
— Καλά. Θα περιμένω... είπε ο κόμης. Οι άλλοι θα μιλήσου-νε...
— Άκούστηκε στο δρόμο ο θο-ρυβός ένός άμαξίου.
— "Ερχεται ο Μπροσάρ, είπε ή Μαρίλλα. Δεν πρέπει να υπο-θέση πως τον πρόδωσα. Κρύψε με κάπου!
— Εκεί; της πρότεινε ο Τιε-νέ, δείκνοντάς της τό ύπόστε-γο όπου έβαζε τ' άμάξι του ο Ντενί Λαμπύτ.
— "Η τοιγύνα γλύστρησε εκεί μέσα.
— Τ' άμάξι είχε σταματήσει απ' έξω, στο δρόμο. Και κατέβηκαν απ' αυτό ο ωραίος Μπροσάρ κι' ο άχώριστός του Πεπέν.
— "Ήταν κι' οι δυό καλοντυμε-νοι, άν κύριοι καθώς πρέπει. Ο πρώτος πλησίασε τό Ρομπέν και τον ρώτησε, όσο μπορούσε πιο ευγενικά:
— "Εσείς θέλετε να μου μιλή-σετε;
— Ναι, αν είναι δυνατόν.
— Ο Μπροσάρ έδειξε την πόρ-τα της κάμαρας του και είπε:
— Περάστε μέσα, αν θέλτε.
— Δεν υπάρχει λόγος, άπάν-

τησε ο Τιενέ Ρομπέν. Με τέ-τια ζέση πού κάνει, θαμσατε πιο καλά εδω στο υπαίθριο.
— Και πρόσθεσε, κυττάζοντάς τον μέσα στα μάτια:
— "Εχομε να σου ζητήσωμε μία έξηγησή.
— Μά... έπικερίρησε να διαμορ-τυρωθί ο Μπροσάρ.
— Τώρα ο Ρομπέν τον έπιασε απ' τό χέρι και τού τούτρησε. "Εκείνος, με τό έλεύθερο χέρι του, έκαμε μία κίνηση για να τραβήξη τό σεβόλδερ του. Μα δεν πούλασε, γιατί ο Τιενέ, γρήγορος σαν άστραπή, τον πέ-τρεζε χάμω, ζαλισμένο.
— Τό όπλο είχε σφυγίγει απ' τό δακτυλά του κακοποιού. Ο Ρο-μπέν τον πήρε και τόβαλε που-χα στη τσέπη του.
— Ο ωραίος Ζυλ ξανασηκώθη-κε, λοζοκυττάζοντας τόν άν-θρωπο εκείνο πού τού προκα-λούσε ένα έντοτικό τρόμο.
— "Εχω να κάνω μερικές έ-ρωτήσεις σε σάς και στο σύν-τροφό σας, τού είπε ο κόμης. Σας παρακαλώ να μου άπαντή-σετε ειλικρινώς, για τό συμφέ-ρον σας. Καθίστε.
— Και τούδειξε ένα ζυλίον πάγκο. "Επειτα άρχισε την ά-νάκριση:
— Πού βρισκόσατε τις πρώ-τες μέρες τού Ιουνίου;
— Δεν προκειται να σάς ά-παντήσω.
— Τι θα κερδίσης, αν σωπά-σης; είπε ο Ρομπέν. Άφού σου λέγε πως τά ζέρουμε όλοι... πού βρίσκεται τό θύμα σου, έ-κείνη ή γυναικά πού έπεσε στην παγίδα σου, τη νύχτα της όης Ιουνίου.
— Δεν έχωμε τίποτα μαζί σου, θέλω να χτυπήσωμε εκείνον πού σε πληρώσε... τον άθλιον ένόχο! "Αν όμως άρνηθής, θα σου στρίψω τό λαιμό και θα γλυτώσω τον κόσμο απ' ένα κα-θάρμα!
— Ο ωραίος Ζυλ, τρομοκρατη-μένος, πήρε ξαφνικά την από-φασί του.
— Τι θέλετε να μάθετε;
— Πρώτα, πόσα σάς πληρώσα-νε.
— Είκοσι χιλιάδες φράγκα!
— Άπό ποιόν πήρατε αυτά τά λεφτά;
— Άπό μία γυναικά.
— Η Μαρίλλα.
— Ναι.
— Αυτά θα μου τά βεβαιώσε-τε έγγραφως.
— Μπα! "Ετσι νομίζετε;
— Δε νομίζω. Είμαι βέβαιος. "Αν άρνηθίτε, θα πάω άμέσως να σάς καταγγείλω στην αστυ-νομία. "Ενν, αν μου δώσετε τό χαρτί πού σάς ζητώ, θα σάς πληρώσω καλά.
— Πόσο.
— Όσα σάς δώσανε για ή τη δολοφονία. Είκοσι χιλιάδες φράγκα. "Αλλά με τον όρο να φύγετε άμέσως απ' τη Γαλλία και να πάτε όπου σας άρέσει.
— Δεν έχω αντίρρηση!
— Ο κόμης έδωλας απ' την τάση του ένα καρόν και τό στυλό του και τάδωσε στον ωραίο Ζυλ, λέγοντάς του:
— Γράφετε!
— Υστερα άρχισε να τού υπα-γορεύει:
— "Ο υπογεγραμμένος Ζυλ Μπροσάρ όμολογώ ότι δολοφό-νησα τη Λωράνς ντε λα Μπρέντ, τη νύχτα της όης Ιουνίου, στο β' λτο τού Ρισάρ, και την πέ-ταξα στο νερό. Για τη δολοφο-νία αυτή πήρα 20 χιλιάδες φρά-γκα από έναν άγνωστο. Μου παρέδωσε αυτά τά χρήματα ή Μαρίλλα, ή γνωστή "Ισπανίδα χορεύτρια, πού μου είχε προ-τείνει την ύπόθεσή.
— Αναλαμβάνω τώρα την ύ-ποκρέωση να φωνώ από τη Γαλ-λία και να μην ξαναγυρίσω πο-τέ. "Αλλώς, ο κόμης ντ' Αρ-μελ θα θεωρηθί άπαλαγμένος από την ύπόθεσή του να κρα-τήση μυστικό τό εγκλήμα μου).
— Ο Μπροσάρ πρόσθεσε την ή-μερομηνία και την ύπογραφή.
— Δώστε μου τώρα τά λεφτά, είπε με κυνισμό.
— Θάρρητε να τά πάρετε απ' τό μένος μου, στο πρόστιο Σαιντ Όνορέ, μετά όκτω μέρες από σήμερα όύγετε τώρα!
— Όταν άκουσούνθηκαν οι δυό άθλιοι, ο Ρομπέν άνοίξε την πόρτα της άποθήκης. Και

Η μικρανία
Νευραλγία
Πονοκέφαλοι
κ.λ.π.

ΠΑΥΣΙΠΟΝΟΝ

PAX ΔΑΜΒΕΡΓΗ
τό νεώτερον δαυσίδιον

Γινώμη

Για τα μαλλιά σας

BELLATON

Τό μοναδικό Χρωμο - Σαμπουάν πού χρησιμοποιούν και τά καλά κομμωτήρια

Με τό **BELLATON** λούζετε και βάφε-τε συγχρόνως τά μαλλιά σας στους φυσικούς χρωματισμούς από τό Μαύ-ρο μέχρι τό "Ανοιχτό Ξανθό και σε ό διάφορες μοντέρνες αποχρώσεις.

Τό Χρωμο-Σαμπουάν BELLATON επαναφέρει στο φυσικό τους χρωμα-τισμό τά γκρίζα μαλλιά, τά καλλυπίζει και εξασφαλίζει μία νεανική στιλπνό-τητα.

Τελείως άδολάδες—Χρήσις άπλή και ταχεία.

Γεν. Αντιπρόσωποι διά τήν Ελλάδα:
ΒΕΛΛΑ - ΕΛΛΑΣ
ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ 6 - ΣΕΝΟΦΩΝΤΟΣ 14
Τηλέφωνα: 32.749 και 32.844

80 χρόνια στην Ύπηρεσί της Όμορφιάς

WELLA

βγήκε από κεί η Μανίλλα.
— Ακούσατε;... τη ρώτησε ο Τιελέ.

— Ναι.
— Ομοιολογήσατε. Θα κάμετε και σεις το ίδιο;

— Η τοίγαννα δεν έσφιξε τα δόντια της. Μια πάλη όμως γίνεται μέσα της...

— Πιστεύω πως θα σας δώσανε υποσχέσεις που δεν τις κράτησαν. Είπε ο κόμης. Δε θέλω να μάθω τι σας έπορεύεσε σε μια τόσο ασεκτατική πράξη. Σας λέω μονάχα ότι ονομάζομαι κόμης Ρουμπέρ ντ' Αρμελ κι' ότι είμαι ο πλησιέστερος συγγενής της θαρύνης Κλοτίλδης ντ' Μπραζέ.

— Σας δίνω το λόγο της τιμής μου ότι δε θα καταφύγω στη Δικαιοσύνη. Θα γίνω εγώ ο ίδιος δικαστής σ' αυτή την υπόθεση. Και έχετε γιατί; Γιατί υπάρχει στην οικογένεια των Μπραζέ μια άθωα κοπελίτσα, που θα τη σκοτώνω ίσως ή άτιμια του πατέρα της και της μητέρας της...

— Έδεξε την γραπτή όμολογία του Μπραζέ και διάταξε: — Προσθέστε και σεις από κάτω ό,τι θα σας πω!

— Η Μανίλλα, νικημένη απ' τα λόγια κι' απ' την επίβληση του κόμης, πήρε το στυλό κι' άρχισε να γράφει ό,τι της υπαγόρευε:

— «Ο άγνωστος για τον οποίο γίνεται λόγος πιά πάνω, είναι ο βαρώνος Κλωντ ντ' Μπραζέ». Άφου η κορούτσια έβαλε από κάτω την υπογραφή της, ο κόμης πήρε το χαρτί, το διπλώσε και το φυλάξε στο πορτοφόλι του.

— Σε όκτω μέρες, είπε, έλατε και σεις στο μεγάλο μου, στο προάστιο Σαιντ' Ονόρε. Θα περάσει ένα ποσό 30 χιλιάδων φράγκων, για να υποθέσετε να γυρίσετε στην πατρίδα σας...

— Η Μανίλλα έγειρε το κεφάλι και βγήκε.

— Ο Λομπύτ την παρακολούθησε με τα μάτια, όταν ένοιωσε το βαρύ χέρι του Τιελέ να πέφτει στον ώμο του κι' έθναλε μια φωνή εφιασμένη:

— Μη φοβάσαι, τον καθούσα σε ο Ρουμπέν. Μας πρόσφερες μια υπηρεσία. Δε θα την ξεχάσουμε... Έλα και σ' όκτω μέρες από σήμερα, όπως κι' οί άλλοι.

— Ο κόμης ξαναέβηκε στ' αμάξι του. Ο Ρουμπέν κάθισε δίπλα του.

— Δε μ' ας μένει πια παρά η όμολογία του Πεϋράντ, είπε ο κόμης.

— Ο γιατρός σας την υποσχέθηκε, θα την έχετε κι' αυτήν! Ο Τιελέ Ρουμπέν είχε δίκιο. Ο έπιταρος Λαμπρούς είχε φροντίσει να κάνει καλά τη δουλειά του.

— Άφου άκουσε τις πρώτες εκμυστηρεύσεις του υποκόμης και δέχθηκε να στείλει το γράμμα του στον προορισμό του, πήγε ο ίδιος να το ταχυδρομήσει στο Πόν-Λ' Εβέκ, για να νάναι ασφαλέστερος.

— Συγχρόνως όμως έστειλε κι' ένα λακωνικό τηλεγράφημα στην παραλήπτρια:

— «Έλατε».

— Γύρισε έπειτα στον πύργο, για ν' άσκοληθί πάλι με τον τραυματία.

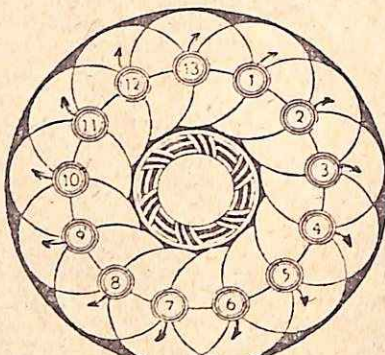
— Την άλλη μέρα, πρὸς το μεσημέρι, πήλκε στο δωμάτιό του. Είχε μια έκφραση ευχαριστημένη. Ο τραυματίας το πρόσεξε.

— Φαίνεσθε εὐτυχισμένους αν-

ΤΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Κυκλόλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία λέξη των 5 γραμμάτων, ή οποία ν' ανταποκρίνεται στην αντίστοι-



χη σημασία που σας δίνουμε πιά κάτω. Θ' αρχίζετε πάντα από το σημείο όπου βρίσκεται το μικρό βέλος και θ' ακολουθήτε την κατεύθυνση που δείχνει.

1) Ζάν...: Γόης του γαλλικού κινηματογράφου.

2) Έτσι λένε οι Μυτιληνιοί το ούραίο τοξό.

3) Ουράνιο φαινόμενο των πολιτικών περιχώρων.

4) Έπινυμο Γάλλου αρχαιολόγου και βυζαντινολόγου, αλλά και περιφήμου Γάλλου γλύπτη.

5) Φηγν χαλί.

6) Νησί των Κυκλάδων.

7) Διευθύνει την τύχη και το πεπρωμένο μας.

8) Υπάρχει στο στόμα σας.

9) Θεωρείται άπαραίτητη κατά την Ιππασία.

10) Άλφρεδος...: Γάλλος τοπιολόγος, εκ των ιδρυτών της έμπειροιστικής σχολής.

11) Πρώτη ύλη για τον υποδηματοποιό.

12)... Κάρλο: Σ' αό- τη θ' ατά τύχη έχει ένα από τους πιο μεγάλους ναούς της.

13) Μουσικό όργανο.

Δ.

Μικρά προβλήματα

1) Από ένα σαλμί μήκους 16 εκατοστών τρών ο Γιώργος κόδει κάθε μέρα και τρώει ένα κομμάτι πάχους δυο εκατοστών. Ύστερα από πόσες μέρες θα κόψη το τελευταίο κομμάτι;

2) 2=...+...=0

Ποιοι είναι οι τρεις μονοψήφιοι αριθμοί που πρέπει να τοποθετήσετε στη θέση των στιγμών εις τρόπον ώστε κάνοντας τους λογαριασμούς που σας επιβάλλουν τα υπάρχοντα σημεία, εκ δεξιών προς τα αριστερά να βρίσκετε για αποτέλεσμα 2 και εξ αριστερών προς τα δεξιά 0;

3) Ένας μαρινός ψαράς για να κινήσει και το ενδιαφέρον του γιου του για το ψάρεμα, του κάνει την ακόλουθη πρόταση: Για κάθε πράξη που του κάλαιοι με πιασμένο ψάρι στο άγκιστρο, θα του δίνει 5 δραχμές. Αντίθετα όμως για κάθε πράξη που θα φάγωμενο το δολωμά και χωρίς ψάρι θα υποχρεούται ο γιός να δίνει 3 δραχμές στον πατέρα του. Ύστερα από δώδεκα πράξεις του κάλαιοι του, ο γιός έχει να λάβει από τον πατέρα του 28 δραχμές.

Μπορείτε να βρείτε πόσα ψάρια έπιασε;

4) ... X ... = 36
... X ... + ... = 36
... + ... X ... = 36

Στη θέση των στιγμών θα τοποθετήσετε τους 9 πρώτους αριθμούς, έτσι ώστε κάνοντας τους λογαριασμούς που σας επιβάλλουν τα υπάρχοντα σημεία της αριθμητικής, να βρίσκετε πάντα για αποτέλεσμα 36.

5) Δυο φίλοι παρουσιάζουν τις ακόλουθες ιδιότητες: Ο πρώτος είναι κατά 100 μονάδες μεγαλύτερος του άλλου. Αν τώρα διαιρέσετε το μεγαλύτερο με το μικρότερο, θα βρείτε 8 στο ηλίον και 2 για υπόλοιπο. Ποιοι είναι οι δυο σύν- τοι αριθμοί;

6) Πώς μπορείτε να βρείτε για αποτέλεσμα 22 χρησιμοποιώντας μόνο τον αριθμό 2, αλλά 8 φορές.

Ποιά από τις τρεις:

Άπο τις τρεις απαντήσεις που συνοδεύουν καθεμιά από τις κάτω ερωτήσεις ή μία είναι σωστή. Προσπαθήτε να τη βρείτε διαγράφοντας τις δυο άλλες:

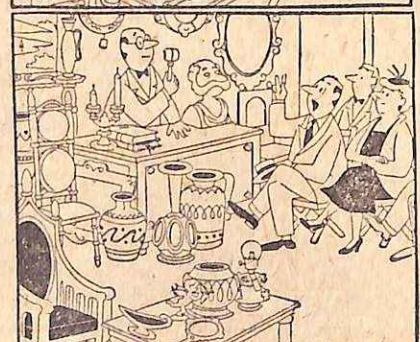
1) Πόσους Πάτες είχε μέχρι σήμερα ή καθολική εκκλησία; 265 — 402 — 510.

2) Ποιό από τα ακόλουθα ευρωπαϊκά ποτάμια πηγάζει από το Μέλανα Αρμενίο; — Ο Ρήνος. — Ο Δούναβιος. — Ο Έλβας.

3) Ποιό είναι το ύψος του πύργου της Πίζας; — 33 μέτρα — 37,5 μέτρα — 55 μέτρα.

4) Πόσο χρόνο χρειάστηκε ο Ντοντένι για να συνθέσει το «Ελίζιον ερωτός»; 14 μέρες — 28 μέρες — 3 μήνες.

20 μικροδιαφορές



Οι δυο αυτές εικόνες φαίνονται εκ πρώτης όψεως εντελώς ίδιες κι' όμως διαφέρουν μεταξύ τους σε 20 σημεία. Αν θέλετε να υπερηφανευέσθε για την παρατηρητικότητα σας, πρέπει να βρείτε και τις 20 αυτές μικροδιαφορές μέσα σε τρία λεπτά της ώρας. Σε παιχνίδια μπορούν να πόρουν μέρος δυο ή και τρεις παίκτες συγχρόνως. Κερδίζει εκείνος που θα βρει τις περισσότερες διαφορές μέσα στο μικρότερο χρονικό διάστημα.

Οι λύσεις στη σελ. 62

θρωπος, γιατρέ, του είπε.

— Θα μπορούσατε να είσαοτε και σεις, αν θέλατε, παρατήρησε εκείνος.

— Εγώ είμαι χρεωκοπημένος. — Μπορείτε ωστόσο να ξελασπώσετε...

— Ό, αν ήμου μονάχος, αν δεν είχα παρά τον έαυτό μου...

— Τι θα κάνατε τότε;

— Θα φεύγα για το εξωτερικό. Θα δούλευα μια οποιαδήποτε θέση...

— Δε θαταν δύσκολο, με τις γνώσεις που έχω... Είναι όμως αυτή η κοπέλλα...

— Αυτή που της στείλατε τις 2 χιλιάδες φράγκα;

— Ναι.

— Την αγαπάτε;

— Τρελλά, παρόμοια! Απάν- τος με πάθος ο τραυματίας. Είναι το πν για μένα, η ζωή μου, η ευτυχία μου... Και φοβάμαι κάπως στιγμή μη τη χάσω...

— Η ζωή μου έχει γίνει μαρτυρική!

— Έκείνη ή παλαιογυναικα τζερρε και φρόντισε να το εκμεταλλευθεί! Βασίτηκε στη φτώχεια μου, στο αίσθημά μου, στην αδυναμία μου! Και πέ- τυχε...

— Ο υποκόμης σταμάτησε λαχανιαμένος.

— Ο έπιταρος πήγε πιο κοντά του.

— Ξέρομε αρκετά πράγματα, είπε. Η σιωπή σας δεν πρόκειται να ωφέληση πιά καθόλου αυτού που δεχθήκατε να εξυπηρετήσετε.

— Υποσέβηκα!... απάντησε λακωνικά ο υποκόμης.

— Υποσέβηκατε να κρατήσετε το μυστικό, είπε. Ναι, αλλά σε ποιους; Σ' εκείνους που σας σπρώχνανε υποστά...

— Οί ίδιοι στη σκιά. Τι μπορούνε τώρα να κάνουν αυτοί για σας; Τίποτα απολύτως! Θα έχουν ν' άσכולθούν με τη δική τους σιωπή...

— Άλφρεδ, μας τα όνομάτα τους που τα ξέρομε ήδη, και θ' ανταμειφθήτε γι' αυτή την όμολογία σας.

— Τι μπορώ να έλπωρο πιά, στη θέση που βρίσκομαι...

— Να περάσετε την υπόλοιπη ζωή σας ήσυχος, που σας έκοψε κάποια επαρχία, όπως ένω μακρὰ απ' το αλέσριο Παρίσι, διαβέτοντας την έξυπνάδα σας και την αεία σας για κάποιον που θα τα έκτιμήσει και θα σας χρησιμοποίησι ανάλογα.

— Που θα τον βρω, αυτό τον ευεργέτη, γιατρέ;

— Έδώ, σ' αυτό το σπίτι!

— Έννοείτε τον κ. ντ' Αρ- μέλ;

— Άκριβως. Τι θα λέγατε αν σας ανάθετε τη διεύθυνση ενός απ' τα μεγάλα κτήματα του; Το αναλαμβάνω εγώ, αν θέλετε. Θαχάτε το μισθό σας και ποσοστό από το εισόδημα. Και θα υποδέσθε ακόμα να βλάτε τέλος στη ζήλεια που σας βασανίζει!

— Πως;...

— Αν σας αγαπήσι πραγματικά αυτή η νέα γυναίκα, γιατί να μη την παντρευτείτε;

— Αν ήθελε!... μουρμούρισε ο Πεϋράντ.

— Γιατί ν' αρνηθί; Δε θα μείνετε άλλωστε αιώνια σ' αυτή την επαρχία. Θα μαζέψετε λε- σία κι' ύστερα, αν θέλετε, θα ξαναγυρίσετε στο Παρίσι...

— Ο κόμης θα προίχισι την αγαπημένη σας με 50 χιλιάδες φράγκα, για τα έξοδα της καινούργιας σας εγκατάστασής... Τι λέτε λοιπόν;

— Λέω πως θα είναι η πρώτη φορά που ένας άνθρωπος θα ευεργετηθί τόσο γενναϊόδωρα εκείνον που θέλησε να τον δολοφονήσι! Άλλά...

— Δε θ' απαιτούσαμε γι' αυτό τάλλαγα από σας, παρά μονάχα ν' αναγνωρίσετε έγγραφως ότι ο βαρώνος ντ' Μπραζέ σας ανάθεσε την άσκηση της επιχείρησής να εκπληρώσετε. Θα προσθέσω δε κάτω απ' την όμολογία σας το εξής ύστερογράφο: «Εμπιστεύομαι το μυστικό αυτό στον κ. κόμητα Ρουμπέρ ντ' Αρμελ, που ανέλαβε την υποχρέωσή να το κρατήσει μόνο για τον έαυτό του».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συσκευή.

ΠΑΘΟΛΟΓΙΑ

Ε. Κ. Μ. Φ.: Έπρεπε ήδη να σας είχε συμβουλέψει ο γιατρός σας να διακόψετε την ορμονοθεραπεία και αντ' αυτής να κάνατε 15 ενέσεις στρουχίνης των 0,002, μία την ήμερα, υποδορίως, δε παίρνετε δε πια, μεσημέρι και βράδυ μετά το φαγητό ένα χαπάκι από το κατωτέρω φάρμακο: Exlr. de belladone 0,005. Exlr. de passiflorine 0,01. Exlr. de valeriane 0,02. Luminal 0,03. Pour pil. No 40 και να μου αναγράφετε αργότερα, 17 κ.κ. Κύπρο: Τό ζήτημα, που σας ενδιαφέρει, είναι της ειδικότητας του ενδοκρινολόγου. Δεν έρω αν ο παρην εκεί ειδικός ενδοκρινολόγος γιατρός, ο οποίος αφού θα σας εξέτασε προσεκτικώς, θα σας υποβάλει στην ένδοξημένη ορμονοθεραπεία, της οποίας έχετε ανάγκη. Στην περίπτωση, που δεν είναι δυνατό να σας ή ενδοκρινολόγος, θα κάνατε 10 ενέσεις των 25 mg., δυο την εβδομάδα ενδομυϊκώς οποιασδήποτε ανδρικής ορμόνης, που θα βρείτε εκεί. Θα εξακολουθήσετε κάθε δυο μήνες την ίδια σειρά και θα μου αναγράφετε μετά εξαμηνίο.

Δυστυχισμένο: Άπο την έ. πιστολή σας συμπεραίνω ότι πρεκείται περί στενωδύρακος ή κνωσίδους θώρακος. Παρά την ηλικία, ποτε δεν είναι άσφα. Η σουηδική γυναικική, οι άσκήσεις (αυτογενετικές κινήσεις, πολύζυγο κλπ.) καθώς και τα σπορ (κουπί, βόλεϊ κλπ.), γενικώς δε ή φυσιοθεραπεία αποδίδουν πάντοτε καλά αποτελέσματα. Να παίρνετε και 3 κοντακάκια την ήμερα Solerap 12. Εύτερο π.π., Θεσσαλονίκη: Να γράψετε με ψευδώνυμο. Είναι προτιμότερο να σας ή ένας ειδικός γιατρός, Στρυζόμενος στην προσωπική σας έκτηση, σας συνιστά την Crepe Phyllis σε συνδυασμό με την Mousse Phyllis.

Τηλέμαχος Ε.: Τα συμπτώμα- τα που μου περιγράφετε δεν είναι ούτε κατά προσέγγισι ένδεικτικά για την πάθησι που υποπτεύεστε. Το έπαγγελματικό μυστικό είναι λερό και ποτε ένας γιατρός δεν είναι δυνατό να το άνακνώσθι, όπως φοβάστε, άσπε πολύ άσχημα κάνατε, που, γι αυτό και μόνο το λόγο, απολύετε να σας εξέτασι γιατρός. Νομίζω ότι μια Ιατρική εξέταση θα έπανάφερη την ψυχική σας ήρεμία.

Δελό Μ. 12: Σας συνιστά ν' ακολουθήτε απαραίτητως τις συμβουλές του γιατρού, που σας θεραπεύει και να μη παραμελήτε με καμμία δικαιολογία την τακτική θεραπεία σας. Δεν υπάρχει κανείς λόγος να φοβάστε, γιατί θα γίνετε απολύτως καλά έδρονσιν τρέψτε την τακτική θεραπευτική άγωγή και ακολουθήτε πιστά τις συμβουλές του γιατρού σας. Ζοζέφ. ν.α. Νομίζω ότι είστε ακόμη σε ηλικία που απαγορεύονται απολύτως οι άπισχετικές διαταίες και με φάρμακα μάλιστα, που μου άναφέρετε. Έκείνο που σας συνιστά είναι να περιορίσετε μόνο τα ζυμαρικά, τα γλυκίσματα και άκομη το πολύ φαγητό, καθώς και το αλάτι. Επίσης δε αποφεύγετε τις σάλτσες και λιπαρές τροφές. Η γυναικική είναι το μόνο ένδοξημένο μέσο στην ηλικία σας.

Αναγνώστη Κ. Μ.: Έχω την γνώμη, σύμφωνα με την περιγραφή σας, ότι πρόκειται περί συνδύου σμύγματος. Δεν πρόκειται περί μεταδοτικού νοσήματος. Είναι ανάγκη να τρέψτε συνεχή καθαριότητα, έδον είναι δυνατό, με χλιαρό χαμομήλι- λάνερο ή και με νερό, χωρίς σαπούνι ή άλλη καμμία έρεβητική ουσία.

Αναγνώστη Μ. Ο.: Δε βλέπω την ατία της τόσης απογοητεύ- σής σας για το άτύχημά σας. Δεν υπάρχει ή άναγκαία ανδρική όρμνη, γι' ατή φυσιολογική άναπτυξη, των δευτερογενών χαρακτηρισμών. Θα κάνατε 15—20 ενέσεις Teston ή Αιεπορι των 15 mg., τρεις την εβδομάδα. Μετά 15 ήμερες, έπί ένα μήνα, θα παίρνετε δυο δισκία την ήμερα, πρὸ το φαγητό, εκ του ίδιου με τις ενέσεις φάρμακου.

Αύλο Ρ.: Είναι ανάγκη να σας ή χειρουργός ορθοπεδικός γιατρός, ο οποίος αφού κάμη σασή από την εξέταση διέγνωσι, θα σας υποβάλει στην ένδοξημένη θεραπευτική άγωγή και μάλιστα στο δυνατό χειρουργό- τερα, γιατί είναι έπομένο μια άρτο- πορία να γίνη ατία βρεϊας άναπηρίας.

Ποτασικό: Το νόσημά σας είναι από εκείνα, που νοσηλεύονται συμπτωματικά μόνο από το γιατρό, που το παρακολουθεί συνεχώς. Το μόνο, που μπορώ να σας συστήσω, έφασον δεν σας παρακολουθεί τώρα γιατρός, είναι να παίρνετε 20 σταγό- νες Αλβιόλον, μισή ώρα πρὸ των τριών γευμάτων και πρὸ κοινοίτε τις ήμερες από το φάρμακο Solerap. Να άναθεώσετε όμως σε γιατρό να σας παρακολουθή.

Α. Α.



Απαντήσεις έπιστολών

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Μία φοβισμένη. Άνδρ: Δεν έχετε τίποτα το σοβαρό. Η κάμψη της μήτρας μετά τον τοκετό δε εξαφανίστηκε ή θα υπεχώρησε σημαν- τικώς. Να μη κάνατε καμμία έπέμβαση σχετική με την κάμψη. Για την καταπολέμησι των πόνων θα παίρνετε τρία χάπια την ήμερα από το φάρμακο Tabl. Avapan και θα τοποθε- ήτε στο έντερο πρὸς και βράδυ από ένα υπόθετο Supposit. Nalgyl.

Σούλα. Ένταθα: Πρὸ πάσης άναγραφής φαρμάκων, θερμά απαράι- τητο να έπισκεφθήτε ένα γυναικολόγο.

Ανικανοποίητη γι' ά- π' άνα: Προσπαθήστε να άπαλλά- γητε άστικα από αυτή την έξι και να συνδεθήτε περισσότερο ψυχικά με

το πρόσωπο, που μου άναφέρετε. Θε- ραπευτικά, δε ακολουθήστε τη θε- ραπεία που άναγράφω άνωτέρω στη «Μοναχή».

Μαθητή «54». Ηράκλειο, Κρή- τη: Προσπαθήστε να άπαλλάγητε ό- ριστικά από την κακή συνήθεια. Βοη- θητικά θα κάνατε έπί έξη εβδομάδες και τρεις φορές την εβδομάδα, από μια ένεσι Amp. Teston των 25 mg. Έσωτερικώς θα παίρνετε καθ' όλο το διάστημα της θεραπείας από τρία χάπια την ήμερα από τα φάρμακα Tabl. Evita και Tabl. Avitan. Η θε- ραπεία θα έπανάληφθι μετά δισκοπή άκαπέντε ήμερών.

Όλυμπία Μ. Άρτα: Συμπλη- ρωματικά θα κάνατε έσωτερική το- πική καθαριότητα με ένα κουτάλι της κομπόσας από το φάρμακο Nylme-

ate Solution μέσα σε 300 βράμια νερό ζεστό, πρὸς και βράδυ. Ακο- λούθως θα έπαύεσθε με την άλοιφή Mucostatin Ointment 1 tube. Η θε- ραπεία θα άρχισι μετά τη λήσι της περιόδου και θα συνεχισή καθ' όλο το μήνα.

Ε. 3. Κατερίνη: Μετά τη λήσι της περιόδου θα παίρνετε τρία χάπια την ήμερα και έπί έξι ήμερες από το φάρμακο Tabl. Lyngal του 1 mg. Μετά το τέλος των φαρμάκων θα συνε- χίσετε μέχρι της έμφανίσας της περιόδου με τρία χάπια την ήμερα Tabl. Evit. Forte. Η θεραπεία θα έξακο- λουθή έπί τριήμνο.

Παραδόξη Ιστορία, Βό- λο: Η έπανάληψι των συμπτωμάτων όφειλεται σε άνεπαρκή και μη συστη- ματική θεραπεία των τριών ήμερών. Θεραπευτικά, έπί έξι ήμερες πρὸ της περιόδου θα κάνατε πρὸς και βρά-δυ κολλητικά πλάσι με ένα κουτάλι της κομπόσας από το φάρμακο Nylme- te Solut. μέσα σε 300 βράμια νερό ζεστό. Ακολουθώντας δε έπαύεσθε έ- σωτερικώς με τρία χάπια της κομπό- σας Mucostatin. Το βράδυ πρὸς και κα- ταςκία θα τοποθετήτε μετά την κοι- τική πλάσι, δυο χάπια ένδοξημικά από το φάρμακο Tabl. Vag. Mucosta- tine. Η θεραπεία θα έπανάληφθι με- τὰ τη λήσι της περιόδου κατά τον ίδιο τρόπο έπί όκταήμνο. Η δλη θεραπεία θα έπανάληφθι και τον έ- πομένο μήνα.

Δυστυχισμένη ύπαρ- χι: Η άδοχερχή άπουσία της πε- ρόδου όφειλεται σε πρωτοπαθή άμ- νόρροια. Πρὸ πάσης άναγραφής φαρ- μάκων, πρέπει να άναπείτε το νευ- ρολόγο που σας παρακολουθεί, να σας πη έν στην κατάσταση που βρί- σκασσαστε έπιτρέπεται ή ορμονοθερα- πεία. Τα συμπτώματα της φίλης ό- φειλονται σε ώσθητική άνταρσία και δυσμηνόρροια. Για τη βελτίωσι της καταστάσεως θα κάμη μετά τη λήσι της περιόδου πέντε ενέσεις, μια ένεσι κάθε τρεις ήμερες, από το φάρμακο Amp. Ovonal B. των 50.000 μονά- δων. Οκτώ ήμερες πρὸ της άναμει- νόμενης περιόδου θα κάμη τρεις ένε- σεις, μια κάθε ήμερα. Amp. Luteol των 10 mg. Καθ' όλο το μήνα θα παίρνη τρία χάπια την ήμερα Tabl. Evit. Η θεραπεία θα έπανάληφθι έπί τριήμνο.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ-ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

Γιάν. Κ. άστ.ρ. Ένταθα: Κατ' άρχή πρέπει να έρευνήσθι ή φύ- σι και ή ατία της άνακαταστάσεως κρίσεως, που έχουν ως αποτέλεσμα τις έκδηλώσεις που περιγράφετε τό- σον λεπτομερώς. Να γίνη άκτινογρα- φία κρανίου «έξ-προφίλ» και ή- λεκτροεγκεφαλογράφημα. Είναι ένδε- χόμενο ή κρίσις αυτές να μην έχουν σχέση με το ζήτημα, που έσείς το σκεπτόσθε. Η έρση είναι άπολύ-τως άναγκαία. Μετά την έρση, πρε- πει να έπισκοφήτε ή άνάλογη α- τολογική θεραπεία.

Αδύνατη καρδιά 1—2, Ένταθα: Υπάρχουν έμμενες ιδέες, έίς αυτομοτοής και αυτοκαταστροφ- ής, φοβίας με διάφορη ατίαλογία κυρίως όσον άρρα το παρελθόν της έσθδικής ηλικίας σας. Δεν έχει ξε- χωριστή σημασία το άντικείμενο των φοβιών. Το κοκκίνισμα, οι ιδρώτες, τα άστοματικά ένοχλήματα και οί λοι- πές έκδηλώσεις είναι οι νευρωμα- τικές έκδηλώσεις της καταστάσεως.

Έχετε ανάγκη συστηματικής κλινικής θεραπείας. Έρδσον αυτό δεν είναι δυνατό να πάρτε Tab. Tofranil 25 mg. ή, Na. από τρία την ήμερα μετά το φαγητό.

Ε. Α. Γ. Χίο: Η ποικιλία και ά- φωνία των ένοχλημάτων μαζί με την οριόκίνηση και άσάβεια, χαρα- κτηρίζουν τη φύσι και ατίαλογία τους. Πάσχετε από ψυχονεύρωσι και όχι από άσχημη άρρώστια των όρ- γάνων, που σας προκαλούν τα ένο- χλήματα. Να γίνουν Amp. Calcibro- pin No 10 και Amp. Multi B. No 10. Έσωτερικώς να πάρτε Tab. Bellidon No 50 από τρία την ήμερα μετά το φαγητό. Έρδσον τα ένοχλή- ματα έξολοκλιθώσιν, πρέπει να ά- ποδηλήθετε σε κλινική ύπνοθεραπεία.

Α. Β. Γ. 507: Ένταθα: Πρόκει-ται για περίπτωση συμπτέγματος κα- τωτέρου τύπου. Κάθε φορά, πρὸς και μετά από την κρίσι των ένοχλ. καθ' ολονόησασε πρὸς, λειτουργεί ο μηχανισμός της μειονέξιας και παρουν- σίζονται όλα τα συμπτώματα, που γράφετε, σαν άντιδράσεις και μόνο.

Όλες οι έκδηλώσεις, που περιγράφ- ετε τόσο καθαρά και τόσο καλά, θα υποχωρήσουν άμέσως και δεν έ- χουν έσχωριστή σημασία ή κάθε μία. Το σύμπλεγμα της κατωτέρου τύπου υποχωρεί με κάποιο φάρμακο. Έχετε άσχημη ψυχοανάλυση, που δε διαρ- κείνι τόσο για πολύ. Μόνο έται θ' άπαλλάγητε από την κατάσταση αυτή.

ΝΙΚΟΛΕΤΣΑΡΟΥΛΟΣ

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΤΕ από τις περίεργες τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΑΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ Είμαστε άδυναμνίνοισι! Η υπερτρίχιας θεραπεύεται ΕΣΤΗΤΙΚΩΣ MODERNE M^o KASTRIOTIS 4005 ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΚΑΡΔΙΑΚΗ ΤΗΛ. 612 010

Είναι το δέρμα σας διψασμένο;

Αυτό είναι το μυστικό για να διατηρήτε το δέρμα σας νεανικό, λείο και δροσερό! Το κύτταρο του δέρματος είναι γεμάτο από ύγρο. Προσέξτε το δέρμα ενός μωρού: Αποτελείται κατά 80% από ύγρο. Με το χρόνο όμως το δέρμα χάνει την ικα- νότητα να άναπληρώνη μόνο του το όπόδεμα του ύγρου του.

Χάνει τη φρεσκάδα του... διψά.

Η NIVEA δίνει στο δέρμα να πη, γιατί μόνον ή NIVEA περιέχει την περιήμνη EUCERIT που εισόδη στο δέρμα και του δίνει το άπα- ραίτητο ύγρο. Δέρμα περιποιημένο με NIVEA διατηρείται έλαστι- κό και νεανικό σαν μωμπουόκι.

Δροσερό δέρμα με κρέμα NIVEA - γιατι ή NIVEA δίνει στο δέρμα να στη

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF - GERMANIAΣ

Α. Α.

Δόν Κιχώτης, ο κυνηγός των χιμαιρών

Ο ΜΙΓΚΟΥΕΛ ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ, ο δημιουργός του Δόν Κιχώτη είχε μια ζωή γεμάτη από περιπέτειες κι' ατέλειωτες απογοητεύσεις. Νέος ακόμη αναγκάστηκε να φύγει από την Ισπανία. Έγινε τότε στρατιώτης και πήρε μέρος στη ναυμαχία της Ναυπάκτου, όπου έχασε το αριστερό χέρι του. Έπειτα, κυνηγημένος διαρκώς από την τύχη, κλεισθήκε στη φυλακή για κατήχρησι που είχε κάνει ένας άλλος... Ήταν τότε πενήντα έξι χρόνων. Κι' εκεί, μέσα στη φυλακή, άρχισε να γράφει το «Δόν Κιχώτη», που θα τον έκανε αθάνατο.

Ο Ιππότης Δόν Κιχώτης ντέλλα Μάντσα δεν έχει άφισει Ιπποτικό ποίημα ή μυθιστόρημα, που να μην το έχει διαβάσει. Έμπρεσμένους απ' αυτές τις μελέτες, χάνει σιγά-σιγά κάθε επαφή με την πραγματικότητα και βυθίζεται ολοένα και περισσότερο μέσα σ' έναν κόσμο φανταστικό, όπου έχει μοναδικό οδηγό την εξάλλη φαντασία του. Έτσι, κάποια μέρα, φορεί μια σκουριασμένη πανοπλία, καθάλαει το γέριό και κοκκαλαζόμενο αλόγο του Ροσινάντε και ξεκινάει με το σκοπό να βρει πριγκίπισσες, που κινδυνεύουν, για να τις σώσει, κακούς ανθρώπους, για να τους τιμωρήσει, και θηρία ή γίγαντες, για να τους σκοτώσει... Αρχίζουν έτσι οι κομικοτραγικές περιπέτειές του.

Μια άεστη και χοντροφτιαγμένη χωριάτισσα, η Αλτόντσα Λορέντσο, φαντάζει στα μάτια του σ' ένα από μεγάλων κι' ευγενικών γενιά. Την κάνει «δεσποινία των λογισμών του», την μετανομάζει σε Δουλαϊνέα ντι Τομπόσο και της υπόσχεται, ότι θα γίνει αξίως της αγάπης της κάνοντας ανδραγαθήματα όσα κανένας άλλος ως τότε.

Λίγο καιρό αργότερα, βρίσκει σ' ένα πανδοχείο κάμποσους αγωγιάντες κι' απαιτεί απ' αυτούς να διακηρύξουν πως η Δουλαϊνέα ντι Τομπόσο είναι η πιο θωρηχτή και πιο γοητευτική γυναίκα του κόσμου. «Δεν την ξέρουμε», του απαντούν. — «Άλλ' αν την ξέρατε, τους φωνάζει, αν σας την έδειχνα, τι αξία θα είχε το να διακηρύξετε μια ολοφάνερη αλήθεια; Πρέπει να το πιστέψετε, χωρίς να τη δείτε. Και πρέπει ακόμη να το ορκισθείτε».

Στο τέλος, οι αγωγιάντες χάνουν την υπομονή τους και τον έλκοσαν τόσο άγρια, που ο Δόν Κιχώτης σημάδεψε κάτω μισοπεθαμένος. «Άλλα το σκληρό αυτό μάθημα δεν το κάνει εντύπωση. Μόλις θεραπεύθηκαν οι πληγές του, ξαναφεύγει. Αυτή τη φορά έχει κι' έναν ύπασι-στη, τον Σάντο Πάντα. Είναι ο άνθρωπος με το άπλο και πρακτικό μυαλό, που δεν πιστεύει τίποτα από τα τρελλά όνειρα του αφέντη του, αλλά που αφοσιώνεται με αγάπη και συμπόνια σ' αυτόν.

Αριστουργηματική σε ζωντανία και γλαφυρότητα είναι η περιγραφή της μάχης του Δόν Κιχώτη με τους ανεμώμους, που τους φαντάζεται για γίγαντες.

Ας σημειώσουμε, για την ιστορική ακρίβεια, ότι οι ανεμώμους, μόλις είχαν εμφανιστεί εκείνη



Από εκείνη την ημέρα ο Δόν Κιχώτης δεν εννοούσε να βγάλει τη λεκάνη του κουρέα από το κεφάλι του...

την εποχή στην Ισπανία. Αποτελούσαν, λοιπόν, ένα πράγμα ολόκληρο καινούργιο και πρωτό-θγαλο κι' έτσι εξηγείται η μεγάλη εντύπωση, που έκαναν στο Δόν Κιχώτη.

Κάποια άλλη φορά, ο Δόν Κιχώτης πηγαίνει σ' ένα φτωχικό πανδοχείο, που το άρρωστο μυαλό του του το παριστάνει σ' ένα μεγαλόπρεπο πύργο. Βλέποντας αυτό τον κατασκευασμένο και λιποσάρκο ταξιδιώτη, μια υπέρβια, προχωρεί απρόκλητα προς το μέρος του, για να τον περιποιηθεί. Είναι μια δυστυχισμένη γυναίκα. «Άλλ' ο ήρωας μας τη φαντάζεται για πριγκί-πισσα. Και γονατίζει μπροστά της».

Είναι κρίμα, της λέει, ότι έχω για δεσποινά μου την θωρηχτή και πασιγνώστη Δου-λαϊνέα ντι Τομπόσο. Διαφορετικά, θα σας ζη-τούσα να με δαχθήτε για Ιππότη σας.

Πολύ διασκεδαστική είναι επίσης η περιπέτεια του Δόν Κιχώτη με τον κουρέα.

Ο κουρέας αυτός πήγαινε καθάλα σ' ένα γαϊδούρι, για να ξυρίσει κάποιον πελάτη του, κουβαλώντας μαζί του και τα σκεύη της δου-λειάς του. Για μεγαλύτερη ευκολία, είχε φορέ-σει στο κεφάλι του, αντί για καπέλλο, τη μπροζονική λεκάνη, όπου έκανε τη σαπουνάδα για το ξύριμά του.

Ο Δόν Κιχώτης τον νομίζει, όμως, για έχ-θρο, που έρχεται με κακούς σκοπούς και του στήνει καρτέρι. «Εκπληκτός για την απροδό-κτητη επίθεσι, ο κουρέας φεύγει πάνω στο γαϊ-δούρι του, αφήνοντας στα χέρια του ήρωα της μπροζονικής λεκάνης του. Ο Δόν Κιχώτης, ό-μως, την βλέπει σαν δόχρυσο κράνος, που έχει τη μαγική ιδιότητα να κάνει άτρωτο εκείνον που το φορεί. Από εκείνη την ημέρα, δεν έν-νοει να βγάλει αυτή τη λεκάνη από το κεφάλι του.

Κάποτε άλλοτε, συναντάει μια κυρία που συνοδεύεται από τους υπηρέτες της. «Άλλ' ο Δόν Κιχώτης τη βλέπει σ' α φυλακισμένη πριγκίπισ-σα και φαντάζεται πως οι υπηρέτες της είναι οι... θεομοφύλακές της. Ρίχνεται τότε πάνω τους, για να την ελευθερώσει απ' αυτούς...»

Ο πιστός Σάντο Πάντα παρακολουθεί μ' απόγνωση τις τρέλλες του αφέντη του και δέ-χεται με εγκαρτέρηση το διορισμό του ως κυ-βερνήτη της ανήσου Μπαρταρίας, που ο Δόν Κιχώτης είχε καταχτήσει... με τη φαντασία του.

Έπειτα από πολλές άλλες περιπέτειες, ένας παλιός συμπαθής του Δόν Κιχώτη, ο Καρα-σκο, καταφέρνει να τον ξαναφέρει πάνω σ' ένα βοϊδάμαζα, στο σπίτι του.

Εδώ τελειώνει το πρώτο μέρος. Τα αντίτυπα του «Δόν Κιχώτη» έγιναν ανάρ-παστα σ' όλη την Ισπανία. Αλλά, παρά την καταπληκτική κυκλοφορία του βιβλίου, ο συγ-γραφέας του, που, στο μεταξύ, είχε ξαναβρεί την ελευθερία του, δεν έγινε πλούσιος. Γιατί το μεγαλύτερο μέρος από τα κέρδη του, ο Θερ-βάντες το δίδεσε για να πληρώσει τα χρέη του.

Βλέποντας την έπιτυχία του βιβλίου, κάποιος Φερναντές ντε Αελλανέντα, σκέφτηκε να γρά-ψι μια συνέχεια των περιπετειών του Δόν Κι-χώτη, που δεν ήταν παρά μια κακότυχνη μίμηση του πρωτοτύπου. Οι Ισπανοί, όμως, που δεν ήξεραν την απάτη, αγόρασαν το βιβλίο.

Ο Θερβάντες, μόλις έμαθε αυτή την κακοή-θεια, άρχισε αμέσως να γράφει το δεύτερο μέ-ρος του «Δόν Κιχώτη», που κυκλοφόρησε το Νοέμβριο του 1615 και που είχε ακόμη μεγα-λύτερη έπιτυχία από το πρώτο.

Στο δεύτερο αυτό μέρος, ο Δόν Κιχώτης, έ-πειτα από πολλές περιπέτειες, πέφτει στα χέρια ενός ληστή, που τον οδηγεί στη Βαρκελώνη και τον παραδίδει στους σαρκασμούς του πλή-θους. «Άλλ' ο Καρασκο, που στο μεταξύ ο Δόν Κιχώτης τον είχε ονομάσει Ιππότη της Λευκής Σελήνης, καταφέρνει και πάλι να τον γλυτώσει από τις χιμαιρές του και να τον ξαναπάρει στο σπίτι του.

Το τέλος του Δόν Κιχώτη δεν έχει τίποτα το κομικό. Είναι, τούναντιον, αφάνταστα συγ-κινητικό.

«Η Έξοχότητά σας δε μ'ήν πεθάνη, καλέ μου κύριε, του λέει ο Σάντο Πάντα, που βρίσκε-ται στο προσκεφάλό του. Η μεγαλύτερη τρέλ-λα που μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος σ' αυτή τη ζωή, είναι να πεθάνει για το τίποτα, χωρίς κάποιος να τον σκοτώσει ή χωρίς να τον ξεμ-περδίσουν άλλα χέρια, εκτός από εκείνα της μελαγχολίας».

Οι ρόλοι έχουν αντιστραφεί. Ο Δόν Κιχώ-της πεθαίνει απογοητευμένος οριστικά και αδε-ράπτευτα. Ο Σάντο Πάντα, όμως, ο άνθρω-πος με το άπλο και πρακτικό μυαλό, νοσταλ-γεί τώρα τα χαμένα κι' άπιστα Ιδανικά, που κυνήγησε σ' όλη του τη ζωή ο κύριός του...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο αληθινός Βέρβερος.

Μ ΠΟΡΕΙΤΕ να περάσετε, δεσποινίς Μάρτιν, δώλωσε ο αστυ-φύλακας που στεκόταν στην είσοδο. Οι άλλοι βρίσκονται στο κέντρο του πάρκου.

Η Λίντα προχώρησε, έφτασε στο σημείο που ήταν μα-ζεμένοι οι αστυνομικοί, και πήγε κατ' ευθείαν προς το μέρος του επιθεωρητή Σάμ Τέρυλ.

Γεια σου, Λίντα, φώναξε εκείνος. Σε λίγο θα σ' αφήσω να τραβήξεις τις φωτογραφίες σου.

Η Λίντα κτύπησε το ακίνητο σώμα της κοπέλλας που κειτόταν πάνω στη χλόη.

Πάλι ο στραγγαλιστής! Είναι το τρίτο έγκλημα που κάνει-της εξήγησε ο επιθεωρητής.

Η Λίντα έριξε μια ματιά γύρω της και διέκρινε ένα συνά-δελοφ, της, το ρεπόρτερ Τζιλ Μάτιουσον.

Πως βρέθηκες εδώ; άπόρρησε. Έμένα μ' ειδοποίησε ο Σάμ.

Ετυχε να περνάω, δώλωσε ο Τζιλ. Άλλωστε αυτή είναι η δουλειά μου: να βρίσκωμαι πάντα όπου μπορώ να φερφω μια ενδιαφέρουσα είδησι.

Δε βρήκαμε κανένα ύποπτο, είπε ο επιθεωρητής. Η κοπέ-λα πρόλαβε να φωνάξει πριν την πνίξει ο δολοφόνος. Οι αστυ-νομικοί που τρέζανε, πρόφτασαν να δουν τις πλάτες ενός άντρα που έφευγε, πηδώντας πάνω απ' τους θάμνους. Κυκλώσαμε α-μέσως το πάρκο και, επειδή όλες οι εξοδοι απέχουν τουλάχισ-τον ένα μίλι απ' αυτό το σημείο, είναι φανερό πως ο δολοφ-φόνος δεν πρόλαβε να βγεί. Έρευνήσαμε κάθε γωνιά, μα ως τώρα δεν ανακαλύψαμε παρά ζευγαράκια.

Την ίδια στιγμή, φάνηκαν δυο αστυνομικοί, που κρατούσαν γερά ένα νεό.

Τι κάνετε εκεί; Είν' ο αδελφός μου! φώναξε η Λίντα. Πως βρέθηκες εδώ, Τόμμυ;

Γυρνούσα από μια ταβέρνα και πέρασα απ' το πάρκο για συντομία, εξήγησε ο νέος. Το κρασί με πείραζε στο στομάχι και μπήκα σ' ένα «τουαλέτα». Εκεί με πιάσανε.

Άφου ήσουν άδωος, γιατί δεν είχες ανάψει το φως και για-τί προπαθήσεις να φύγεις όταν μπήκαμε μέσα; ρώτησε ειρωνι-κά ο ένας αστυνομικός.

Δε μπορούσα να βρω το διακόπτη... και τράμαξα όταν όρμη-σατε πάνω μου! εξήγησε ο Τόμ.

Παρ' όλες τις διαμαρτυρίες της Λίντας, ο Σάμ Τέρυλ επέμενε πως δε μπορούσε ν' αφήσει ελεύθερο τον αδελφό της και πως ήταν αναγκαίος να τον πάρη για ανάκρισι.

Όταν τ' άλλο πρωί η κοπέλλα πήγε στο γραφείο του επιθεω-ρητή, τον βρήκε να κουδενιάζει με το Τζιλ Μάτιουσον.

Ο αδελφός σου έμπλεξε άσχημα, της είπε ο Σάμ. Η εξή-γησι που δίνει, δεν είναι ικανοποιητική. Μα πάλι δε μπορώ να πιστέψω πως είναι αυτός ο στραγγαλιστής! Ο ψυχίατρος της α-στυνομίας φρονεί ότι ο φονιάς θάναί κάποιος μανιακός. Και σ'α-π' τα εγκλήματά, τα θύματά του ήταν γυναίκες. Τα ρούχα τους ήταν τσαλακωμένα και σκισμένα, αλλά δεν τις είχαν πειρ-ξεί... θάινεται πως πρόκειται για κάποιο σεξουαλικό άναητρο, που εκ-δικείται μ' αυτό το τρόπο για την άδυναμία του.

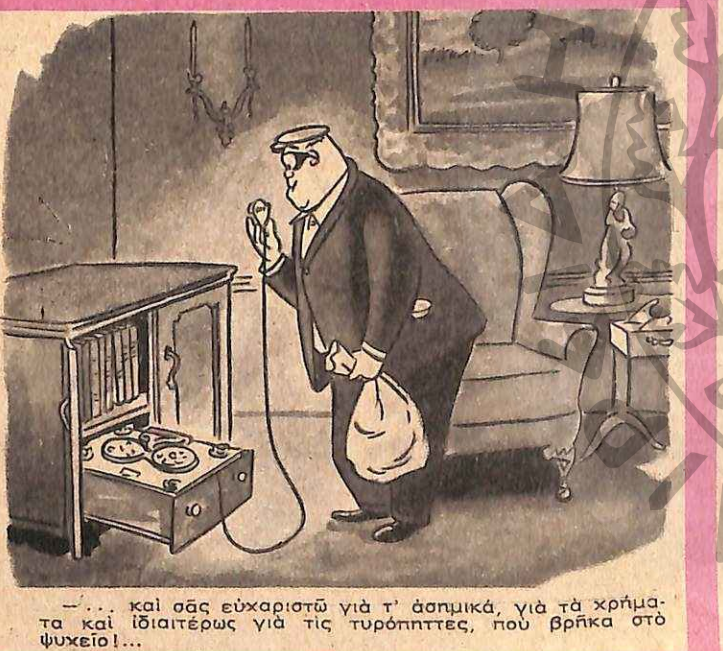
Ο δολοφόνος δεν είναι ούτε τρελλός, ούτε άναητρος. Εί-ναι όμως τρομερά έξυπνος! φώναξε ο Τζιλ.

Δεν περίμενα ποτέ πως θα φερνούνουν έτσι στον αδελφό μου, δώλωσε ξερά η Λίντα στο Σάμ. Μ'ήν ξεκνάς πως μου έ-κανε δυο προτάσεις γάμου ως τώρα... Άφου δε με βοήθας, θα τα καταφέρω μόνη μου! Άν ο στραγγαλιστής κάνει και τέταρτο φόνο, θα πεισθής πως άδικα έπιασες τον Τόμμυ... έτσι δεν είναι;

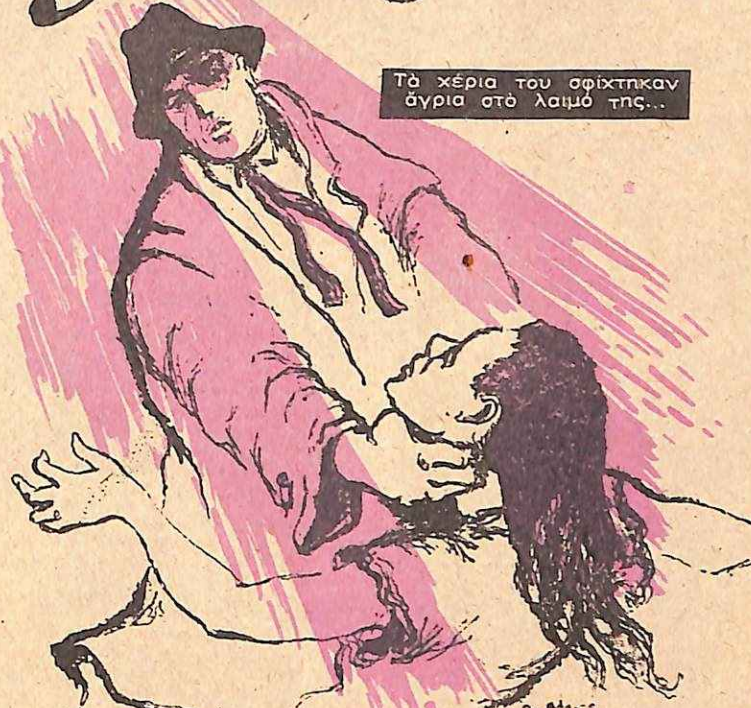
Ε, λοιπόν, από άποψη θ' άρχισω να γυρίζω τη νύχτα στους δρόμους. Έλπιζω να μου έπιτεθ! Έχω ένα περιστρόφο, από τότε που με άπειλούσαν οι γκάνγκστερς για κίτι που έγραφα έναντιον τους, και ξέρω να το χρησιμοποιώ.

Γύρισε και βγήκε απ' το γραφείο, χωρίς ν' άκούσει τις δια-μαρτυρίες του Σάμ.

Από κείνο το βράδυ, άρχισε να κίνη βόλτες στους έρημι-κούς δρόμους και ειδικά στα σημεία που είχαν γίνει τα έγκλη-ματά. Μα κανείς δεν την πλησίαζε, εκτός από μερικούς ένο-χλητικούς τύπους.



... και σας ευχαριστώ για τ' άσχημα, για τα χρήμα-τα και ιδιαίτερος για τις τυρόπιτες, που βρήκα στο ψυχείο!...



Τα χέρια του σφίχτηκαν άγρια στο λαιμό της...

Πέρασαν δέκα μέρες. Την άλλη βδομάδα, ο Τόμμυ θα περ-νούσε από δική.

Εκείνο το βράδυ, έπεσε όμιχλη πυκνή. Ήταν μεσάνυχτα, ό-ταν η Λίντα βγήκε απ' το σπίτι της και διευθύνθηκε προς το πάρκο. Καθώς περπατούσε στα έρημικά δρομάκια του σκεφτόταν ότι ο Σάμ, παρ' όλο των έρωτα που έλεγε πως της είχε, την άφνε να κινδυνεύει χωρίς να κάνει τίποτα για να την προφυλάξει.

Η όμιχλη ήταν τόσο πυκνή, ώστε μόνο όταν βρέθηκε εκεί-στα στο παγκάκι η Λίντα διέκρινε τον άντρα που καθόταν εκεί. Τράμαξε τότε κι' έμπλεξε μια φωνή. Ο άγνωστος πετάχτηκε ό-θιος κι' η Λίντα τον άναγνώρισε. Ήταν ο Τζιλ Μάτιουσον.

Τι κάνεις εδώ, τέτοια ώρα; τον ρώτησε έκπληκτη. Μήπως παριστάνεις το σωματοφύλακα μου;

Όχι δά! Κάθομαι σ' αυτό τον πάγκο πάνω από μια ώρα... τη βεβαίως έκείνος. Μ' άρέσει η μοναξιά... Άλλωστε δεν έχεις άνάγκη από σωματοφύλακα. Ο δολοφόνος δεν πρόκειται να σ' άγγιξει. Πήγαινε καλύτερα στο σπίτι σου.

Δεν άναητρος μανιακός μπορεί να... άρχισε η Λίντα. Δεν είναι άναητρος! φώναξε άγρια ο Τζιλ. Ούνε, σου λέω! Δε χρειάζονταν περισσότερα, για να καταλάβη η Λίντα...

Ότε εσύ είσαι; ρώτησε, ταραγμένη. Γι' αυτό μου είπες πως ο δολοφόνος δε θα με πειράξει! Γιατί είμαστε παλιοί φί-λοι, ένω εσύ διαλέγεις για θύματά σου άγνωστες γυναίκες... Δε φανταζόμουν ποτέ πως είσαι μανιακός, Τζιλ!

Σταμάτα! ουρλιάσε ο Τζιλ. Κάθομαι στο πάρκο, μονάχος μου, κάθε νύχτα, ακριβώς για να γλυτώσω απ' τον πειρασμό. Το μέρος είναι έρημο. Μόνο τρεις φορές μέχρι τώρα έτυχε να περάσουν γυναίκες...

Πότε σ' έπιασε η πρώτη κρίσι; ρώτησε ξανά η Λίντα. Ό-ταν έμαθες πως είσαι άναητρος;

Όχι, δεν είμαι! μούγκρισε ο Τζιλ. Και θα σου το άποδείξω. Χύμπεξ πάνω της, τη στιγμή ακριβώς που η Λίντα προσπαθού-σε να βγάλει το περιστρόφο απ' την τσάντα της. Της ξεσκίσε τα ρούχα και τα χέρια του σφίχτηκαν άγρια στο λαιμό της...

Την ίδια στιγμή, καμιά δεκαριά άντρες ξεπετάχτηκαν μέσα απ' τους θάμνους κι' άρπαξαν το μανιακό, που κτυπιότανε.

Η Λίντα βρέθηκε στην άγκαλιά του επιθεωρητή Τέρυλ, που προσπαθούσε να την ήσυχάσει καδεύοντάς της τα μαλλιά.

Τρελοκορίτσο! της μούγκρισε τρυφερά. Καλά που μου είπες την άπόφασί σου και σε παρακολουθούσα κάθε στιγμή... Μα άπόψε σε είχα χάσει μέσα στην όμιχλη. Ευτυχώς που είχα βάλει να παρακολουθούν και το Τζιλ. Μου έκανε εντύπωσι το τρόπος που μιλούσε για την έξυπνότητα του δολοφόνου, και το ότι βρέθηκε τόσο γρήγορα, εκείνο το βράδυ, στον τόπο του έγ-κλήματος.

Λοιπόν, τι λες τώρα; θ' άρνηθής και την τρίτη πρότασι γά-μου μου;

Η Λίντα σφιγγόταν άπάνω του, κλαίγοντας και γελώντας μα-ζί. Κι' ο Σάμ κατάλαβε πως, όταν θα συνερχόταν απ' τον κλο-νισμό της, δε θα τούλεγε πιά όχι.

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΝΤΕΜΙΝΓΚ

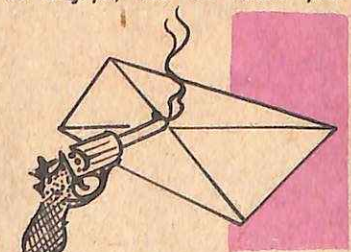
Μια καινούργια mania

Η «έτικετομανία» είναι όπως το λέει κι' η όνομασία της, μια καινούρια mania που έχουν πολλοί συλλέκτες να μαζεύουν έτι-κέτες μοτοκαλίων! Πόσες τέτοιες έτικέτες μπορεί να υπά-ρουν σ' όλο τον κόσμο; Κανείς δεν τις έχει μετρήσει ποτέ. Πάντως, θα είναι πολλά εκατομμύρια. Έπομένως, οι «έτικετο-μανείς» έχουν «σταδίων όψεως λαμπρόν» και μπορεί να γεμί-σουν πολλά άλμπουμ με έτικέτες, χωρίς να θεωρηθούν ποτέ συμπληρωμένη τη συλλογή τους. Κάνουν δε και άνταλλαγές μεταξύ τους, όταν συμβεί να έχουν περισσότερες έτικέτες του ί-διου είδους — πως κι' οι φιλοτελιστάι με τα γραμματόσημα.

ΜΑΤΙΕΣ 6Ε' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Δέν ήταν μόνο μία!

Ο σερφίης του Άνγλου Άντωνίου, στο Τέας, έλαβε μια άνώνυμο έ-πιστολή, από κάποιον άσπατηθέν-τα σύζυγο, που του έκανε γνω-



στη την άπόφασί του να σκοτώσει την άπιστη σύζυγό του. Για να προλάβει το φονικό, ο σερφίης έ-δωσε άμέσως αυτό το γράμμα στην τοπική έφημερίδα για να το δημοσιεύσει. Την άλλη μέρα, πά-νω από δέκα άπιστες σύζυγοι πα-ρουσιάστηκαν μπροστά του, ζη-τώντας την προστασία του!.

«Δίκαιο φρίκης»

Στις Ηνωμένες Πολιτείες χα-λούν κόσμο οι «δίκαιοι φρίκης», που περιέχουν οδρλιάσματα, καυ-γάδες, βίαιες σκηνές κλπ. Κατά τους δυο τελευταίους μήνες, ή κα-

τανάλωσι τους ανέθηκε σ' 2.700. 000. Οι Άμερικανοί τους βρίσκουν πολυ... ευχάριστους και διασκε-δαστικούς!...

Η συσκευή που μετράει την όσφρησι

Ένα όλλανδικό έργοστάσιο κα-τασκεύασε μια περίεργη συσκευή, που έπιτρέπει τη μέτροσι των ό-σφραντικών ικανοτήτων ενός άπό-μου. Όπως προέκυψε από τα πει-ράματά που έγιναν, η όσφρησι των γυναικών είναι άνώτερη κατά 1)3 από εκείνη των άνδρών.

Μονομαχία έρωτευμένων

Δυο νεαροί Ιταλοί, που άγα-πούσαν την ίδια νέα, άποφάσισαν να λύσουν τη διαφορά τους με



τούρτα και δεκαέξη μπαφτέκια. Ο αντίπαλός του, φοβερός φαγάς κι' αυτός, όστέρησε μόνο κατά ένα μπαφτέκι!

Ρεκόρ μακροζωίας

Η Όλλανδία κατέχει το ρεκόρ στο ζήτηση της μακροζωίας. Η μέση διάρκεια της ζωής, σύμφω-νά με τις τελευταίες στατιστικές, είναι σ' αυτή τη χώρα 72½ χρό-νια. Το ρεκόρ... από την άνάπο-δη κατέχεται από τις Ινδίες, ό-που η μέση διάρκεια της ζωής εί-ναι μόλις 32 χρόνια.

Οι γυναίκες άγνευσιν την κρίσι

Η μόνη βιομηχανία των Ηνω-μένων Πολιτειών, που δεν άισθάν-θηκε τις συνέπειες της κρίσεως, είναι εκείνη των ίνστι-τούτων καλλονής, που διευθύνονται όλα από μεγάλα τράστ. Το 1957, ο κύκλος των έρ-γασίων τους έφτα-σε σ' 320 εκα-τομμύρια δολά-ρια. Το 1958, μό-νο στο πρώτο έ-ξάμηνο, ξεπέρασε τα 560 εκατομ-μύρια.



Ο πυγμάχος μοναχός

Στο Μπεργκμό, τρεις νεαροί προσπάθησαν να μπουν τη νύχτα σ' ένα μοναστήρι για να το λη-στέμουν. Άλλ' ο μοναχός, που



έκτελούσε χρέη θυρωρού, άκού-γοντας το θόρυβο, έτρεξε έξω και τους άρχισε στίς γροβιές. Στο τέλος, καταφέρνε να πιάσει τους δυο απ' αυτούς, που τους παρέ-δωσε στην άστυνομία. Ο τρίτος όμως κατάφερε να ξεφύγει και να εξαφανιστεί.

Κόκκινα νένεατα

Τελευταία άμερικανική μόδα: με το ξαναγύρισμα της κοντής φούστας, οι γυναίκες της Άμε-ρικής περνάνε τα νένεατά τους με το ίδιο ρούζ που βάζον στα χεί-λη τους!...

Εύθυμη 16 τοσεύδα

ΟΙ κεραυνοβόλοι Έρωτες έ-
χουν, συνήθως, αλλεθρία απο-
τελεσματικά. Την άτρανταχτη
αυτή αλήθεια μου την έλεγαν α-
πό καιρό, αλλά δεν ήθελα να
την πιστέψω. Μ' έπεισε, όμως, η
πικρή προσωπική μου πείρα.
Έρωτεύτηκα, δηλαδή, κι' έ-
γώ κεραυνοβόλα. Κι' όσο για
το αλλεθριο αποτέλεσμα, που
λέγαμε, φάνηκε αμέσως: αποφα-
σισα να παντρευτώ.

Ήταν νοστιμόλα, στρουμ-
πουλούλα και τη λέγανε Φωφώ.

— Τι συμπτώσει! μουμούρισα
μ' ευχάριστη έκπληξη, όταν, ι-
κανοποιώντας την επιθυμία μου
μού χάρισε το ονοματάκι της.
— Τι συμπτώσει! με ρώτησε
γεμάτη περιέργεια.

— Φωφώ λένε και την αδελφή
μου! της εξήγησα.

Δεν φάνηκε να συμμερίζεται
τον ένθουςισμό μου. Απεινα-
στίς, στραβομουτσούνισα. Και
περιωρίστηκε να με ρωτήσει
με παγωμένη τυπικότητα:

— Είναι παντρεμένη η αδελ-
φή σου;

— Όχι, απλώς άρραβωνια-
σμένη, την πληροφορήσα.

— Και πότε σκέπτεται για
γάμο; με ξαναρώτησε.

— Δεν ξέρω, της απάντησα.
Αυτό είναι ένα ζήτημα που έ-
ξαρτάται κυρίως από τις οικο-
νομικές δυνατότητες και από
την κάψα του άρραβωνιαστικού
της.

Και, κυττάζοντας την κατά-
ματα, με μία ήδυπατία που θα
εξετρελλάνει και την πιο έακου-
σμένη γόσησα του κινηματογράφου,
συμπλήρωσα:

— Πάντως, όσο κι' αν έπι-
σπεύσουν τις προετοιμασίες,
δεν θα μάς προλάβουν! Γιατί, έ-
μεις θα παντρευτούμε πάρα πολ-
ύ γρήγορα. 'Ισως κι' αβρίο,
αν προφτάσουμε!

Η σοβαρή και ντόμπρα αυ-
τή δήλωσή μου την ευχαρίστησε
κι' έφερε ένα αδύνατο χαμόγε-
λο στο σουφρωμένο στόμα της.

Τη φίλησα γιατί στο ροδο-
κόκκινα μαγουλάκια της κι' έ-
σπευσα ν' ανακινώσω τα συν-
ταρακτικά νεώτερα στους δικούς
μου. Έκείνη τη στιγμή στο σπι-
τί βρισκόταν μονάχα η αδελφή
μου. Της εξέθεσα με τό νι και



ΟΙ ΔΥΟ ΕΟΡΤΑΖΟΥΣΕΣ

με τό σίγμα την κατάσταση, κι'
έκλεισε τη γλαφυρή και παρα-
στατική αφήγησή μου με τη μη-
μόνευσι της τρομερής — κατά
τη γνώμη μου — συμπτώσεως:

— Κι' έχει και τ' ονομά σου,
αδελφούλα μου. Τη λένε, δηλα-
δή, κι' αυτή Φωφώ. Κι' έτσι, α-
πό δω και μπρός, θ' αγαπάω δυο
Φωφώδες!

Περίεργο! Ούτε κι' η αδελ-
φή μου έδειξε κανένα ένθουςισ-
μό. Μου πέρασε μάλιστα από
το μυαλό η ιδέα πως μάλλον δυ-
σαρεστήθηκε. Και, δυστυχώς,
δεν είχα πέσει έξω.

Κι' έτσι, άρχισε ο άκληρυ-
κτος πόλεμος μεταξύ δύο και-
κουνιάδων. Κι' η μία Φωφώ δεν
έχανε ευκαιρία για να έκδηλώ-
ση την αντίπαθεία της για την
άλλη Φωφώ. Και τού λόγου μου,
στεκόμουν ο φουκαράς τρομο-
κρατημένος ανάμεσα στις... Φω-
φωσυμπληγάδες, που απειλού-
σαν να με παγιδέψουν και να με
λυάσουν.

— Γυναίκα, που διάλεξες να
πάρής! Έκοθε η μία.

— Να χαίρεσαι την προκομ-
μένη την αδελφή σου! Έσραβε
ή άλλη.

Κι' άντε να φας γλυκό ψωμί-
και να δής άσπρη μέρα!

Όπως ήταν φυσικό, η άφο-
ρητη αυτή κατάσταση πείραζε τό
νευρικό μου σύστημα. Και, πλην
τούτου, κόπηκε η δρεξί μου σε
τέτοιο σημείο, ώστε η βροσία
μου άρχισε να σβήνει κι' η άμορ-
φιά μου να μαραινείται. Κι' α-
πό πάνω, αίσθανόμουν κι' ένο-

χλίσεις στην καρδιά, ένεκα ή-
ταραχής που περνούσα και ο
φλογερής Έρωτας, που δέ μου
περνούσε.

Ευτυχώς ότι τρεις καλοί γα-
τροί με διαφορετικές ειδικότη-
τες — ένας παθολόγος, ένας νε-
ρολόγος κι' ένας καρδιολόγος —
ξαναθάλασε σε κάποια τάξη
τον άναστατωμένο οργανισμό
μου. Και μ' άνανεώμενες ψυχι-
κές και σωματικές δυνάμεις συ-
νέχισα τις προετοιμασίες του
γάμου μου.

Και πρώτα-πρώτα, χάρις στην
κατανόηση ενός τρίτου θεού
μου, που είχε ένα μικρό χαγα-
ροπλαστείο στα 'Ανω Πατήσια,
έξασφάλισα τις μπουπονιές με
μικρές δόσεις και άνευ 'τροκα-
ταβολής. Με χίλιες μανούρες
κατάφερα ένα ράφτι να μου φι-
λοτεχνήσει επί πιστώσει τό γαμ-
πιατικό κοστούμι. Και, τέλος,
σταμπάρισα ένα κουκλιώτικο ρε-
τιρεδάκι σε μία καινούργια πολ-
υκατοικία, και δεν έμεινε πα-
ρά να βρω λεφτά για να τό νοι-
κιάσω.

Αλλά αυτές κι' άλλες παρό-
μοιες μικροδιατυπώσεις προκα-
λούσαν μία μοιραία καθυστέ-
ρηση.

— Γιατί άργούμ; γκρίνιαζε
η Φωφώ ή μηνηστή μου. Μήπως
σου βάζει λόγια η φαρμακομύ-
τα ή αδελφή σου;

— Έσύ, παιδάκι μου θα ρέ-
ψης στα πόδια σου! με ειρωνεύο-
ταν η Φωφώ ή αδελφή μου.
Τρέχεις, τρέχεις και φτασμό δεν
έχεις, λες και φοβάσαι μή χά-
σης τό κελεπούρι!

Και κάτω απ' αυτές τις ευ-
χάριστες συνθήκες πέρασαν Χρι-
στούγεννα και 'Αγ-Βασίλειο
και φτάσαμε αίσίως στα Φώτα.
Κι' αν είστε έστω και λίγο έ-
ξυπνοι, καταλαβαίνετε πως εί-
χα ν' αντιμετώπιζα δύο εορτά-
ζουσες κι' ένα δίδημα: τί να
χαρίσω στη μία και τί στην
άλλη;

Γιατί κι' οι δύο περίμεναν τό
δώρα τους. Τα περίμεναν, βέ-
βαια, και την Πρωτοχρονιά, αλ-
λά τους έζήτησα πειθήνιη άνα-
βολή, για να τους τό κάνω μία
και καλή.

— 'Η νάνια δώρο, ή να μην
ελαι! δήλωσα και στις δύο-δια-
δοκίως, ένοιόται.

Συμφωνήσανε και περίμεναν.
Τό ίδιο έκανα κι' εγώ. Με τη
διαφορά, ότι δεν περίμενα μπου-
ναμάδες, αλλά την επιφύλαξη
του 'Αγίου Πνεύματος, που θα
με βοηθούσε στην έκλογή των
δωρών.

Και τό θαύμα έγινε! Μ' έλ-
λα λόγια, ουσκεφθείς μετά του
εαυτού μου, έβγαλα τό συμπε-
ρασμα, ότι, προς άποφυγή πα-
ραπόνων και μουμούρας, δτι
θα χάριζα στη μία, θαπρεπε να
χαρίσω και στην άλλη.

Κοντολογής, τσάννα ή μόν,
τσάννα κι' ή δέ. 'Αρωμα ή μη-
στή, άρωμα κι' ή αδελφή. Καλ-
τσε έτούτη, κάλτσε κι' εκείνη.

Καταστάλαξα σε δυο παγο-
μοιότυπα βαζάκια σπάνιας άρ-
χαίας έλληνικής τέχνης, απ' αυ-
τά που πουλιώνται στα περίπτε-
ρα, άπτι τριών ταλλήρων — έ-
καστον, παρακαλώ!

Τα δίδωλα χωριστά σε χαρ-
τί πολυτελείας και τους τό πρόσ-
φερα — έπίσης χωριστά — μα-
ζί με τις διατίψεις εύχες μου.
— Αυτό τό πολυτίμημα να τό
πάς στην αδελφή σου! τσίριξε
ή Φωφώ Α'.

— Πάρτο από δω αυτό τό
σκομπιδί και τράβα να τό χαρί-
σης στην άρραβωνιαστική σου!
ούρλησε ή Φωφώ Β'
"Αν μπορούσα, άς έκανα κι'
άλλοιώς! Πήρα, λοιπόν, πίσω
τά δώρα μου και τα μετάλαξα.
Τό αποτέλεσμα ήταν να κυκλο-
φορώ σήμερα με δύο καρούμ-
πολα!

Και τό μόνο κακό είναι, ότι
δεν μπορώ να ξεχωρίσω σε ποιάν
άνήκει τό καθένα. Γιατί τό ένα
καρούμπαλο έχει φουσκώσει πιο
πολύ από τ' άλλο. Κι' ένδιαφέ-
ρομαι να μάθω ποιά Φωφώ εί-
ναι... πιο χειροδύναμη!...

Γ. Γ.



— Αυτό θέλατε, κύριε διευθυντή;
— Ακριβώς. Και τώρα σίχιστο!...



— Μα πιστεύεις τώρα, Λιλίκα,
πως σ' αγαπώ;



Χωρίς λόγια.

ΘΥΡΑΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ του άγνωστου τροβαδούρου στον πύργο έφερε
μία γλυκεία ταραχή στη Γκάλογουινθ, τη μοναχοκόρη του
κόμπους ντε Καλπεστράλ.

Ήταν 16 χρόνων ή Γκάλογουινθ. Κι' ή καρδιά της ήταν
άκομα άγνη σαν άμυρστος κρίνος. Μενάλασε μακριά απ' τον
κόσμο, στο βαρύ μελαγχολικό πύργο του πατέρα της. Άγνο-
ούσε τά μεγάλα, τά φλογερά πάθη, τις χαρές και τις λύπες των
άνθρώπων. Άλλά, ο έρχομός του τροβαδούρου της φανέρωσε ένα
άγνωστο κόσμο... Τά τραγούδια του μιλούσαν για ένα μεγάλο
αίσθημα, πιο πύρινο κι' απ' τό μεσημεριανό ήλιο του καλοκαι-
ριού, πιο όρμητικό κι' απ' τά νερά ενός καταρράκτη. 'Η καρδιά
της παρθένας άρχισε να χτυπά με συγκίνηση και λαχτάρα. 'Ο
τροβαδούρος πήρε σιγά-σιγά μορφή ήμψέου στην έρεθισμένη
φαντασία της.

Μα ο τραγουδιστής έφυγε σε λίγες μέρες απ' τον πύργο, χω-
ρίς να προέξη η Γκάλογουινθ, χωρίς ν' άκούση τους χτύπους
της καρδιάς της. Πήγε να πη άλλου τό πλάνα τραγούδια του,
άφίνοντας τη Γκάλογουινθ βαθειά πληγωμένη. 'Η κοπέλλα είχε
πιά την έντύπωση πως ή ευτυχία της πέρασε μέσα απ' τά χέ-
ρια της σαν σύννεφο, χωρίς να μπορέσει να την πιόση-μια και
τά σύννεφα δεν πιάνονται!...

Κι' από τότε έγινε πιο μελαγχολική από άλλοτε. Έβλεπε
μπροστά της τή θλιμμένη μορφή του τροβαδούρου, ξαναθυμόταν
τά τραγούδια του κι' άναστενάζε βαρεία!...

Μία μέρα, ο πατέρας της μπήκε στην κάμαρά της, τί φίλπσε
χαρούμενα και της είπε:

— Σού φέρνω, κόρη μου, μία ευχάριστη είδηση. 'Ο βαρώνος
όλοντιάρ, ο φίλος και σύμμαχός μου, σε ζήτησε γυναίκα του. Αυ-
τό είναι μεγάλη τιμή για μάς... Θα λυπηθώ πολύ που θά σ' απο-
χωριστώ, μα θα με παρηγορή ή σκέψη πως θά γίνης ευτυχισμένη
κοινητό.

— Έγώ... να γίνω γυναίκα του; τραύλισε ή κοπέλλα.

— Ναι. Σε λίγες μέρες θά σε πάρη μαζί του, στην πατρίδα του,
πίσω απ' τά χιονισμένα βουνά.

Η Γκάλογουινθ βρήκε τότε τη δύναμη να πη:

— Πατέρα, έχω στην καρδιά μου την ανάμνηση ενός νέου, κι'
αυτών μονάχα θάθελα να πάρω άντρα μου... Άλλοιώς προτιμώ
να πεθάνω — να γίνω νύμφη του Χριστού!

— Τι άνομοιες είν' αυτές; φώναξε ο κόμης θυμωμένος. Άγα-
πάς άλλων, χωρίς να τό ξέρω; Γι' αυτό είσαι τώρα τελευταία

Η ΜΗΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

χλωμή και μελαγχολική;...
Να τον βγάλεις απ' τό μυα-
λό σου! Τ' άκούς; Θα πα-
ρης άντρα εκείνον που θέ-
λω εγώ!

— Πατέρα, ξαναείπε ίκε-
τευτικά ή νέα, καταλαβαίνω
πως δε μπορώ ν' άγαπήσω τό θαρύνω... Και παρακαλώ τό χιόνι
που είν' άγνό και την καρδιά μου, να εισακούση την
παρακλήσι που θά του κάνω. Προτιμώ να γίνω νύμφη του Χρι-
στού, παρά γυναίκα του όλοντιάρ!

Μα, τό τέλος, υποτάχθηκε στη θέληση του πατέρα της και
δέχτηκε να παντρευτή τό θαρύνω. Εκείνος ήταν ένας νέος κι'
όμορφος άντρας και την είχε άγαπήσει μ' όλη του την καρδιά,
απ' την πρώτη στιγμή που την είδε.

Γίγανε λοιπόν οι γάμοι και την ίδια μέρα ή Γκάλογουινθ απο-
χαιρέτησε τον πατέρα της κι' ανέβηκε με τό θαρύνω σ' ένα
αμάξι μ' έξη άλογα, που θά τους πήγαινε στην πατρίδα του
όλοντιάρ. 'Η συνοδεία του θαρύνου θά τους άκολουθούσε με
τά πόδια.

Πέντε μέρες τώρα πεζοπορούσαν οι άνθρωποι του όλοντιάρ,
δίχως να τους τύχη τίποτα, αλλά μ' άφάνταστους κόπους, γιατί
είχε πέσει ξαφνικά παγωνιά κι' ο ούρανός είχε σκεπαστή από
μαύρα σύννεφα, που προημύνανε βαρυνειμωνιά.

— Θ' άνθέςεις, αγαπημένη μου Γκάλογουινθ, στο κρύο και στο
χιόνι; ρωτούσε κάθε τόσο τη γυναίκα του, ο όλοντιάρ.
'Εκείνη, έαπλωμένη στο βάθος του αμαξίου και σκεπασμένη
μ' άρκουδοτόμαρα, χλωμή κι' αδύνατη-φάντασμα του εαυτού
της — άπαντούσε με θλιμένο χαμόγελο:

— 'Ηούχασε, άφέντι μου! Δεν ύποφέρω διάλου. Νοιώθω τόσο
ανάλαφρο τό κορμί μου!

— Σε τρεις μέρες θάμιασε στο παλάτι μου, που θ' άντικίληπ
τότε από τραγούδια, για τον έρχομό της κυρίας του... Σ' αγα-
πώ, Γκάλογουινθ!

Μά, την ίδια στιγμή, ένας ύπνερπτος ηλπίσας στ' αμάξι και
ήρθε κάτω στο θαρύνω, δείχνοντάς του τά μαύρα κι' άγριε-
ψέφους σύννεφα που τρέχανε στον ούρανό. Εκείνος φάνηκε ανή-
συχος.

— Άς κάνουμε πιο γρήγορα, είπε, πριν μάς βρψ τό χιόνι στο
δρόμο!

Οι καθαλλάρηδες σπηρούσαν τ' άλογα τους κι' οι πεζοί ά-
νοίκαν τό βήμα τους. Όλοι βιάζονταν να φτάσουν μία ώρα άρ-
χτερα σε μέρος άσφαλισμένο. Κι' ο ούρανός ήταν βαρύς πάνω
απ' τό κεφάλι τους, βαρύς και μολυβένιος...

Σε λίγο, άρχισαν να πέφτουν μεγάλες άσπρες πεταλούδες και
να σκεπάζουν τ' άλογα, τους καθαλλάρηδες, τους πεζούς και
τό δρόμο. Χιονίζε. Κατί τό χιόνι δυνάμυνε όλοένα...

Τό καθαράνι προχωρούσε τώρα πιο γρήγορα, μέσα σε μία ά-
πέρανη έρημιά.

Η Γκάλογουινθ, κάτω από τ' άρκουδοτόμαρα, κυττάζε τις νι-
φίδες του χιονιού να πέφτουν, όλο και πιο πυκνές...

Δεν ένοιωθε πια κοντά της τον άντρα της, που προσπαθούσε
να της δώσει θάρρος. Ο νους της πετούσε μακριά... Στο τέλος
να της άποκοιμήθηκε, χωρίς να τό καταλάβη. Κι' είδε στ' όνειρό της
πώς ήταν γυναίκα του τροβαδούρου-τού τραγουδιστή, που ή
μορφή του ήταν θλιμμένη σαν του Χριστού...
Τ' άλογα δε μπορούσαν πια να προχωρήσουν. Τό χιόνι τά
τύφλωνε.

Ο όλοντιάρ σκέπασε την
κοιμισμένη κοπέλλα μ' ό-
σα δέρματα είχε διαθέ-
σιμα...



Ξαφνικά, έσπασε ένας τροχός του αμαξίου.
"Αν τό καθαράνι έμεινε λίγες ώρες εκεί, ή
Γκάλογουινθ κινδύνευε να πεθάνη απ' τό
κρύο...

Η άπελπισία έδωσε δύναμη στο όλοντιάρ.
Σκέπασε την κοιμισμένη κοπέλλα μ' όσα δέρ-
ματα είχε διαθέσιμα. Ύστερα μάζεψε δλους
τους ανθρώπους του και τους διόταξε να πα-
ρουν ο καθένας τους κι' από μία διέυθυνση
και να προσπαθήσουν να βρουν κανένα κοι-
νιτό σπιτί, για να μεταφέρουν εκεί την άρ-
χόντισσά τους.

Πήρε κι' αυτός μία διέυθυνση... Ούτε ο ίδιος
ήξερε πόση ώρα έτρέχε... Τέλος, είδε στο βά-
θος ένα φως. Μία φωνή χαράς ήγχε απ' τά
στήθη του. 'Η Γκάλογουινθ θά σωζόταν!

Έτρεξε προς τό φως και βρέθηκε σ' ένα
πύργο. 'Ο πυργοδεσπότης του παρωκώρησε ά-
νυπομονώντας να φτάση κοντά στη γυναίκα του.

Μα τό χιόνι είχε σκεπάσει τις πατημασιές του, κι' έτσι έκασε
τό δρόμο του. Τού κάκου γύρισε σαν τρελλός στην άπέραντη
χιονισμένη έκταση... Δε μπορούσε ν' ανακαλύψη τό μέρος που
ήταν ή Γκάλογουινθ!

Στό μεταξύ, βρήκε αχεδόν δλους τους ανθρώπους του, που
είχαν χάσει κι' αυτοί τό δρόμο. Μά, όσο κι' αν φάνηκαν, τ' α-
μάξι με τη Γκάλογουινθ δε βρισκόταν πουθενά... Τού κάκου
άντιλαλούσε ή παγωμένη έρημιά απ' τις άγωνιώδεις φωνές τους!

Τέλος, κατά τά χαράματα, ο βαρώνος όλοντιάρ βρήκε τ' α-
μάξι, σκεπασμένο όλόκληρο, απ' τό χιόνι.

Και κίτω απ' αυτά ή Γκάλογουινθ χαμογελούσε ακόμα, χλω-
μή, παγωμένη...
Τό χιόνι είχε εισακούσει την παράκλησί της. Κι' ή Γκάλογου-
ινθ πέθανε, σκεπασμένη κάτω από ένα κάστρο πέπλο εφί-
μερου ύμναίου, κάτω από ένα παρθενικό σάβανο, άγνη κι' ά-
μόλυπη, νύμφη του Χριστού κι' όχι του ανθρώπου που δεν ά-
γαπούσε...

Μ. ΓΚΡΗΝ

Για τών Έρωτα

★ Τό μόνο μυστικό που μπορεί να φιλάει μία γυναίκα, είναι ή ηλικία
της.

★ 'Η καρδιά έχει δική της λογική, που την άγνοει ή κοινή λογική.

★ 'Η καρδιά της γυναίκας είναι άδυσσος, που καμείς δεν έχει τό βά-
θος της.

★ 'Η καρδιά της γυναίκας μοιάζει με τον ούρανό, που αλλιάζει νύχτα
και μέρα.

★ Στόν Έρωτα, οι πράτες καρδιές που νικούνται, είναι οι άβυσσες.

★ 'Η καρδιά της γυναίκας μοιάζει μ' ένα μαγικό 'Ελδorado. Μπαίνον-
τας κανείς, νοιώζει πως όλες οι πέτρες είναι διαμάντια, αλλά βγαίνοντας
αναγνωρίζει πως δεν ήταν παρά άπλες πέτρες.

★ 'Η επιθυμία ν' άρέσουν γεννιέται στις γυναίκες πριν από την άνάγκη
ν' αγαπήσουν.

★ 'Ο Έρως κι' ή λογική είναι σαν τον ήλιο και τη σελήνη. Όταν ο ένας
αναστέλλη, ή άλλη δύει.

★ 'Η άρετή κι' ο Έρως είναι δυο θηρία. Μοιραία, τό ένα θά φάη τό
άλλο.

★ Όσοι παίρνουν τον Έρωτα στα σοβαρά είναι ή ήλιθιοι ή τυφλοί.

★ Οι ρυτίδες είναι ο τάφος της αγάπης.

★ Όσοι παύουν να αγαπούν είναι ή ήλιθιοι ή τυφλοί.

★ Όσοι παύουν να αγαπούν είναι ή ήλιθιοι ή τυφλοί.

★ Όσοι παύουν να αγαπούν είναι ή ήλιθιοι ή τυφλοί.

★ Όσοι παύουν να αγαπούν είναι ή ήλιθιοι ή τυφλοί.

ΤΟ ΤΕΛΙΟ ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ ΤΗ ΖΩΗ

Δυο δέιπλωματες στη Νέα
'Υόρκη:

— Αγαπητέ μου, έρχομαι να
σας άποχαρηθώ. Φεύγω με ά-
ποστολή για δύο μήνες στο Πα-
ρίσι.

— Ασφαλώς θά παίρνετε μα-
ζί και τη σύζυγό σας.

— Γιατί; Όταν πηγαίνετε σ'
ένα πλοίο συμπίσιο παίρνετε
μαζί σας και... χωμότρη;

★

Ο δάσκαλος ρωτά τον Τοτό
να του πη τί ακριβώς σημαίνει
ή λέξη 'εξόμηση'.

Ο Τοτός σκέπτεται λίγο κι'
βαστάει απαντά:

— Εξόμηση, κύριε, σημαίνει...
Μα! 'Ας πάρω ένα παράδει-
γμα: 'Αν έχω δυο κομμάτια που
συγκρατούν τό παντελόνι μου
και μου κοπψί τό ένα, όλη ή εϋ-
θύνη τότε πέφτει στο άλλο!

★

Ένας κύριος και μία κυρία
μιλούν στο σαλόνι.

— Αγαπητέ κύριε, λέει πρώ-
τη ή κυρία, όμολογώ πως ελκί-
ρη να ότι οι άντρες αγαπούν τόσο
τις φλύαρες γυναίκες όσο και
τις άλλες.

— Τις άλλες; ρωτά μ' έκπλη-
ξη ο κύριος. Ποιές άλλες;

★

Δυο νέες που κατοικούν στην
ίδια πολυκατοικία συναντιούνται
στη σκάλα. 'Η μία είναι δασκυ-
σμένη.

— Τι σου συμβαίνει; τη ρωτά
ή άλλη. Γιατί κλαίς;

— Τι σου συμβαίνει; τη ρωτά
ή άλλη. Γιατί κλαίς;

— Τι σου συμβαίνει; τη ρωτά
ή άλλη. Γιατί κλαίς;

— Τι σου συμβαίνει; τη ρωτά
ή άλλη. Γιατί κλαίς;

— Τι σου συμβαίνει; τη ρωτά
ή άλλη. Γιατί κλαίς;

— Τι σου συμβαίνει; τη ρωτά
ή άλλη. Γιατί κλαίς;

ΡΑΥΤΕΒΟΥ
ΣΤΟ ΣΚΟΤΕΙΝΟ
ΑΡΟΜΑΚΙ

★ ★

Ο ΚΑΖΑΝΟΒΑΣ ΤΗΣ ΣΠΙΤΑΛΟΥΡΗΣ
Ηλικίας 66 χρόνων, ο Κασάνοβας της Σπιταλουργής, έχει απονομαστή ο σήμερα 69 Έχει παντρευτεί μέχρι σήμερα 69 γυναίκες και απέκτησε μαζί τους 80 παιδιά. Στη φωτογραφία μας ο σύγχρονος Κασάνοβας ποζάρει με τρεις από τις γυναίκες της... συλλογής του!



Παρέσυρε την Κάρεν σε μία έ-
ρημη τοποθεσία και της έπε-



Μέρα με τη μέρα ένοιωθε πώς δεινόταν ακόμη περισσότερο με τη Σούρια...

— Δεν ξέρεις ακόμα ούτε τ' όνομά μου... και μου ζητάς ν' αγαπήσω την περιφάνειά που θα μου δέξουν οι πατριώτες μου, όταν μάθουν πως ζω μ' ένα Γάλλο; μουρμούρισε η κοπέλλα. Μά είσαι ο άντρας μου και θα σ' ακολουθήσω παντού!... Μά λένε Σούρια.

Τα λόγια της έδωξαν και την τελευταία αμφιβολία απ' την καρδιά του Πιέρ. Σίγουρος πιά πως ο έρωτάς της ήταν αληθινός, τη βοήθησε να μαζέψει τα λίγα πράγματά της και την πήγε στο σπίτι του.

Ο 'Αχμέτ, ο 'Ιθαγενής υπηρέτης του, μισόκλεισε πονηρά τὰ μάτια του, όταν την είδε.

— Καλά έκανες, αφέντη, το ψιθύρισε. Τό νοῦ σου θίωξ!... Εἰν' ὁμορφη κοπέλλα, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ τὴν ἔχουν στείλει οἱ ἐπαναστάτες.

Ο Πιέρ τὸν βόλεψε, νευριασμένος, κι' ἔτρεξε κοντὰ στὴ Σούρια... Πέρασε μιὰ βδομάδα. Ἡ μικρὴ 'Αλγερινὴ ἔδειχνε τέτοια ἀφοσίωση στὸ νέο ἀξιώματικό, πὺν δὲν τὴν εἶχε συναντήσει ποὺθενά ἄλλοῦ. Ἦταν σωστὴ σκλάβος του. Μὰ κι' αὐτὸς δὲν ἔμεινε ἀδιάφορος. Μέρα με τὴ μέρα, ὥρα με τὴν ὥρα, ἔνοιωθε πὺν δεινόταν ἀκόμα περισσότερο με τὴ Σούρια. Τοῦ εἶχε γίνει ἀπαράτηρη.

Κάθε φορὰ πὺν γύριζε στὸ σπίτι του, τὸν βασάνιζε ἡ σκέψη: «Κι' ἂν δὲν τὴν βρῶ ἐκεῖ; Κι' ἂν ἔχῃ φύγει;»

Μὰ ἡ Σούρια τὸν περιμένε πάντα στὸ κατώφλι, χαμογελαστὴ, ἐρωτευμένη, γεμάτη πάθος...

Ἐνα πρωὶ θίωξ, ὁ Πιέρ ἀνακάλυψε πὺς τοῦ ἔλειπε ἕνας ἐμπιστευτικὸς φάκελλος, πὺν τὸν εἶχε ἀφίσει πάνω στὸ γραφεῖο του τὸ περασμένο βράδυ.

Ο ΠΡΩΟΤΗΤΗΣ

Φώναξε τὸν 'Αχμέτ, κι' ἐκείνος τὸν βεβαίωσε πὺς δὲν ἤξερε τίποτα. — Ἀφέντη, συχώρα με γι' αὐτὸ πὺν θὰ σοῦ πῶ... τοῦ μουρμούρισε. Ξέρω ποῖος εἶναι ὁ κλέφτης! Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, πὺν σοῦ δειχνε τόσο ἔρωτα, ἦρθε ἐδῶ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μᾶθη στρατιωτικὰ μυθικά... Τὰ χαράματα, τὴν εἶδα νὰ γλιστράῃ ἐξω ἀπ' τὸ σπίτι, κρατώντας κάτι. Γύρισε σὲ λίγο μ' ἄδεια χέρια. Φαίνεται πὺς πῆγε νὰ δῶσθι τὸ φάκελλο στὸς συνονοχούς της!

Ὁ πόνος ἔσφιξε σὺν τανάλια τὴν καρδιά τοῦ Πιέρ. «Ὅστε γι' αὐτὸ εἶχε ἔρθει κοντὰ τοῦ 'Σούρια; Μόνο τῶρα πὺν μᾶθαι τὴν προδοσία της, καταλάβαινε πόσο τὴν ἀγαποῦσε!

— Τὴν ἀτιμῆ!... βόγγυσε. Τί νὰ τὴς κάνω τῶρα; Τέτοια φαρμακερὰ φίδια θέλουν σκότωμα... Μὰ δὲν ἔχω τὸ κουράγιο νὰ μπῆξω τὸ μαχαίρι μου στὸ στήθος, πὺν πάνω του κοιμήθηκα με τὴν ἐμπιστοσύνη!...

— Ἀφέντη, ὅσο σὲ μένα αὐτὴ τὴ δουλειά, τοῦ πρότεινε ὁ 'Αχμέτ. Θὰ τὴν τιμωρήσω ὅπως τὴς ἀξίζει.

— Ναί, ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ, πιστέ μου 'Αχμέτ. Μὰ σὲ παρακαλῶ νὰ κάνῃς γρήγορα. 'Αλλιῶς θὰ τρελλαθῶ!

Χωρὶς νὰ περιμένῃ δεύτερη κουβέντα, ὁ ὑπηρετὴς προχώρησε πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ Πιέρ, ὅπου κοιμόταν ἀκόμα ἡ Σούρια.

Ἐξαλλος ἀπ' τὸν ἀνυπόφορο πόνο πὺν τοῦ ἔξοικε τὴν καρδιά, ὁ νέος ὄρμησε στὴν καμαρούλα πὺν ἔμεινε ὁ 'Αχμέτ, καὶ ρίχτηκε πάνω στὸ κρεβάτι, με λυγμούς.

Μὰ, μόλις τὸ κεφάλι του ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι, ἀκουσε κάτι νὰ τρίξῃ. Σήκωσε τὸ προσκέφαλο. Ἀπὸ κάτω βρισκόταν ὁ κλεισμένος φάκελλος! Ἡ ἄλγεια δούραψε μπροστὰ στὰ μάτια του: Ὁ Προδότης δὲν ἦταν ἡ Σούρια, ἀλλὰ ὁ 'Αχμέτ!

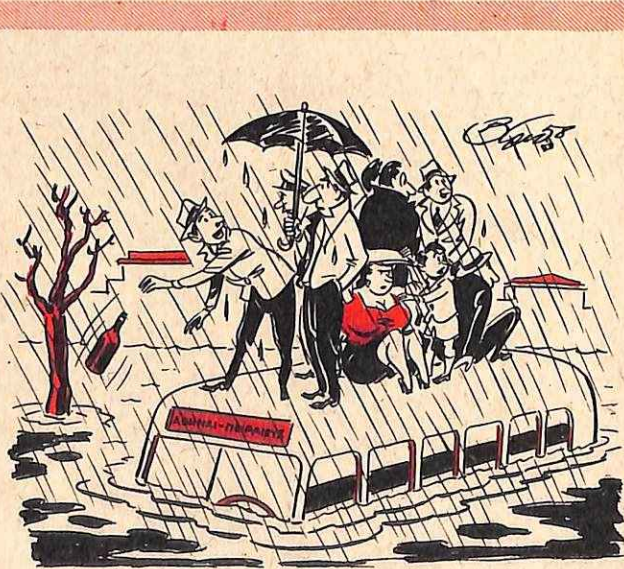
Τὴν ἴδια στιγμή, ἀκουσε τὸ ξεφωνητὸ τῆς κοπέλλας.

Ἐτρεξε σὺν τρελλὸς κοντὰ της, μὰ ἦταν ἀργά. Ἡ ἀγαπημένη του ξεψυχοῦσε, μέσα σὲ μιὰ λίμνη ὕδατος!

Ὁ Πιέρ τράβηξε τὸν περιστροφὸ τοῦ καὶ φώτεψε μιὰ θοαῖρα στὸ κεφάλι τοῦ 'Αχμέτ. Ὑστερα γονάτισε δίπλα στὴ Σούρια καὶ κόλλησε τὸ στήθος του στὸ δικὸ της. Ἡ τελευταία της πνοὴ γλίστρησε μέσα ἀπ' τὰ χεῖλιά του...

Ἀκούμπησε τότε τὸν περιστροφὸ στὸ μέτωπό του καὶ πῆσε τὴ σκανδάλη...

A. ΣΩΛΚ



— Στέλνω εἰδοποίησι τῆς γυναίκας μου, νὰ μὴν ἀνησυχῇ!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ὁ ξέφυγας Μ' ἔκανε λολοφόνο!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Τέρρυ Ρέγκαν βόλεκεν πὺς καὶ ἐπισκευάζει ραδιόφωνα καὶ δέκτες τηλεοράσεως σὲ μιὰ περιοχὴ τῆς Καλιφόρνιας. Ἐχει λοιπὸν ἀποφασίσει νὰ δολοφονήσῃ ἕνα ἀπὸ τοὺς πελάτες του, τὸν πλούσιο κι' ἀνάπηρο Ντελάνεϋ, γιατί ἔχει ἐρωτικές σχέσεις με τὴν γυναῖκα του Τζιλντα. Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ, χωρὶς ὅμως νὰ ἀνακαλυφθῇ, σχεδιάζει νὰ μεταρρυθμίσει μιὰ συσκευή τηλεοράσεως πὺν τοῦ ἔχει πούλησει ὁ ἴδιος, κατὰ τέτοιον τρόπο ὥστε καθὼς θὰ τὴ χρησιμοποιῇ ὁ Ντελάνεϋ ἀπὸ μακριά, ἀπ' τὴν ἀναπηρικὴ πολυθρόνα του, νὰ πάθῃ ἠλεκτροπληξία καὶ νὰ πεθάνῃ. Ἐτοί, θὰ φανταστοῦν ὅλοι πὺς ἐπρόκειτο γιὰ δυστύχημα. Κι' ὁ Ρέγκαν θ' ἀποκτήσῃ τὴν Τζιλντα καὶ τὴν περιουσία τοῦ Ντελάνεϋ. Ὁ Ρέγκαν εἶχε γνωρίσει γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς Ντελάνεϋ πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ, ὅταν πῆγε στὴ Βίλλα τοὺς γιὰ νὰ τοὺς πούλησῃ μιὰ συσκευή τηλεοράσεως. Καθὼς ἐγκαθιστοῦσε ὕστερα τὴν κεραία, με τὴ βοήθεια τῆς Τζιλντας, ἐκείνη τὸν προκαλοῦσε με τὴν στάσι της. Μεθυσμένος τότε ἀπ' τὴ γοητεία της, τὴν ἀρπάξε καὶ τὴ φίλησε τὴν ἴδια μέρα. Ἐκείνη πῆγε στὸ σπίτι τοῦ κι' ἔγινε φιλενάδα του. Ἀφού ὅμως τὸν ἐμπλέξεε στὰ δίχτυα της, ἄρχισε νὰ τοῦ υποβάλλῃ με σατανικὴ μαεστρία τὴν ἰδέα πὺς ἔπρεπε νὰ λείψῃ ἀπ' τὴ μέση ὁ ἀντρας της, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ζήσουν οἱ δύο τοὺς εὐτυχισμένους. Ἐπαψε μάλιστα νὰ τὸν βλέπῃ, γιὰ νὰ τὸν κάνῃ νὰ τὴν ποθήσῃ περισσότερο καὶ νὰ ὑποταχθῇ στὰ σχέδιά της. Ἐκείνος τῆς κοίταξε μιὰ θαυμάσια κι' ἀκρίβη ποιότητα, με τὸ μονόγραμμα της. Ὅσοσο σκέπτεται πὺς δὲ θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ τὴν γὰρ πάλι δικὴ του, ὅσο εἶναι ζωντανὸς ὁ ἀντρας της. Στὸ μεταξύ, ἐτοιμάζει ἕνα θαυμάσιο δέκτη τηλεοράσεως πὺν τοῦ ἔχει παρηγοῦναι ὁ Ντελάνεϋ.

Τὴν τρίτη, πῆρε τὸν 'ηλέφωνο ἡ Τζιλντα. Ἐκλείσε ὅμως κι' αὐτὴ, μόλις ἀναγνώρισε τὴ φωνὴν του.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, πῆγα ὡς τὴ Βίλλα τοῦ Ζαί Μπλε καὶ τριγύρισα πολλὰ ὥρα μὲς στὸ σκοτάδι, σὺν κλέφτης, γύρω ἀπ' τὸν κῆπο, γιὰ νὰ δῶ μονάχα τὴ σιλουέτα τῆς Τζιλντας στὸ παράθυρό της...

Τὴ συνάντησα στὸ Γκλὺν Κάμπ μιὰ φορὰ μονάχα. Βρισκόμουν, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, μαζί με τὸν σερίφη Τζεφerson. Περνώντας ἀπὸ κοντὰ μας, ἡ Τζιλντα μᾶς χαίρεται μ' ἕνα χαμόγελο κι' ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νὰ σταματήσῃ.

Μὲ τὴν κομψὴ καλοκαιρινήν του...

Τ' ἄλλο πρωὶ, λίγο μετὰ τὴς 9, ἐτοιμαζόμουν νὰ ξεκινήσω γιὰ τὴς δουλειές μου, ὅταν χτύπησε τὸ 'ηλέφωνο. Ἦταν ἡ Τζιλντα. Μιλοῦσε τόσο σιγὰ, ὥστε χρειάστηκε νὰ προσέξω πολὺ γιὰ νὰ καταλάβω τί μοῦλεγε. Ὑποβέτω πὺς ὁ Ντελάνεϋ θὰ βρισκόταν στὴν βεράντα, κι' ἡ Τζιλντα φοβότανε μήπως τὴν ἀκούσῃ.

— Ὅταν γύρισα στὴ Βίλλα, μοῦ εἶπε, ἦταν ξύπνιος! Εἶχε φῶς στὴν κάμαρά του.

Ἐσφίξα σπασμωδικὰ τ' ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου.

— Ξερεῖς πὺς βγήκες; ρώτησα.

— Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ τὸ βεβαιώσω. Σήμερα τὸ πρωὶ ὅμως, ἔχει κατεβασμένα μούτρα. Δὲν ἔχει πρόθεσι νὰ μὲρικὲς λέξεις...

— Ξέρεις, Τέρρυ, δὲ μπορῶ νὰ ἐξακολουθῶ νὰ σὲ βλέπω! Μὴν προσπαθῆσῃς πιά νὰ μοῦ μιλήσῃς. Λυποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ξαναδοῦσθῃ. Μὲ συχωρῆς πὺν παρὰσυρῆκα ἀπὸ ἀδυναμία... Σὲ παρακαλῶ, μὴ μοῦ ξανατηλεφωνήσῃς καὶ μὴ ζητήσῃς πιά νὰ με συναντήσῃς. Δὲν πρέπει νὰ μᾶθῃ τὸ παραμικρό! Λυποῦμαι πολὺ, ἀγάπη μου...

— Μὰ, Τζιλντα, δὲ μποροῦμε νὰ... Ἐρχεται! μ' ἔκοψε ἀπὸτομα...

Κι' ἔκλεισε τὸ 'ηλέφωνο.

Ὅταν ἕνας ἀντρας εἶναι ἐρωτευμένος με μιὰ γυναῖκα, ὅπως ἤμουν ἐγὼ με τὴ Τζιλντα, δὲ μπορεῖ πιά νὰ λογιεθῇ... Ἐπειτα ἀπὸ τέσσερις μέρες μαρτυρικές κι' ἄλλες τόσες ἐφιαλτικές νύχτες, εἶχα καταντήσει ἐρείπι! Ἦμουν ἀνίκανος πιά νὰ κυττάξω τὴ δουλειά μου. Μάλλον με τοὺς πελάτες μου. Δὲν πούλησα οὐτ' ἕνα μηχανήμα. Σκεπτόμουν ὅλο ἕνα τὴ Τζιλντα.

Τηλεφώνησα τρεῖς φορὲς στὴ Βίλλα τοῦ Ζαί Μπλε. Τὴν πρώτη, μοῦ ἀπάντησε ἡ Μαρία, ἡ χοντρή Μεξικάνη. Ἐκλείσα ἀμέσως τὸ 'ηλέφωνο.

Τὸ ἴδιο ἔκανα καὶ τὴ δεύτερη φορὰ, πὺν ἀπάντησε ὁ Ντελάνεϋ.

Τὴν τρίτη, πῆρε τὸ 'ηλέφωνο ἡ Τζιλντα. Ἐκλείσε ὅμως κι' αὐτὴ, μόλις ἀναγνώρισε τὴ φωνὴν μου.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, πῆγα ὡς τὴ Βίλλα τοῦ Ζαί Μπλε καὶ τριγύρισα πολλὰ ὥρα μὲς στὸ σκοτάδι, σὺν κλέφτης, γύρω ἀπ' τὸν κῆπο, γιὰ νὰ δῶ μονάχα τὴ σιλουέτα τῆς Τζιλντας στὸ παράθυρό της...

Τὴ συνάντησα στὸ Γκλὺν Κάμπ μιὰ φορὰ μονάχα. Βρισκόμουν, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, μαζί με τὸν σερίφη Τζεφerson. Περνώντας ἀπὸ κοντὰ μας, ἡ Τζιλντα μᾶς χαίρεται μ' ἕνα χαμόγελο κι' ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νὰ σταματήσῃ.

Μὲ τὴν κομψὴ καλοκαιρινήν του...

Μικρὴ ἱστορία

Μέχρι τελευταίας πνοῆς!...

Ἐνα μεγάλο φορτηγὸ αὐτοκίνητο, σαστὸ μεγαθύριο, πέφτει πάνω σὲ μιὰ μικροσκοπικὴ κούρσα I. X. Οἱ ἐπιβάτες τῆς τελευταίας, τὸ ζεύγος Ἀτυχίδου, ἐκφευδνόμενοι στὸ πεζοδρόμιο, ἐνῶ ὁ οδηγὸς τοῦ φορτηγοῦ ἀναπνέει ταχύτητα κι' ἐξαφανίζεται!

Φυσικά, ἐπακολουθεῖ συνασπισμός, μαζεύονται περίεργοι κι' ἐνῶ ἄλλοι τρέχουν νὰ βοηθήσουν τοὺς τραυματίες, ἄλλοι ἔχουν πιάσει ζωντὴν συζητήσι.

— Ἐφταιγε ὁ οδηγὸς τοῦ φορτηγοῦ!... λένε μερικοί.

— Ὁχι, ἐφταιγε ὁ οδηγὸς τοῦ ἰδιωτικοῦ!... υποστηρίζουν ἄλλοι.

Καὶ ἡ συζητῆσι καταλήγει σὲ ὁμηρικὸ καυγᾶ, ὅπου καταφθάνει καὶ τὸ ὄργανο τῆς Τροχαίας.

Ἀφού, λοιπὸν, πληροφθεῖται ὁ ἀστυφύλακος τὰ καθέκαστα, σπεύδει τοὺς τραυματίες καὶ ρωτᾷ τὸν κύριο Ἀτυχίδου:

— Ἐσεῖς ὁδηγοῦσατε;

— Μάλιστα... ἀποκρίνεται σ' ἐλεεινὰ χάλια ὁ Ἀτυχίδης.

— Μήπως εἶδατε τὸν ἀριθμὸ τοῦ φορτηγοῦ; Ξαναρωτᾷ ὁ τροχονόμος.

Κι' ὁ κύριος Ἀτυχίδης, ἀφού καταβάλλει μιὰ υπεράνθρωπη προσπάθεια νὰ θυμῇ, ἀπαντᾷ:

— Ἀσφαλῶς, γιατί τὰ δύο πρώτα ψηφία τοῦ φορτηγοῦ μοῦ ἔκαναν ἐντύπωση, ἐπειδὴ ἀντεπροσώπευαν τὴν ἡλικία μου, ἐνῶ τὰ δύο τελευταῖα τὴν ἡλικία τῆς γυναίκας μου...

Ἐκείνη τότε, πὺν ὡς τὴ στιγμή δὲν εἶχε βγάλει τιμωριά, γιὰ τὴν κατὰστασι τῆς ἦταν χειρότερη, ἀνασπώνεται καὶ μετὰ μεγάλη δυσκολία προφέρει:

— Ὁχι, ὄχι... Μὴν τὸν μνηστῆς, κύριε ἀστυφύλαξ. Δὲν ἔχουμε καμμιὰ ἀπολύτως ἀπαίτησι!...

χτύπη πὺν μοῦκοβε τὴν ἀνάσα... Ὅχτῳ μέρες μετὰ τὴ βραδυὰ πὺν εἶχαμε ἰδωθῇ γιὰ τελευταία φορὰ με τὴ Τζιλντα, συνέβη κάτι πὺν ἔδωσε μιὰ πραγματικὴ μορφή σ' ὅλους ἐκείνους τοὺς ἐφιάλτες.

Κατὰ τὴς 9 τὸ βράδυ, καθόμουν καὶ κἀνῆνα στὴν βεράντα μου. Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ, συννεφιασμένη.

Ξαφνικά χτύπησε τὸ 'ηλέφωνο. Στὴν ἀρχὴ βαρέθηκα ν' ἀπαντήσω. Ἀφῖσα τὸ κουδοῦνι νὰ χτυπήσῃ τρεῖς - τέσσερις φορὲς. Ὑστερα, πνίγοντας μιὰ βλαστήμια, πῆγα στὸ σαλὸν καὶ σήκωσα τ' ἀκουστικὸ.

— Ἐσεῖς εἰσαστε, Ρέγκαν;

Ἀναγνώρισα τὴ φωνὴ τοῦ Ντελάνεϋ. Ἡ καρδιά μου χτύπησε πρὸς τὸ δυνατό.

— Ναί, ἐγὼ, ἀπάντησα.

— Τὸ μηχανήμα ἔπαθε βλάβη. Πιστεύω πὺς θάχῃ καὶ καμμιὰ λάμπα.

Ἦταν ἡ πρώτη καλὴ εἰδήσις πὺν ἀκούγα, ἐδῶ καὶ μέρες. Ἐπιτέλους εἶχα μιὰ πρόφασι γιὰ νὰ τὴν ξαναδῶ!

— Ὁρθῶ ἀμέσως, εἶπα.

— Ὁ, δὲν ὑπάρχει τόση βία. Μπορεῖτε νὰρθῇτε κι' αἰριο!

Μὰ ἡ ἄλλη μέρα ἦταν Παρασκευὴ. Κι' ἤξερα πὺς ἡ Τζιλντα πῆγαινε κάθε Παρασκευὴ γιὰ φῶνια στὸ Γκλὺν Κάμπ...

— Αἰριο ἔχω δουλειά, εἶπα στὸ Ντελάνεϋ. Προτιμῶ νὰρθῶ τῶρα ἀμέσως.

— Καλὰ, ὅπως θέλετε.

Ἐκλείσα τὸ 'ηλέφωνο κι' ἐτοιμαστικὰ γρήγορα.

Ἐκῶτα τὴ διαδρομὴ σὲ δέκα λεπτὰ μονάχα.

Τὸ σαλὸν τῆς Βίλλας ἦταν φωτισμένο. Βγήκα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, πῆρα τὸ κουτὶ με τὰ ἐργαλεία μου κι' ἀνέβηκα στὴν βεράντα.

Ἦμουν συγκινημένος στὴ σκέψι πὺς θὰ τὴν ξαναβλέπω... Ὅταν μπῆκα στὸ σαλὸν, βρῆκα τὸ Ντελάνεϋ νὰ διαβάζῃ. Μὰ ἦταν μόνος του.

Δὲν εἶχα ἀντιμετωπίσει αὐτὴν τὴν πιθανότητα. Δὲν εἶχα σκεφθῇ πὺς ἡ Τζιλντα θὰ μ' ἀποφύγε ἐπιτήδες κι' ἐνοιῶσα μιὰ πικρὴ ἀπογοήτεσι.

Ὁ Ντελάνεϋ μοῦεῖζε τὸ δέκτη τῆς τηλεοράσεως.

— Πιστεύω πὺς ἔχει καὶ κάποια λάμπα, μοῦ εἶπε.

Πῆγα κοντὰ, ἐβγάλα τὸ πίσω κάλυμμα κι' ἐξέτασα τὴς λάμπες.

Ὁ Ντελάνεϋ με κυττάζε πρὸς ἐργαζόμενα. Ξαφνικά με ρώτησε:

— Εἰσαστε παντρεμένος, Ρέγκαν;

Ἡ ἀπρόοπτη αὐτὴ ἐρώτησι μ' ἔκανε ν' ἀνασπώσῃ. Σήκωσα τὸ κεφάλι μου καὶ τὸν κυττάξα.

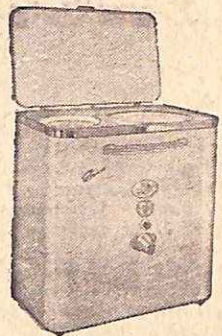
— Ὁχι, δὲν εἶμαι παντρεμένος, ἀπάντησα.

— Τυχρὸς εἰσαστε, φίλε μου! Θέλετε νὰ σὰς δῶσω μιὰ καλὴ συμβουλή; Μὴ παντρευθῇτε ποτὲ σας! Κυττάχτε πὺς μ' ἔκανε ἕνα ὁ γάμος...

Ἐσκέψῃ ἀπ' τὴν πολυθρόνα του, πρὸς τὸ μέρος μου, καὶ συνέχισε:

— Ἄν δὲν εἶχα παντρευθῇ, θὰ ἦμουν ἀκόμα καθηγητὴς τοῦ τένις.

Γιατί θα προτιμήσετε
το 'ΗΛ. Πλυντήριο
Στεγνώτήριο
BICO-COMBY



● Γιατί έχει φυγοκεντρικό στεγνώτήριο - όχι το αναχρονιστικό σπιτήριο - και στεγνώτήριο το ρούχα.

● Γιατί είναι στερεό, κομψό, εξωτερικά και εσωτερικά ελαφρύ.

● Γιατί θα το αγοράσετε από την αντιπροσωπεία σε πολύ ευθύνω-τερη τιμή από κάθε άλλο πλυντήριο.

BICO-COMBY Δρχ. 6000
Με θερμαντήρα » 6750
Ανευ στεγνώτηρου » 3750

Γεν. Αντιπροσωπεία - Αποκλ. Εισαγ.

Π. ΜΥΛΩΝΑΣ
Παλ. Πατρών Γερμανού 7-3ος όροφ.
(Γωνία Πλατ. Κλαυθμόνας και
"Αγ. Θεοδώρου")
Τηλέφωνα 33.052-32.889

Στην ΡΟΥΡΕΕ
γίνονται ρουπές



ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ
ΠΛΕΚΤΩΝ

● ΜΠΛΟΥΖΕΣ
● ΦΟΥΣΤΕΣ
● ΠΑΛΤΑ
● ΖΑΚΕΤΤΕΣ

Νέον ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΡΟΥΡΕΕ

ΒΟΥΛΗΣ & ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΣΕΡΒΙΑΣ 11

νις στο κινηματογραφικό στούντιο και θα κέρδιζε 1500 δολάρια τη βδομάδα...

Ξαναόρισε να εξετάζω το μηχανισμό της τηλεόρασης.
— Θα σας δώσω και μια άλλη συμβουλή εξακολουθήστε ο Ντελάνεϊ. Αν η γυναίκα μου σας προτείνει κάποτε να ανεβείτε μαζί της στο αυτοκίνητό της, μη δεχτείτε για κανένα λόγο! Είναι τρομερά επικίνδυνη, όταν κάθεται στο βολάν! Είχα την ανοησία να την αφήσω μια φορά να σωφάρε — μια φορά μονάχα — κι' αυτό έφτασε! Από τότε, βρίσκω μια καρφωμένη σ' αυτή την πολυθρόνα...

Δε μίλησα. Έπειτα από ένα λεπτό, ανακάλυψα μια λάμπα που είχε καεί. Την έβγαλα και την έδειξα στο Ντελάνεϊ.

— Αυτή είναι η αιτία της βλάβης, του είπα. Έχω σ' αυτοκίνητό μου μια ανταλλακτική λάμπα. Πάω να τη φέρω.

Βγήκα απ' το σπίτι, ανέβηκα στο αυτοκίνητο και πήρα τη λάμπα. Πρόσεξα τότε ότι η κάμερα της Τζιλντάς ήταν φωτισμένη και το στόρ του παραθύρου τραβηγμένο. Βρισκόταν λοιπόν στο σπίτι, αλλά δεν ήθελε να παρουσιαστεί.

Ξαναγύρισα στο σαλόνι και τοποθέτησα την καινούργια λάμπα. Ύστερα έβγαλα μπροστά το μηχανήμα. Η εικόνα εμφανίστηκε πάλι, κανονικά, με τον ήχο, κι' έκλεισα ύστερα τη συσκευή.

— Τώρα όλα είν' εν τάξει, είπα.

— Αλήθεια; Τί απλό που ήταν! παρατήρησε ο Ντελάνεϊ. Πόσα σας όφειλοι;

— Δεν έχετε να μου πληρώσετε τίποτα, αφού δεν είναι δικό σας το μηχανήμα.

— Εφόσον δε σας πληρώνω νοίκι, οι βλάβες βαρύνουν έμένα, διαμαρτυρήθηκε. Τί σας χρωστάω;

— Τρία δολάρια.

— Τζιλντά! Έλα δώ! φώναξε, έτσι όπως καλεί κανείς το σκυλί του, όταν είναι νευρισμένος.

Τότε μονάχα παρατήρησα πάνω στο τραπέζι, κοντά του, μια μπουτίλια ούσκυ μισογεμάτη κι' ένα ποτήρι. Κατάλαβα πως ήταν μεθυσμένος και τον μίσησα ακόμα πιο πολύ...

Η πόρτα άνοιξε και φάνηκε η Τζιλντά. Άναστατώθηκε, βλέποντας την τόσο χλωμή.

Με κύτταξε. Τα γαλιανά της μάτια θάλασαν λίγο. Με χαϊρέτησε ωστόσο ευγενικά με το κεφάλι.

— Δός μου τρία δολάρια της είπε ο άντρας της επιτακτικά κι' ανυπόμονα.

Έκείνη διέσχισε το δωμάτιο και πήγε να πάρη την τσάντα της πάνω απ' το μπουφέ.

Τη στιγμή εκείνη, είχα ξαναβάλει στη θέση του το πίσω κάλυμμα της συσκευής. Έσφιγγα την τελευταία βίδα, όταν η Τζιλντά πλησίασε το Ντελάνεϊ, ανοίγοντας την τσάντα της.

Πήρε από μέσα τρία χαρτονομίσματα του 1 δολαρίου. Καθώς όμως τάβγαζε, η τσάντα της ξεφύγε απ' τα χέρια κι' έπεσε χάμω. Το περιεχόμενό της σκορπίστηκε γύρω απ' την πολυθρόνα του Ντελάνεϊ.

Είδα τότε την πουντιέρα που είχα χαρίσει στη Τζιλντά. Είχε πέσει σ' ένα μέρος όπου ήταν αδύνατο να μη τη δει ο άντρας της!

Βρισκόμουν, τη στιγμή εκείνη, γονατισμένος κοντά στο μηχανήμα. Έμεινα εκεί, σαν παράλυτος, ενώ σηκώνονταν οι τρίχες του κεφαλιού μου.

Ο Ντελάνεϊ είχε γίνει ξαφνικά κατακόκκινος. Κύτταξε την

πουντιέρα, άμילητος...

Η Τζιλντά έμεινε για μια στιγμή σασιτισμένη κι' ακίνητη. Ύστερα έσκυψε γρήγορα για να μαζέψω την πουντιέρα. Άλλ' ο Ντελάνεϊ της άρπαξε το χέρι, της τσούριψε βάνουσα και της πήρε την πουντιέρα μέσ' απ' τα δαχτυλά της.

Έκείνη προσπάθησε να την ξαναπάρη.

— Όλ' αυτά γίνανε μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Σηκώθηκα σιγά-σιγά.

Ο Ντελάνεϊ σήκωσε τότε τ' αριστερό του χέρι και χαστούκισε μ' όλη του τη δύναμη τη Τζιλντά στη μύτη και στο στόμα. Το χαστούκι άκουστηκε σαν πιστολιά μέσα στο δωμάτιο.

Η Τζιλντά τρέκλιζε, έχασε την ισορροπία της κι' έπεσε χάμω με τα τέσσερα. Έγώ έμεινα εκεί που βρισκόμουν, προσπαθώντας να συγκρατηθώ, να μην άρπάξω απ' το λαιμό αυτό το κτήνος!...

Μουρμουρίζοντας κάτι ανάμεσα στα δόντια του, ο Ντελάνεϊ εξέτασε από κοντά την πουντιέρα.

Η Τζιλντά ξανασηκώθηκε, με κόπο. Είχε ανοίξει λίγο η μύτη της. Ήταν αλβινα άξιολύπητη, με το αίμα που κυλούσε στο πηγούνι της και με το κατάχλωμο πρόσωπό της, άλλοιωμένο απ' τον τρόμο.

Ο Ντελάνεϊ άνοιξε την πουντιέρα κι' έμεινε μια στιγμή κутάζοντας το όνομα που ήταν χαραγμένο μέσα απ' το καπάκι της. Ύστερα σήκωσε τα μάτια του και μούγκρισε με μανία:

— Όστε έπιασες φίλο, βρώμα! Η Τζιλντά δεν απάντησε. Ακουμπούσε την πλάτη της στον τοίχο κι' είχε σταυρωμένα τα χέρια της στο στήθος της, ενώ το αίμα εξακολουθούσε να στάζει απ' τη μύτη της πάνω στο φόρεμά της.

Δε σούφτανε που με κατάντησες άνηπρη. Έπρεπε να μ' απαντήσεις κι' όλες! πρόσθεσε ο Ντελάνεϊ.

Πέταξε την πουντιέρα στην άλλη άκρη της κάμαρας, πάνω στον αντίκτυπο τοίχο. Το σκέπασμά της έσπασε κι' ο καθρέφτης της έγινε χίλια κομμάτια.

Η Τζιλντά βγήκε τρέχοντας απ' το δωμάτιο.

Τότε μονάχα ο Ντελάνεϊ φάνηκε πως πρόσεξε την παρουσία μου. Μούρριξε μια ματιά μανιασμένη και φώναξε σαν τρελλός:

— Αδειάστε μου τη γωνιά! Κι' αν πήτε λέξι για ό,τι είδατε, θα χετέ να κάνετε μαζί μου!...

Δρόμο!

Μάζεψα το κουτί με τα έργα λεία μου, βγήκα απ' το δωμάτιο και ξαναγύρισα σ' αυτοκίνητό μου.

Όταν έφτασα στην καγκελόπορτα, σταμάτησα και κατέβηκα για να την ανοίξω. Είδα τότε τη Τζιλντά να ξεπροβάλλει απ' το σκοτάδι και να προχωρή μέσ' στο φως των προβολών μου.

Ήταν άξιολύπητη, με τη μύτη της προσημένη και το πηγούνι της γεμάτο ξερά αίματα. Τα μάτια της πετούσαν αστραπές.

Όταν θέλησα να την πλησιάσω, μου φώναξε:

— Μη μ' αγγίζεις!

Ο απότομος τόνος της με παράλυσε. Ωστόσο της είπα:

— Δε μπορείς πια να μείνεις μαζί του! Είν' αδύνατο, έπειτα απ' αυτό που συνέβη. Έλα απ' αυτό που εύχισιμάς μαζί μου! Θα σε κάνω ευτυχισμένη... Ο' άνοχασητή να σου δώσω διαζύγιο.

— Όχι! Φύγε! πρόσφερε με φωνή χαμηλή, πνιγμένη απ' τη συγκίνηση. Αρχίζω να σε μισώ, Τζιλντά. Αρχίζω να σε μισώ, Τζιλντά. Αρχίζω να σε μισώ, Τζιλντά.

— Έπειτα είχα την κουταμάρα

να σ' αγαπήσω, κινδυνεύω τώρα να με σκοτώσει αυτό το κτήνος.

— Μη μου μιλάς έτσι... Δε μπορείς να μείνεις μαζί του τώρα πια. Πρέπει ναρθείς με μένα!

Κατάβρωσα να την πιάσω απ' το μπράτσο και προσάφησα να την τραβήξω, να τη σφίξω στην αγκαλιά μου. Πάλεψε όμως και μου ξέφυγε.

— Μη με πλησιάζεις! ξαναείπε. Πρέπει λοιπόν να γονατίσω μπροστά σου, για να σε ικετεύω να μ' αφήσεις ήσυχη!...

Οά καταφέρω να τον κάνω να πιστέψει πως αγόρασα εγώ μόνη μου την πουντιέρα. Για να γίνη όμως αυτό, δεν πρέπει να ξαναάρθω να με δεις... Πόσες φορές πρέπει να σου το ξαναπώ πως δε θα μωρέσω ποτέ να τον αφήσω;

— Θα τον αφήσεις μονάχα, όταν πεθάνη, πρόσφερε με ήρεμη φωνή. Έτσι δε μου είχες πει;

— Έκαμε μια χειρονομία απειληστικής.

— Μα δε θα πεθάνη! Θα ζήσει ακόμα πολλά χρόνια! Φύγε... και μην ξαναάρθεις εδώ, αλλιώς θα με κάνεις να σε μισήσω, όσο σ' αγαπώ τώρα!

— Έκαμε ύστερα μισή στροφή κι' έφυγε τρέχοντας, μέσ' στο σκοτάδι. Δεν προσπάθησα να την κρατήσω...

Έκείνη τη στιγμή αποφάσισα να σκοτώσω το Ντελάνεϊ. Δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να βγούμε απ' το αδιέξοδο!

Απόρησα μάλιστα πως δεν είχα σκεφτεί πρωτότερα αυτή τη λύση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Τελείωσα το δέκτη της Κυριακή το βράδυ. Κατά τη γνώμη μου, ήταν το καλύτερο μηχανήμα που μπορούσε να γίνη, στο είδος του.

Το πρωί της Δευτέρας, νωρίς, τον φόρτωσα σ' αυτοκίνητό μου και ξεκίνησα για τη βίλλα του Ντελάνεϊ.

Είχα να δώ τη Τζιλντά από τότε που ο Ντελάνεϊ την είχε χτυπήσει μπροστά μου. Μα δεν είπα τίποτα να ξαναρεθώ αντίκτυπο της. Τη σκεπτόμουν διαρκώς, αλλά δεν ήθελα να τη ξανασυναντήσω, πριν όριστικοποιήσω το σχέδιό μου. Έκείνο που φοβόμουν προπάντων, ήταν μήπως πού πή τηθώ απ' το σκοπό μου. Ήμουν αποφασισμένος να προχωρήσω ως το τέλος, ό,τι κι' αν συνέβαινε!

Πλησιάζοντας στη βίλλα, είδα στο δρόμο τη Τζιλντά, που έπλενε τη Μπουτί. Μα δε σταμάτησα κοντά της.

Έκείνη κύτταξε γύρω. Οι μοτίες μας συναντήθηκαν για μια στιγμή. Συνέχισα όμως το δρόμο μου.

Θάλεγα κανείς πως ήμιασε δυο άγνωστοι, που περνούσαμε ο ένας δίπλα απ' τον άλλο. Μα δε θ' άργούσαμε να βρεθούμε ξανά.

Εκρίνα προτιμώτερο, όσο δεν είχα αρχίσει ακόμα να έκτελώ το σχέδιό μου, να φερνώνμασε ο ένας στον άλλο σαν ξένοι. Ήταν άλλωστε πολύ πιο φρόνιμο, προπάντων στην περίπτωση που θα παρουσιαζόταν καμιά άναποια και θ' άρχιζε η αστυνομία μαζί μου.

Ο Ντελάνεϊ διάβαζε την εφημερίδα του. Σήκωσε τα μάτια του, όταν άκουσε τ' αυτοκίνητό μου. Άφισε το διάβασμά του και κύλησε την πολυθρόνα του ως τα κάγκελα της βεράντας.

— Τόφερα, κύριε Ντελάνεϊ, του είπα. Το έτοιμασα, όπως σας το είχα υποσχεθεί.

— Έν τάξει, Ρέγκαν. Έγινε καλό;

— Αυτό θα το κρίνετε μόνοι σας.

Κουβάλησα πρώτα το μεγάλωνο και τ' άφισα μέσα στο σαλόνι.

Χρειάστηκα μισή ώρα περίπου για την εγκατάστασή του δέκτου. Ύστερα εξήγησα στο Ντελάνεϊ πως λειτουργούσε.

Έβαλα ένα δίσκο στο πικ— απ και δυνάμωσα τον ήχο. Παρατήρησα τότε πως έκανε εξαίρετική εντύπωση στο Ντελάνεϊ, όπως τόχα προβλέψει άλλωστε.

— Νομίζεις κανείς πως έχει ολόκληρη όρχηστρα στο δωμάτιό! φώναξε.

Έπειτα έβαλα σε λειτουργία την τηλεόραση. Τούδειξα πως να χρησιμοποιή το μαγνητόφωνο. Διασκεδάσε σαν παιδί αποτυπώνοντας τη φωνή του κι' άκουγοντάς την ύστερα στο μεγάφωνο.

Έκείνο που του άρεσε όμως περισσότερο, ήταν η συσκευή τηλεχειρισμού, που είχα στερεώσει πάνω στο μπράτσο της πολυθρόνας του. Ήταν ένα μικρό ταμπλώ με τρία κουμπιά, το πρώτο για ν' ανοίγην και να κλείνη το δέκτη και τ' άλλα δυο για τη ρύθμισή των εικόνων και του ήχου.

Όταν είχα αγοράσει αυτή τη συσκευή, κάθε κουμπί ήταν απομονωμένο καλώς κι' ένα μικρό καουτσουκένιο κάλυμμα. Είχα φροντίσει όμως να το βγάλω, καθώς και τη μοναδική επένδυση της συσκευής. Έτσι, το μεταλλικό ταμπλώ βρισκόταν σ' επαφή με το μπράτσο της πολυθρόνας.

Τέλος, αφού τα ξέστειρα και τα δοκίμασα όλα κι' αφού παρακολούθησα ένα μικρό φιλμ στην τηλεόραση, ο Ντελάνεϊ έκλεισε το δέκτη, πατώντας το κουμπί που είχε δίπλα του, και στράφηκε σέ μένα.

— Είμαι ένθουσιασμένος! μου είπε. Ποτέ δεν πίστευα πως θα σαστε ικανώς να μου φτιάσετε ένα τόσο τέλειο μηχανήμα! Μπράβο!...

— Έκαμα ό,τι καλύτερο μπορούσα, κύριε Ντελάνεϊ... απάντησα, με τα μάτια μου καρφωμένα στο χέρι του που τ' άκουμπουσε στο ταμπλώ του τηλεχειρισμού.

— Και πόσο μου είχατε πη πως θα μου το πουλήσετε;

— Χίλια πεντακόσια δολάρια. Έπειθε όμως το μοντάρισμα μόνο μου και άπασχολήθηκα πολύ λιγότερο απ' όσο πρόβλεπα, θα σας το άφισα για χίλια διακόσια μονάχα.

Δεν είχα καθόλου την πρόθεση να κερδίσω απ' αυτή τη συσκευή. Μπορούσα να τού την άφισα στο κόστος της... μια και θα μου χρησίμευε για να τον σκοτώσω!

— Έν τάξει! μου είπε, ευχαριστημένος. Θα σας στείλω ένα τσέκ.

— Μάλιστα, κύριε Ντελάνεϊ. Μου είπε ύστερα κάτι που μ' έκανε να σκεφτώ πως ήμουν αληθινά πολύ τυχερός.

— Μήπως τυχόν ξέρετε καμιά γυναίκα, για να την πάρουμε παραδουλεύτρια;

— Αυτή η καταραμένη Μεξικάνικα δε θέλει πια νάρχεται. Λέει πως είναι πολλός ο δρόμος, απ' τη τσάσι του λεωφορείου ως εδώ. Από αύριο, δε θα ξαναάρθω πια.

Η Μεξικάνικα υπηρέτρια άποτέλουσε πραγματικά ένα από τα κυριώτερα εμπόδια στο σχέδιό μου.

Μου ήταν αδύνατο να πραγματοποιήσω το συνδυασμό που αποκρυσταλλώνονταν σιγά-σιγά μέσα στο μυαλό μου, αν βρισκόταν κάποιος στη βίλλα, τη στιγμή που θα πεθαινε ο Ντελάνεϊ.

Να λοιπόν που αυτός δε σκέτολος εξαφανιζότανε μένος του!

— Θα ρωτήσω, κύριε Ντελάνεϊ, είπα. Κι' αν μάθω πως υπάρχει καμιά κατάλληλη, θα σας είδοποιήσω.

— Θα με υποχρεώσετε, Ρέγκαν!... Σας ευχαριστώ και πάλι για το μηχανήμα.

Ακούμπησε ύστερα τα δαχτυλά του στο κουμπί του τηλεχειρισμού κι' έβαλε πάλι σε λειτουργία το δέκτη της τηλεόρασης.

Μούκανε παράξενη εντύπωση, όταν τον έβλεπα να χρησιμοποιεί αυτό το κουμπί... Αν μ' εύνουσε λίγο ακόμα η Τύχη, την έρχομένη Παρασκευή, που θακανε αυτή την ίδια κίνηση, θα πέβαινε άμέσως!

— Άπλωσε το χέρι του και πήρε ένα τσιγάρο. Τ' άναψε, τράβηξε μια ρουφηξιά, μισοκλείνοντας τα μάτια του, κι' ύστερα με ρώτησε ξαφνικά:

— Τί ιδέα έχετε για τη γυναίκα μου, Ρέγκαν;

— Αναρωτήθηκα μήπως υποπτευότανε πως την είχα φιλενάδα...

— Τί απάντησι μπορεί να σας δώσω σε μια τέτοια ερώτηση; είπα, προσπαθώντας να φανώ άπαθής.

— Ήθελα απλώς να μάθω τη γνώμη σας γι' αυτήν... Ακούστε! Έχω πη λίγο κι' είμαι κάπως φλύαρος. Μα έρχονται στιγμές που νοιάζω την ανάγκη να μιλήσω σε κάποιον... Θα σας πω κάτι, σχετικά με τη γυναίκα μου. Ύστερα, ίσως να με δικαιολογήσετε κάπως που τη χτύπησα.

— Μα δεν υπάρχει λόγος, κύριε Ντελάνεϊ... διαμαρτυρήθηκα.

— Αυτή η γυναίκα είναι όμορφη, πολύ όμορφη, αλλά κουτή και κακή! Την είχα συναντήσει για πρώτη φορά στην παλιά του στούντιο, όπου δούλευα... Είχα δη πολλές στάρ σ' αυτή την ίδια παλιά. Μα, μόλις αντίκρισα τη Τζιλντά, μου κόπηκε η ανάσα!

— Αδειάσε το ποτήρι του και το ξαναγέμισε. Το χέρι του έτρεμε κι' έχυσε το μισό ούισκυ απ' έξω.

— Την έρωτεύτηκα τότε, Ρέγκαν, συνέχισε. Τη σκεπτόμουν διαρκώς, μέρα και νύχτα. Της έκανα διάφορες προτάσεις, μα δεν ήθελε ν' άκούση τίποτα. Ζητούσε γάμο!

— Θα μπορούσα νάχω έρωτευτή τόσες πενταμορφες στάρ! Κι' ό-μως ξετρελλάθηκα, ο ήλιος, με τη Τζιλντά! Και ξέρετε γιατί; Για τον τρόπο που σκαρφαλώνε στη σκάλα, όταν έβγαίνει απ' την παλιά, με το μαγιά της κολλημένο στο κορμί της, που έσταζε ολόκληρο...

— Έμεινα ακούγοντάς τον. Θάθελα πολύ να φύγω. Άλλ' αυτά που μούλεγε με μαγνητίσανε, όπως ένα φίδι υπνωτίζει τη λεία του...

— Ξέρετε τί έχει η γυναίκα μου; συνέχισε, σκύδοντας λίγο για να με κυττάξει στα μάτια. Θα σας το πω εγώ: Είναι διψασμένη για λεφτά! Αυτό μονάχα σκέπτεται διαρκώς. Αν δεν είχα περισυρία, δε θα μενε ούτε δέκα λεπτά μαζί μου.

— Ξέρετε ποιά ήταν το πρώτο πράγμα που μ' έβαλε να κάνω, πλάσμα που μ' έβαλε να σκεπαστώ τη ζωή μου. Κάλεσε μάλιστα η ίδια ένα πλάσι άσφαλιστική εταιρείας γι' αυτή τη σιτική εταίρειας να με δουλειά. Και προσάφω ένα ασφαλιστήριο συμβόλαιο για 100 χιλιάδες δολάρια.

— Για να την ξεφορτωθώ — δεν ξέρετε πόσο επέμενε! — της είπα στο τέλος πως είχα κάνει σ' αυτή την δουλειά. Δεν το πίστευε!

Φε, παρά μονάχα όταν της έδειξα το συμβόλαιο, με την υπογραφή μου. Δεν έμαθε όμως ποτέ πως ξέσκινα αυτό το χαρτί, ά-μέσως αφού της το δείξα!

Χαμογέλασε σαρκαστικά, δείχνοντας τα δόντια του.

— Ξέρετε τί έγινε ύστερα; συνέχισε. Ένα βράδυ, είχαμε πάει σε κάποιο φιλικό σπίτι. Είχα πη κάτω περισσότερο και, στο γυρισμό, την άφισα να σωφάρε εκείνη. Αποκοιμήθηκα μάλιστα, μέσα σ' αυτοκίνητο.

— Ξαφνικά, σταμάτησε στην έρμηιά, στο βουνό, και κατέβηκε από τ' αυτοκίνητο για να μιλήσει με κάποιον γνωστό της, που είχε σταθή με το δικό του αυτοκίνητο έτσι που έφραζε το δρόμο.

— Πριν κατεβή απ' τη θέση της, είχε σφίξει το χειρόφρενο — έτσι λυσιρρίστηκε τουλάχιστον, όταν τη ρώτησε η αστυνομία. Ωστόσο, τ' αυτοκίνητο άρχισε ξαφνικά να κυλά προς τα πίσω και κατρακύλησε στο γκρεμό, με μένα μέσα!

— Χρειάστηκε καιρό για να καταλάβω τί έγινε πραγματικά! Θέλετε να σας πω τί πιστεύω τώρα; Είμαι βέβαιος πως έπιχειρήσε να με σκοτώσει, για να πάρη απ' την ασφάλεια τις 100 χιλιάδες δολάρια!

— Δε θέλω ν' άκούω τέτοια φορική πράγματα! διαμαρτυρήθηκα. Έβαστε μεθυσμένος και δεν ξέρετε τί λέτε.

— Ίσως νάχετε δίκιο, Ρέγκαν. Ωστόσο, αυτή η ιδέα δε φεύγει απ' το μυαλό μου!... Και τώρα πούπιασε καινούργιο φίλο, πρέπει να προσέχω ακόμα πιο πολύ... Φίλος της ήταν, πιστεύω, κι' εκείνος που είχε κλείσει το δρόμο με τ' αυτοκίνητό του. Το ίδιο υποπτεύθηκε άλλωστε κι' η αστυνομία τότε. Μα εγώ ήμουν τόσο τοιμημένος μαζί της, ώστε έκανα τη βλακεία να πω στους αστυνομικούς πως εγώ είχα ξεσφίξει το χειρόφρενο!

— Της είχα ακόμα εμπιστοσύνη, την έποχη εκείνη. Τώρα όμως τελείωσε πια!

— Γιατί λοιπόν δεν τη διώχνετε; ρώτησα.

— Κούνησε το κεφάλι του.

— Ό, όχι! απάντησε. Δεν τώχω σκοπό! Κι' αν τώδελα άλλωστε, δε θαέρυγε εκείνη. Όσο πιστεύει πως θα πάρη την περιουσία μου όταν πεθάνω, θα μένη μαζί μου. Την ξέρω καλά... Κι' ύστερα, αν έφυγε, ποιά θα με περιπτόιανε; Με ποιά θα μάλωνα πια; Ποιά θα γκρινιάζε, ποιά θα βόριζε;

— Δεν πίστευα ούτε λέξι απ' όσα μου είχε διηγηθ. Μα ήμουν ευχαριστισμένος που είχα άκούσει να τα λέη, γιατί τώρα θα μου ήταν πια πολύ πιο εύκολο να τον δολοφονήσω!

— Φεύγω τώρα, κύριε Ντελάνεϊ... είπα.

Τον άφισα ν' άσכולήται πάλι με την τηλεόραση κι' ανέβηκα σ' αυτοκίνητό μου. Αφού πέρασα το γκαράζ, είδα τη Τζιλντά να στέκεται ακόμα κοντά στη Μπουτί.

Σήκωσε τα μάτια της και με κύτταξε, καθώς περνούσα. Της έκανα ένα μικρό νόημα, αλλά χωρίς να σταματήσει. Δεν την κύτταξα μάλιστα, παρά μονάχα μέσ' στο καθρέφτάκι μου, αφού προχώρησα λίγο.

— Έμεινε με τα μάτια της καρφωμένα πάνω μου...

Τώρα που έλειπε απ' τη μέση η Μεξικάνικα υπηρέτρια, είχα άπαλαχά απ' το ενοχλητικότερο εμπόδιο. Αν μπορούσα νάμαι βέβαιος πως η Τζιλντά θα κατέβαινε στο Γκλίν Κάρπ, το πρωί της Παρασκευής, θα συμπεραίνα ότι



Ο Εφιάλης
κάθε κοπέλας

Η υπερπαραγωγή των υποδερμινών λαπαρογυγών άδένων είναι η αιτία του κακού. Το υπερπαραγόμενο λίπος κλείνει τους πόρους και γίνεται αιτία να σχηματισθούν τα σπυράκια, οι άκμια, (μυμπικια) τα θύματα, ή οι έφηλιδες.

Η πούδρα SULFODERM θεραπεύει όλες τας άνωτέρω παθήσεις του άκαθάρτου δέρματος διότι περιέχει ένεργόν ουσίον, που διεισδύει εις το βάθος του δέρματος κυττώ το κακό στή ρίζα των άδανένωσαν καταληκτικώς την βελ. πιδερμίδα.

δ Ντελάνεβ θα βρισκότανε μόνος του στη βίλλα, εκείνη την ώρα...
Ναί, αλλά θάβασε να λειτουργήσει η τηλεόραση;
Συμβουλευτήκα την εφημερίδα, που δημοσίευε τα προγράμματα της τηλεόρασης για την ημέρα εκείνη. Κι' ανακάλυψα με μεγάλη μου χαρά ότι, το πρωί της Παρασκευής, επρόκειτο να μεταδοθούν σκηνές απ' τα περιφημότερα ματς του Τζακ Ντέμπεου. Το φιλμ αυτό επρόκειτο να προβληθεί στις 10 παρά τέταρτο. "Η-ξερα δε πως ο Ντελάνεβ δε θα βάλει για κανένα λόγο να χάσει αυτό το θέαμα."
"Η Τύχη εξακολουθούσε να μ' ευνοεί..."
"Έμενε τώρα να υπερνικήσω την κυριώτερη δυσκολία."
Θάπρεπε να πάω στη βίλλα των Ντελάνεβ, την Πέμπτη το βράδυ, για να συνδέσω με το δυνατό ρεύμα τη συσκευή τηλεχειρισμού. "Εξ άλλου, έπρεπε να τα κανονίσω έτσι ώστε να μη βρίσκωμαι κοντά στη βίλλα του Ζαί Μπλάι, τη στιγμή που θα πέθαινε ο Ντελάνεβ."
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.



Η Μιράντα άπαντά

ΜΙΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΦΛΗΞΗ

"Η Δούκισσα της Πλακέντίας είναι κόρη Βιομηγάνου και βρίσκεται μέσα στα πλούτη και στις ανέσεις. Μητέρα δεν έχει, αλλά έχει στο σπίτι της όλους εκείνους που πρέπει να την περιποιηθούν. Παρ' όλα αυτά της λείπει το κυριώτερο, η μητρική στοργή. Γι' αυτό ο πατέρας της προσπαθεί με κάθε τρόπο να της προσφέρει τα πάντα για να μετριάσει αυτή την έλλειψη. Τη σπουδάζει, την έστειλε στο εξωτερικό για να τελειοποιηθεί δυο χρόνια κι όταν γύρισε, την πήρε στα γραφεία του για να της δώσει κάποια απασχόληση. "Επίσης, ο πατέρας της δεν παντρεύτηκε μια άλλη γυναίκα, για να μην έρθει η κόρη του σε αντίθεση με τη μητέρα και πικραθεί πιο πολύ. Στο τηλέφωνο, λοιπόν, που διευθύνει η νέα αυτή, στα γραφεία του πατέρα της, εργαζόταν ένας νέος, φτωχός, γλωσσολόγος και εργατικός, αλλά παραμερισμένος από όλους τους άλλους. Η νέα όμως ανέκαυσε τις ικανότητες του και τον έβγαλε από την αφάνεια. Μάλιστα, τον συμπαθούσε τόσο πολύ, που ήταν έτοιμη να ζητήσει από τον πατέρα της, να του αδειάσει το μισό και να καλυτερέψει τη θέση του. Ποιά ήταν ωστόσο η έκπληξή της, όταν ο πατέρας της την πληροφορήθηκε ότι το νέο αυτόν, τον προώριζε για... γαμπρό του κι ότι τον είχε υπό δοκιμασία!"
"Η έκπληξή μου ήταν μεγάλη, αλλά δεν άρνηθηκα. Τον αγαπούσα κι εγώ στα κρυφά. Οι φίλες μου, μου λένε ότι δεν πρέπει να πάρω ένα φτω-

χό γιατί θ' απογοητευθώ. "Αλλά εγώ δεν συμφωνώ μαζί τους. "Εσείς τι λέτε;"
"Εχω τη γνώμη ότι η έκλογή σας είναι θαυμάσια και σας συγχαίρω για τις ιδέες, που έχετε. Να δεχθείτε και σας εύχομαι να ευτυχίσετε."
Πανεμένη άνεμων: Δε βλέπω γιατί περιπλέκετε τόσο πολύ τη ζητήματα. Πρέπει να είστε ειλικρινής σ' όλες τις εκδηλώσεις σας και ακόμη περισσότερο προς τους γονείς σας. Κάτι που έχετε, να τους το λέτε και να παίρνετε μαζί την απόφαση. "Αν αυτός ο νέος είναι αξιόλογος και εργατικός, τότε γιατί να μη τον πάρετε;"
Ατυχος σ' όν έρωτα: Την αγαπάτε και της στείλατε δυο γράμματα. Στο πρώτο δεν απάντησε, με το δεύτερο όμως σας είπε να μη την ενοχλήτε. Σας φαίνεται περίεργο γιατί κρότησε τα γράμματά σας; Θα ήταν μεγάλη προσβολή για σας, αν τα επέστρεφε και νομίζω πως έκανε πολύ καλά, δίνοντας μια απάντηση. Θα θέλατε να σας εμπιστεί; "Όσα για τα γράμματα, δε φαίνεται να τα κρατά ως κειμήλια! "Ασφαλώς θα τα έδειχνε. "Όπως σας προέκυψε, λοιπόν, μη την ενοχλήτε και μη ψάχνετε να βρείτε την αιτία, γιατί δεν είναι σωστό να έρευνά κανείς τη ζωή του άλλου."
Τάκης Μπουραντάτος: Το γράμμα σας παρέδωσε στον ειδικό συντάκτη και θα καταχωρήσει την αγγελία σας, γιατί δεν άφρα τη στήλη αυτή."
Η συγχρηματοδότης, Ε.Τ.: Δε σκέφτεστε λογικά, όταν λέτε: "Δε θέλω να τον χάσω, γιατί εί γαμπρός είναι περιζήτητος". Δηλαδή, απορρίπτετε να δεχθείτε επειδή οποσδήποτε πρέπει να παντρευτείτε; Μια καλή και φρόνιμη κοπέλα, όπως λέτε ότι είστε, δεν ακούει τον κόσμο. "Αφού έχετε τις σκέψεις αυτές για γάμο, πρέπει να ενημερώσετε τους γονείς σας, οι οποίοι θα ερευνήσουν και θα μάθουν αν είναι "άπατεω" ή όχι, όπως λέτε, και αν όλα αυτά που λένε είναι ψέμματα. Και τότε δεν υπάρχει λόγος να μην τον παντρευτείτε. "Αν όμως είναι τότε πρέπει να φυλαχθείτε και να διαφυλάξετε κάθε σχέδιό σας, γιατί εγώ, απόφύγετε τον κίνδυνο της δυστυχίας και της καταστροφής σας."
Σ. Ο. Σ.: Είστε περίεργος με τις απαιτήσεις σας. "Έχετε τραβήξει αυτή τη νέα με τις ιδιοτροπίες σας για να τη μαλλιά της. Τι σχέδιό έχει το χτένισμά με το έρωτικό σας αίσθημα; "Αν την αγαπάτε κι' αν πραγματικά έχετε καλούς σκοπούς γι' αυτήν, γιατί δεν τη ζητάτε από τους γονείς της; Δεν είναι σωστό να σας δώσει μια φωτογραφία της, χωρίς να σας ξέρει, χωρίς να έχετε τους σκοπούς σας γιατί έτσι την εκθέτετε. "Εννοώ φρόνιμο κορίτσι δε μπορεί να έμπιστευτεί τη φωτογραφία του στον πρώτο τυχόντα, επειδή της τη ζητάει. Μόνο όταν άραβωνιαστούν, επιτρέπεται μια τέτοια άδεια."
Το πρώτο χτυποκάρδι ορφανής: "Όπως μου γράφετε, ο νέος αυτός από την αρχή δεν είχε καλούς σκοπούς. Γιατί, ούτε με το "κλάδον", ούτε με περιττώμα τέτοιου είδους εκδηλώνει κανείς τα ειλικρινή αισθήματά του. Είστε ορφανή τώρα και πρέπει να γίνετε πιο σοβαρή. Δεν έχετε κανένα να σας προστατέψει, αν πάθετε τίποτα. Γι' αυτό σας συμβουλεύω να αποφύγετε τις συναντήσεις μαζί του και να του πείτε καθαρά, ότι ένας τίμιος νέος κάνει το καθήκον του και ζητάει τη νέα που αγαπάει από τους γονείς της. "Ετσι θα σας εκτιμήσει πιο πολύ, κι' αν σας αγαπάει, θα ακολουθήσει την υπόδειξή σας. "Εχω τη γνώμη ότι πρέπει να το πείτε στη μητέρα σας, για να είναι ενήμερη και για να πάρει και τη δική της γνώμη."
Ντάλια, Κ. Π.: Πολύ περιεργός φαίνεται αυτός ο νέος και σας συμβουλεύω να είστε επιφυλακτική, γιατί, παρ' όλα που δείχνει προσοχή, όταν σας βλέπει, δεν κρατάει ωστόσο τις υποσχέσεις του. "Αν αγαπάει, δε μέχρι σημείου — όπως μου γράφετε — να σας παρακολουθεί διαρκώς επί τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα, φαντάζομαι πως θα είναι και τρομερός ζηλιάρης. Διακόψτε λοιπόν, κάθε επαφή κι' αν σας αναβοηδά στο δρόμο, μη τον χαίρεστε. "Αν επιμένει, τότε δείξτε του το σπίτι σας."

MIRANTA

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ 5-8

Ακαδημίας 78. Τηλ. 25-226

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Γ. "Ηλιάδου (17 χρόνων) και η Ευτυχία Μιχαηλίδου (20), Ταχ. Κιβ. 98, Λάρνακα, Κύπρος, ζητούν να αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης. Το ίδιο βάλει και η Ευα Κυριακού, "Αγίου Ιωάννου 44, Λάρνακα, Κύπρος."

Η Λίτσα Παπα, Χρυσανθιάτισ 28Α, Λευκωσία, Κύπρος, βάλει να αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας άνω των 25 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης. Δύο φίλες, η Φλωρεα Οικονομίδου και η Νόρα Μιχαηλίδου (17 χρόνων), Διοδού 11, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμούν να αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κυρίως από την Ελλάδα, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Ανδρούλα και η Ρεβέκα "Αταλιώτη, Αγιοκοι, Κέντρο Φάληρο, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν να αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης."

Η Μαίρη Νικολαΐδου (28 χρόνων), Μακεδονίτισσας Νο 1, "Αγίος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί να αλληλογραφήσει με νέους "Ελληνες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση με όσους επιθυμούν να τη βοηθήσουν να μετακομίσουν."

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Λουκίας Παρασκευα (19 χρόνων), Προδρόμου 5, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί να αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα.

Ο Κωνσταντίνος "Ιωαννίδης, ο Μαρίας "Αναστασίου, ο Λουκίας Λουκαΐδης και ο Ράας Παπαδόπουλος, "Ελλάδος Νο 83, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν να αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης. Παρακαλούν όσες απαντήσουν να συνοδεύουν τα γράμματα με μια φωτογραφία τους."

Ο Πέτρος Βανέλης (19 χρόνων), Ρ.Ο.Β. 614, Λευκωσία, Κύπρος, και ο Ανδρέας Σοφοκλέους, Ρ.Ο.Β. 231, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν να αλληλογραφήσουν με τις "Δίδυμες" του 103/ Τεύχους."

Ο Γάβριελ Π. Κόκκινος (20 χρόνων), Μαρίας Συγκλητικής Νο 27, Κίμωλο, Πάφος, Κύπρος, θέλει να αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση με κοπέλες, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης. Ο ίδιος ζητεί να αλληλογραφήσει με την ανωνύμη μας, που κρυβόταν κάτω από το ψευδώνυμο "Μαρσέλινα".

Ο Νίκος Γεωργίου (45, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει να αλληλογραφήσει με την ανωνύμη μας από τη Ροδσία, που κρυβόταν κάτω από το ψευδώνυμο "Είμαι μόνη στα ξένα".

Ο Χάρλαμπος Παναγιώτου (17 χρόνων), Τυπογράφου Χρ. Γεωργίου, Ταχ. Κιβ. 347, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με "Ελληνίδες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής φίλης."

Ο Κ. Κωνσταντίνου (23 χρόνων), "Αγίου Ιωάννου 42, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει να αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο."

Ο Κ. Στυλιανού (18 χρόνων), "Επικούρου 13, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με τη "Ελπίδα".

Ο Τ. Δημητρίου (18 χρόνων), Κενταύρου 48Α, Κάτω Βαρώσια, Κύπρος, θέλει να αλληλογραφήσει με την "Αννα-Μαρία".

Τρεις φίλοι ο Κ. Γάβριελ (17 χρόνων), ο Θ. Παπαδόπουλος (16) και ο Ευσταθίου Σάββα (16), Πρώτης Νο 3, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν να αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλη την Ελλάδα.

Ο Σταύρος Παπακωνσταντίνου, Χαροκιάτισσα, Κυθραία, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει να αλληλογραφήσει με την "Αντιγόνη" από τον Πειραιά.

Ο Στέφανος Χριστοδούλου (17 χρόνων) και ο Α. Χριστοδούλου, "Αρτέμιδος 10, Καμακλή, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν να αλληλογραφήσουν με την "Αταλιώτη" και την "Ευαγγελία".

Ο Ανδρέας Λευκίδης, "Ηπποκράτους 62, "Αμμόχωστος, Κύπρος, θέλει να αλληλογραφήσει με τα εδω γκριζόχρωμα ματιά από τη Θήβα."

Η Αλληλογραφία μας

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο Elias Lucas, S/S Iron Kimberley, Co B.H.P. Co, Newcastle, N.S.W., Australia, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με νέους από το εσωτερικό και την Αίγυπτο. Ο George Kavadas, S/S Costas Maroudas και ο John Politakis, S/S Olympic Thunder, Co Coal Co 19 Sultan Hussein, Port Said, Egypt, θέλουν να αλληλογραφήσουν με νέους από το εσωτερικό, με σκοπό τη επικοινωνία.

Ο Μαρίας Κωτσόπουλος, ο Aris Pantazis, ο Michel Vretos και ο Antonios Dalas, S/S Pantokrator, Co Sharp, E.E. and Sons Ltd, 57 Fontenoy Street, Liverpool, England, επιθυμούν να αλληλογραφήσουν με νέους από την Αθήνα.

Ο Constantinos Giannis, Chief Cook, S/T Marathon, N. J. Goulandris Ltd, Baltic House, 27 Leadenhall St., London E.C. 3, England, ζητεί να αλληλογραφήσει με νέους ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μίας αγαπής φίλης. Ο George Kavadas, S/S Andros Stream, Orion Shipping Co 80 Broad St. N. York, N.Y. 4, U.S.A., επιθυμεί να αλληλογραφήσει με φιλήτριες, κατά προτίμηση από τους "Ανατόλιν" "Εμπορικής ή Παντείου Σχολής, ηλικίας 20-25 χρόνων, με σκοπό τη επικοινωνία.

Ο Elias Pantazopoulos, ο Antonios Karras, S/S Pharsody M. E. Anthony King Harry, Komwall Troys, England, θέλουν να αλληλογραφήσουν με "Ελληνίδες ηλικίας 17-20 χρόνων. Παρακαλούν ό-

σες απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους. Ο A. A. Mentola, M. T. Norford Johan Rasmussen, Co. Sandeijord, Norway, ζητεί να αλληλογραφήσει με νέους από την Ελλάδα, ηλικίας 22-25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο G. Lambrinos, S/S Ship. Agents 50 Schiedamsedyk Rotterdam, Holland, θέλει να αλληλογραφήσει με την "Κλειδιά" από την Καλλιθέα. Ο D. Leodis, S/S Nefeli Co Stratis Andreadis (J. K. Ltd, 52 Limes St. London E.C. 3, England, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με την "Κόρη των κυμάτων".

Ο Ioannis Katschis (21 χρόνων) και ο Ioannis Fragoulis (23), S/S Merlin Co Goulandris Bros Ltd, 61 Mary Axe, London E.C. 3, England, θέλουν να αλληλογραφήσουν με "Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18-21 χρόνων."

Ο Costas Koustas και ο Dimitrios Poulos, S/S Atlantic Guardian Co Livanos Shipping Agency, Ltd, 50 Schiedamsedyk, Rotterdam, Holland, επιθυμούν να αλληλογραφήσουν με "Ελληνίδες κάτω των 24 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής και σταθερής φίλης."

Ο Dimitrios Mastorogiannis (22 χρόνων), S/T North Monarch, Co A. G. Papadakis, Africa House, 44/46 Leadenhall St. London E.C. 3, England, ζητεί να αλληλογραφήσει με νέους από την Ελλάδα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο δόκιμος Constantinos Litsakos, S/T Aello Co Andreadis (J. K. Ltd 52 Lime St. London E.C. 3, England, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με τη "Φλογερή νεά" από τη Χίο. Την παρακαλεί με το πρώτο γράμμα να στείλει μια φωτογραφία της.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Lena, Sancaktar Yokusu No 34, Halic Feuer, Istanbul, Turkey, ζητεί να αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Αμερική και την Αυστραλία. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Jenny Daisy Michaelidou, 122 Rue Port Said, Ibrahim, Alexandria, Egypt, ζητεί να αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 21-29 απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης. Παρακαλούν όσες απαντήσουν να συνοδεύουν τα γράμματα με μια φωτογραφία τους."

Η Crista Ioannou (19 χρόνων), Cihangir Oba Sokak, Turkey, Ar. No 212, 4 Istanbul, Turkey, θέλει να αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής φίλης.

Τρεις φίλες, η Rita Smith (18 χρόνων), η Lena Papanicolaou (17) και η Liana Alexandrakidou (19), Beyoglu Aga Hamam Irzan Ar. 411, Istanbul, Turkey, ζητούν να αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20-25 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Maggie Sands (14 χρόνων), Co Savanou, 25 Tark El Horra Camp de Cesar, Alexandria, Egypt, και η Chortem Villa Calypso, Constantin, Alexandria, Egypt, θέλουν να αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15-17 χρόνων. Παρακαλούν όσες απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους."

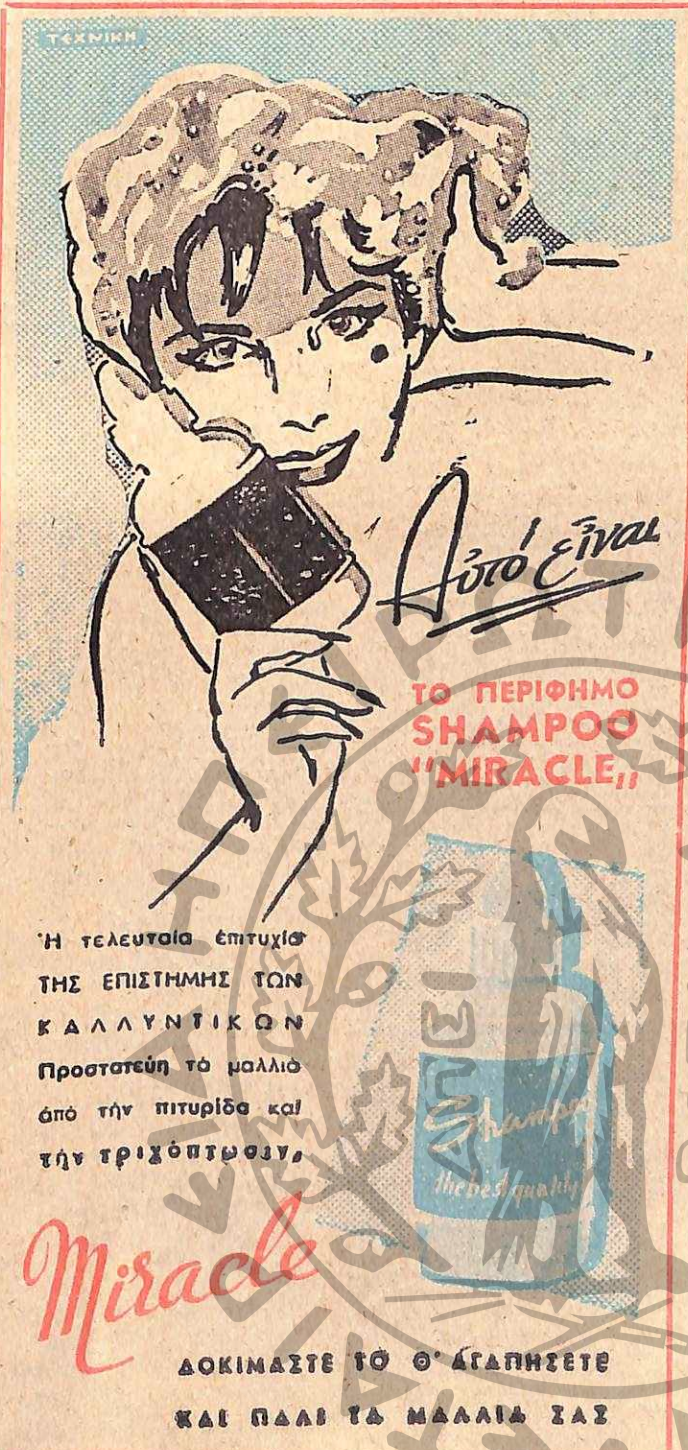
ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Ioannis Pavlidis, Bremstreet No 40 Eidsen Limburg, Belgique, θέλει να αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18-29 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής φίλης."

Ο P. Chrysos, S/S W. S. W. Australia, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με τις αναγνωστές μας "Μαρίαννα", "Νταλφίνα" και "Κοκκίνη Βιολεττα".

Ο Papaniatis Koutsouchristos, Rua Anchieta No 863, Santo Amaro, Santo Paulo, Brazil, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση "Ελληνίδες, με σκοπό το γάμο. Παρακαλούν όσες απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους."

Ο Dimitri Apostolidis (25 χρόνων), ο Themistodis Georgiou (26) και ο D. Mitsis (26), Rue Wauters 59 Courbe, Jumet, Belgique, θέλουν να αλληλογραφήσουν με "Ελληνίδες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας κάτω των 24 χρόνων, με σκοπό τη επικοινωνία. Παρακαλούν όσες απαντήσουν να συνοδεύ-



Η τελευταία επιτυχία
της επιστήμης των
καλλυντικών
προστατεύει το μαλλί
από την πιτυρίδα και
την τριχόπτωσην.

Miracle

ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΤΟ Θ' ΑΓΑΠΗΣΤΕ
ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ



ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΜΠΕΟΓΡΑΔΣΚΥ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Γενικά συμπεράσματα απ' τη νίκη, ήττα και ισοπαλία, που επέτυχε αντιμετώπιζοντας τον «Απόλλωνα», τον «Εθνικό» και τον «Πανιώνιο»

Η πρώτη από τις ομάδες, που μας επισκέφθηκαν για να καλύψουν το αγωνιστικό πρόγραμμα των εορτών ήταν η γιουγκοσλαβική Μπεογράδσκι. Δυστυχώς, λίγοι φιλάθλοι παρακολούθησαν τα παιχνίδια της, γιατί αντίπαλοί της ήταν οι ομάδες «Εθνικός», «Απόλλωνος» και «Πανιώνιος». Και είναι γνωστόν ότι στο άκουσμα αυτών των ονομάτων δεν προκαλείται ανάλογη συγκίνηση, μ' εκείνη των συνεργαζομένων σωματείων του ΠΟΚ.

Οι ομάδες που αναφέραμε, γνωρίζοντας πού βασίζονται, δεν αντέδρασαν στους αγώνες της Μπεογράδσκι. Τα γεγονότα τις δικαιώσαν. Ο κόσμος πήγαινε αθρόα για να παρακολουθήσει έναν αγώνα ΑΕΚ - Ολυμπιακού, ενώ οι κερκίδες του γηπέδου όπου αγωνιζόταν η γιουγκοσλαβική ομάδα, παρουσιάζαν αποκαρδιωτικό θέαμα.

Σ' αυτήν την περίπτωση η διεύθυνση των φιλάθλων δεν λειτουργήσε με την ίδια ευαισθησία, που την διακρίνει σε άλλους περιπτώσεις. Η προτίμηση του κοινού εστράφη προς τα ονόματα, που πάντα προκαλούν ζωντανό ενδιαφέρον και περιφρόνησε μία ομάδα, που σαν μοναδικό τίτλο (όχι τόσο τιμητικό) είχε την υποθέσει της πέσει στην β' κατηγορία.

Κι όμως, όσοι παρακολούθησαν τους αγώνες έμειναν ικανοποιημένοι με το θέαμα που αντικρύσαν, ενώ δε μπορεί να λεχθεί ότι είχαν ανάλογα συναισθήματα εκείνοι που είδαν την ΑΕΚ στους αγώνες της, έναντι του «Ο. Λυμπιακού» και του ΠΑΟ.

Οι Γιουγκοσλάβοι ποδοσφαιριστές ήταν τεχνικά άριστα καταρτισμένοι και γνώστες του μοντέρνου φούτμπολ. Διακρίθηκαν για το άψογο κομμάτι και συμπεριφέρθηκαν καθώς πραγματιστές τις εναλλαγές των θέσεων.

Επαιξαν απλά, πρακτικά, στεγνά. Αντιλαμβάνομενοι δε το φιλικό πνεύμα των συναντήσεων, απέφευγαν με διακριτικότητα να έρθουν σε συγκρούσεις με τους αντιπάλους



Η γιουγκοσλαβική ομάδα της Μπεογράδσκι.

σφαιριστά του «Απόλλωνος» που εκείνη την ημέρα βρέθηκαν στην πολύ καλή τους.

Πραγματοποιήθηκαν εκατέρωθεν οράσεις τους συνδυασμοί, που προκάλεσαν δικαιολογημένα ενθουσιασμό στις κερκίδες. Κέρδισε η Μπεογράδσκι με το ίδιο σκόρ, που είχε χάσει τον πρώτο της αγώνα. Αυτό τη φορά, όμως, η ευνοια ήταν με το μέρος της. Το αποτέλεσμα δεν αντιπροσώπευε την πραγματικότητα. Η ομάδα της Ν. Γιωνίας αξίζει καλύτερη τύχη.

Ο κύκλος των αγώνων έκλεισε με τον «Πανιώνιο». Το ισόπαλο αποτέλεσμα, που επέτυχε, για τρίτη φορά κατά σειρά δεν αντιπροσώπευε την πραγματικότητα. Στο Α' ημίχρονο οι Πανιώνιοι έπαιξαν σχετικά καλά και επέτυχαν το μοναδικό τέρμα τους. Στην επανάληψη, όμως, οι γειτόνους μας κυριάρχησαν κυριολεκτικά στο γήπεδο. Και προς μεγάλη έκπληξη όλων πραγματοποιήσαν σειρά από ισχυρά σουτ. Ευτυχώς για τον «Πανιώνιο», ο τερματοφύλακας του Βαλλιανός βρέθηκε σε μία από τις καλύτερες φόρμες του. Απέκρουσε με εκπληκτική πονέζον, πραγματικές βολές και υποστηρίχεται γενικά ότι συνέλασε ασφαλώς στο να αποσπεί την ισοπαλία η ομάδα του απ' την ισχυρότατη Μπεογράδσκι.

Ο αρχηγός των ξένων, με τα τους αγώνες, έδειξε: «Κερδίσαμε τους καλύτερους και χάσαμε απ' τους πιο αδύνατους».

Απ' τους παίκτες της γιουγκοσλαβικής ομάδας άριστες εντυπώσεις άφησαν 4 παίκτες. Ο τερματοφύλακας Κρίβοβιτς, που είναι ο διάδοχος του Μπεόρα στην «Εθνική» Γιουγκοσλαβίας. Έχει προσόντα ενός τέλει τερματοφύλακα με πλούσιο, όχι μόνο τον χώρο κάτω από τους δοκούς, αλλά και όλη την περιοχή γύρω του. Ο κεντρικός κεντρικός Γιόσιτς, είναι ένας θαυμάσιος κεντρικός, που ξέρει να τροφοδοτεί τους συνδεόμενους του και να εγγυάται με μαεστρία τους αντιπάλους.

Θαυμάσιος επίσης εντυπώσεις για την αναμφισβήτητη αξία τους άφησαν οι επιθετικοί Κράνιτς και Χιάκοφλας. Ο τελευταίος σαν κεντρικός μπράκ είναι ιδεώδης με την αγωνιστική διάθεση και τα σωματικά προσόντα, που διαθέτει.

Οι υπόλοιποι παίκτες της Μπεογράδσκι έχουν την προσωπική τους αξία και παρουσιάζονται αξιολογικά καταρτισμένοι.

Ας σημειωθεί ότι απ' την ομάδα, που μας επισκέφθηκε αποσπεί ο καλύτερος παίκτης της, ο Μιλοβίνιτς - κεντρικός της «Εθνικής» κεντρικός της Α. Αν συμμαχούσε στους αγώνες, ασφαλώς θα ήταν ισχυρά ενισχυμένη.

Για τη στάθμη του Γιουγκοσλαβικού ποδοσφαίρου μπορεί εύκολα κανείς να βγάλει συμπεράσματα, αν αναλογισθεί ότι η θαυμάσια Μπεογράδσκι, που μας επισκέφθηκε δεν είναι παρά μία συνηθισμένη ομάδα Β' κατηγορίας της φίλης γειτονικής χώρας.

ΧΑΡΗΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Φαύλος κύκλος

Ένας Κινέζος επιχειρηματίας φυλακίστηκε, στη Σεούλ της Νοτίου Κορέας, γιατί δεν είχε να πληρώσει ένα βαρύ πρόστιμο που του επιβλήθηκε για λαθρεμπόριο. Όπως εξήγησε ο ίδιος στη δική του, είχε κάνει το λαθρεμπόριο αυτό, για να μπορεί να πληρώσει το πρόστιμο για ένα άλλο προηγούμενο λαθρεμπόριο του!

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Κυκλόλεξο

1) ΜΑΡΑΙ. 2) ΤΣΑΡΑ. 3) ΣΕΛΑΣ. 4) ΜΙΛΛΕ. 5) ΤΣΟΛΙ. 6) ΠΑΡΟΣ. 7) ΜΟΙΡΑ. 8) ΣΑΛΙΟ. 9) ΣΕΛΑ. 10) ΣΙΣΛΕ. 11) ΠΕΤΣΙ. 12) ΜΟΝΤΕ. 13) ΠΙΑΝΟ.

Μικρά προβλήματα

1) Την έβδομη μέρα θα κόπη το σαλάμι για τελευταία φορά και θα του μείνουν 4 τεμάχια κομμάτι για την ογδόη.

2) $2 = 1 + 2 - 3 = 0$.

3) Εάν έπαιξαν 12 ψάρια θα κέρδιζε 60 δραχμές. Για κάθε τρέξιμο χωρίς ψάρι χάνει 8 δραχμές, (τις 5 που δεν παίρνει και τις 3 που δίνει). Πρέπει λοιπόν να τραβήξει το καλάμι του 4 φορές χωρίς ψάρι ($4 \times 8 = 32$) για να του μείνουν να εισπράξει μόνο 28 δραχμές. Έπαισε συνεπώς 8 ψάρια.

4) $6 - 2 \times 9 = 36$
 $5 \times 7 + 1 = 36$
 $8 + 4 \times 3 = 36$

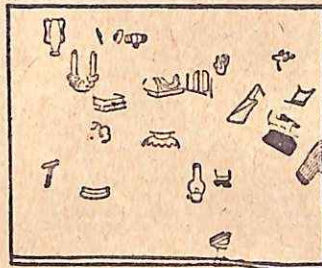
5) $114 \text{ και } 14 (X - 2) / (X - 100) = 8$.

6) $(2 \times 2)^2 + 22 + (2 \times 2) = 22$.

Ποιά από τις τρεις;

1) 265. 2) Ο Δουναδός. 3) 55 μέτρα. 4) 14 μέρες.

20 μικροδιαφορές



Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά σε ποιά σημεία βρίσκονται οι 20 μικροδιαφορές.

Η λύσις του υπ' αριθ. 726 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΡΧΙΜΗΝΙΑ. 2) ΑΚ - ΟΝΑΡ - ΙΣΙΑ - ΠΡ. 3) ΜΑΛΤΑ - ΣΑΥΡΑ. 4) ΟΤΙ - ΣΚΗΝΗ - ΜΟΙ. 5) ΣΑΛ - ΕΝΤΑ - ΑΤΛΗ - ΗΒΩ. 6) ΑΚΤΕΣ - ΟΡΜΙΑ - ΜΑΝΟΣ. 7) ΤΟ - ΝΑΟΣ - ΙΜΑΣ - ΛΙ. 8) ΑΜ - ΚΟΚ - ΕΣ. 9) ΒΙΑ - ΩΡΑ - ΦΕΥ. 10) ΜΗΝΥΜΑ - ΕΔΕΣ ΣΑ. 11) ΑΘΗΝΑΙ - ΒΑΡΕΙΑ. 12) ΛΑ - ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ - ΘΑ. 13) ΑΤΕ - ΙΣΤΑ - ΤΑΕ - ΠΑΤ. 14) ΙΛΑΡΑ - ΗΡΑΙΑ - ΛΟΥΣΑ. 15) ΣΑΡΑΪ - ΕΥΡΟΣ. 16) ΙΣ - ΦΩΝΗ - ΟΦΙΣ - ΣΙ. 17) ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΣΑΜΟΣΑΤΑ - ΜΑΛΑΙΣΙΑ. 2) ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ - ΑΤΛΑΣ. 3) ΛΙΣΤ - ΙΝΑ - ΕΑΡ. 4) ΟΤ - ΕΝΤΑΥΘΑ - ΡΑΦ. 5) ΑΝΑΜΕΣΑ - ΜΗΝΙΔΙΑ. 6) ΡΑ - ΟΥΡΑΝΟΣ - ΝΥ. 7) ΧΡΙΣΤΟΣ - ΑΙ. 8) ΚΑΡ - ΚΑΙΣ. 9) ΜΑΧΗ - ΟΡ - ΙΩΑΝΝΑ. 10) ΝΑΙ - ΚΑΒΑ. 11) ΝΙΚΗΤΑ - ΑΤΤΑΛΟΙ. 12) ΙΣ - ΜΙΖΕΡΙΑ - ΦΚ. 13) ΛΙΣΘΗΜΑ - ΔΕΚΕΛΙΑ. 14) ΛΑ - ΑΣΑΦΕΙΑ - ΟΥΣ. 15) ΥΜΗΝ - ΕΣΑ - ΠΥΡ. 16) ΠΡΟΒΟΛΕΣ - ΘΑΣΟΣ. 17) ΑΡΑΙΩΣΙΣ - ΑΝΑΤΑΣΙΣ.

Η Λουίζα κι' η «κορεούλα» της

Όταν έφτασε στην Τουλούζη της Γαλλίας, μετά το πρώτο αεροπορικό ταξίδι της, η Λουίζα Μπλάνκ, ηλικίας... 105 ετών, δήλωσε στους δημοσιογράφους πως έμεινε ενθουσιασμένη.
— Μόνον ένα πράγμα μ' ανησυχούσε, είπα. Η κορούλα μου, που δεν είναι συνηθισμένη να ταξιδεύει...
— Η «κορούλα» της αυτή είναι ηλικίας... 81 χρονών!

ΜΙΑ μέρα η Άλκη, ανέθηκε σε μία σκάλα για να κρεμάσει ένα κάδρο στον τοίχο. Η σκάλα όμως γλίστρησε στο παρκεταρισμένο πάτωμα κι' η Άλκη πέτοντας έσπασε και τα δύο της πόδια κάτω απ' το γόνατο.

Αυτή είναι η θλιβερή αίτια που η Άλκη έμεινε στο κρεβάτι πέντε χρόνια, γιατί καμιά από τις επεμβάσεις, που της είχαν κάνει, δεν είχε πετύχει.

Το πιο θλιβερό όμως γι' αυτήν ήταν, ότι την ημέρα που έπεσε, έκλεινε εξήκοντες από το γάμο της...

Μόνη, σε μία ξένη πόλη, μακριά από τους δικούς της, γιατί ο άντρας της ως διευθυντής μιας Εταιρείας, ήταν υποχρεωμένος να μείνει στη Θεσσαλονίκη, η Άλκη δεχόταν όλες τις περιποιήσεις, που της χρειαζόταν μοναχά από μία υπηρέτρια, μία ηλικιωμένη γυναίκα, που τα κατάφερνε να συγυρίσει το σπίτι και να μαγειρεύει.

Ο άντρας της, ο Νίκος ήταν κι' αυτός πολύ λυπημένος για την κατάσταση της και έδωσε όσα έπαιρνε για την ύγεια της αγαπημένης του.

Πολύ λίγα περίσσευαν για τη συντήρησή τους, όσα, εκείνος εξοικονομούσε από μερικές εξωτερικές δουλειές.

Πόσες φορές η Άλκη, πάνω στην απελπισία και τους πόνους της δεν αποφάσισε ν' αυτοκτονήσει!...

Κι' αν δεν το πραγματοποιούσε, ήταν γιατί σκεπτόταν πως θα πρόθετε άλλη μία, τη μεγαλύτερη, λύση, στις τόσες που ένοιωσε ο άντρας της από την ημέρα, που γνωρίστηκαν, αυτός ένας ανώτερος υπάλληλος κι' εκείνη μία απλή δακτυλογράφος στην ίδια εταιρεία, που εργαζόταν, στην Αθήνα.

Ο Νίκος ήξερε, πως η Άλκη πριν αποφασίσει να τον πάρει, αγαπούσε κάποιον συνάδελφό της. Ήξερε, μάλιστα, ότι οι σχέσεις τους ήταν προχωρημένες. Γύριψε λοιπόν κι' αυτός να την κάνει φιλενάδα του, με την αγάπη τόσο

πολύ, που αδιαφόρησε για το παρελθόν της και τη ζήτηση για γυναίκα του. Η Άλκη τότε αγάπησε το Νίκο με την αγνότητα μικρού κοριτσιού και γι' αυτό διέκοψε αμέσως κάθε σχέση, κάθε επαφή με το αμαρτωλό παρελθόν της κι' αφοσιώθηκε ολόψυχα σ' αυτόν.

Κάτι όμως τοκρυψέ. Κάτι που μετανόιασε τώρα και που συλλογίζονταν πολλά γι' αυτό.

Γι' αυτό, την ημέρα που της έσπασαν οι γιατροί τους τελευταίους γύμους, μη τολμώντας ακόμη από φόβο να πατήσουν τα πόδια της, σάρηκε με τα γόνατα ως το εικονοστάσι κι' εκεί σκύβοντας το κεφάλι, προσευχήθηκε και ζήτησε από την Παναγία να τη συγχωρέσει. Ήταν βέβαιη πως όλη εκείνη τη ταλαιπωρία και η βασανισμένη της ζωή ήταν μία τιμωρία, για όσα έκανε και για όσα έκρυψε από τον άντρα, που την αγαπούσε και υποφέρει γι' αυτήν.

— Εφταίκα! Έλεγε κλαίγοντας η Άλκη. — Εφταίκα! Συχώρεσε με, Παναγία μου και δός μου την υγεία μου!

Κι' εκεί μέσα στη θαυμάσια σιωπή του δωματίου, ένοιωσε μαζί με τις τύψεις κι' ένα κύμα από αναμνήσεις να πλημμυρίζει το μυαλό της, σαν αίμα καυτό, που την πόρνε και την έκανε να υποφέρει.

Δεν είχε φανή διόλου προσηκτική και φρόνιμη. Και με τον καιρό είχε πνιχθεί στην αμαρτωλή ζωή. Αδιαφορούσε για ό,τι έλεγαν οι συνάδελφοί της μέσα στο γραφείο και οι γνωστοί της στα φιλικά στίπια.

Οι γονείς της, είχαν την ανάγκη της, γιατί ο πατέρας της, έπειτα από 11 αποίο ατύχημα, είχε μείνει άπληρος και δε μπορούσε να εργαστεί κι' η ηλικία της, που τον ξεπερνούσε δέκα χρόνια, ήταν ηλικιωμένη και ανάκαλη για άλλη δουλειά, εκτός από εκείνη του σπιτιού.

Πως να της κάνουν παρατηρήσεις, όταν άργουσε τη νύχτα, πως να παραινέσουν για όσα υπεπετεύονταν, αφού η Άλκη φρόνιζε να μην τους είπη τίποτα;

Κάποτε είχε πάρει μία μακρόχρονη άδεια κι' είχε πάει στη Θεσσαλονίκη, όπου ζούσε τότε. Κι' είχε αφήσει ένα παιδί, ένα όμορφο αγοράκι στα χέρια μιας φτωχής γυναίκας, που θύλαζε κι' άλλα. Ένα μαρ, το δικό της. Όταν ξαναγύρισε στη Θεσσαλονίκη παντρεμένη, σκέφτηκε να ξαναδεί αυτό το παιδί. Μα δεν το βρήκε. Η γυναίκα, στην όποια το είχαν έμπιστευθεί, είχε πεθάνει και κανείς δεν ήξερε, πού είχε παραδώσει ή άστυνομά της τα δυο παιδιά. Δεν τολμούσε εξ' αλλού να ρωτήσει την άστυνομία για τι φρεβόταν το σκέλετο και τον άντρα της. πού δεν του είχε τη τιτίπα για το παιδί της...

— Είπα, πολλές φορές έκλαιγε και συλλογίζονταν το παρελθόν της και την ανελεητικότητα, που έδειξε στον άντρα της.

— Η Άλκη λογάριζε: «Είχε γεννηθεί τρία χρόνια πριν από το γάμο μου. Έξη μήνες πέρασαν πριν σπάσω τα πόδια μου, και πέντε χρόνια πού παιδεύοντο με τις επεμβάσεις και τους γύμους, κάνουν οχτώμισι χρόνια. Τέσσο είναι τ' αγαράκι μου!»

Κι' άρχισε πάλι τα κλάματα, ζητώντας από την Παναγία να της δώση το θάρρος να τα πη όλα στον άντρα της, για να της φύγει ένα μεγάλο βάρος από την συνείδησή της.

Πήγε να σηκωθεί με φρεβήθηκε πάλι, παρά τις διαβεβαιώσεις των γιατρών, μήπως ήταν ακόμη πολύ νωρίς, για να περπατήσει. Και με άπαλές

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

κινήσεις έφτασε με τα γόνατα στο κρεβάτι της και πλάγιασε εξαντλημένη, γεμάτη απελπία.

Η υπηρέτρια μπήκε και βγήκε στο δωμάτιό της, μα δεν της μίλησε, γιατί δεν ήθελε να την ανησυχήσει. Κάτι ήθελε να της πη, μα πάλι ανέβαλε ώσπου να βρή την κατάλληλη στιγμή.

Το μεγάλο ρολόι του τοίχου χτύπησε δώδεκα χτύπους. Η Άλκη αναστέναξε, άνοιξε τα μάτια της και εφρατίστηκε, όταν είδε τον άντρα της πλάι της να την κυττάζει με περιέργεια.

— Σηκώθηκες; Γιατί; Άλκη; τη ρώτησε.

— Άπλωσε τα χέρια της, αγκάλιασε το λαιμό του και του ψιθύρισε:

— Φοβάμαι, ακόμη...

— Η Άλκη δεν τολμούσε να τον κυττάζει στα μάτια. Φοδόνταν με περπατήση, μήπως συνεχίζονταν η τιμωρία της, μήπως ο άντρας της έπαινε να την αγαπά, αν μάθαινε για το παιδί της...

— Ξέρεις, έχω εσχάραστα νέα να σου πω, Άλκη...

— Ναι; άπόρησε εκείνη και τον κύταζε τώρα στα μάτια.

— Ναι! Βρήκα το παιδί σου!...

Χαμήλωσε τα μάτια της από νερόπι κι' έσφιξε τα χέρια του με δύναμη, καθώς τον βαστούσε. Δέ μιλούσε. Δέ ρώτησε τίποτα. Πέριμενε. Ήταν αναστατωμένη...

Τι ήξερε ο Νίκος για το παιδί της; Κι' έπειτα, τόσο πολύ την αγαπούσε, λοιπόν, που δεν ήταν διόλου θυμωμένος μαζί της;

— Δεν χαίρεσαι, Άλκη; τη ρώτησε. Πού να το ξέραμε τόσον καιρό ότι βρίσκονταν τόσο κοντά μας! Η υπηρέτρια, που έχωμε, είναι άδελφή εκείνης, που φρόντιζε για το παιδί. Έκείνη έμπιστευθηκε το παιδί σου, κι' άνάσχε η άδελφή της και τα δυο παιδιά. Τό μεσημέρι, που ήρθα, μου είπε πως ήθελε μία άδελφή του μισού της, γιατί δεν κατάφερε να συντηρήσει δυο παιδιά. Έχουν μεγαλώσει και έπρεπε να πάνε σχολείο. Έπειτα μούδειξε κάτι χαρτιά και μερικά γράμματα. Άναγνώρισα το γράψιμό σου... Βλέπεις, η τύχη τόφερε στο σπίτι μας. Την έστειλα, λοιπόν, να μας το φέρη εδώ.

— Έδο; είπε με φωνή, που έτρεμε η Άλκη.

— Είναι δικό σου παιδί! Κι' έτσι είναι και δικό μου!

Τη στιγμή εκείνη χτύπησε η πόρτα.

— Η Άλκη τινάχτηκε τρομαγμένη. Ή πόρτα άνοιξε κι' ένα αγοράκι προχώρησε αστασιωμένο.

— Με ζήτησα; ρώτησε.

— Ναι, παιδί μου, έλα κοντά μας, τού άπάντησε ο Νίκος. Ή μαζιά σου δεν θέσανε.

— Αὐτή έδω η κυρία είναι η μαμά σου...

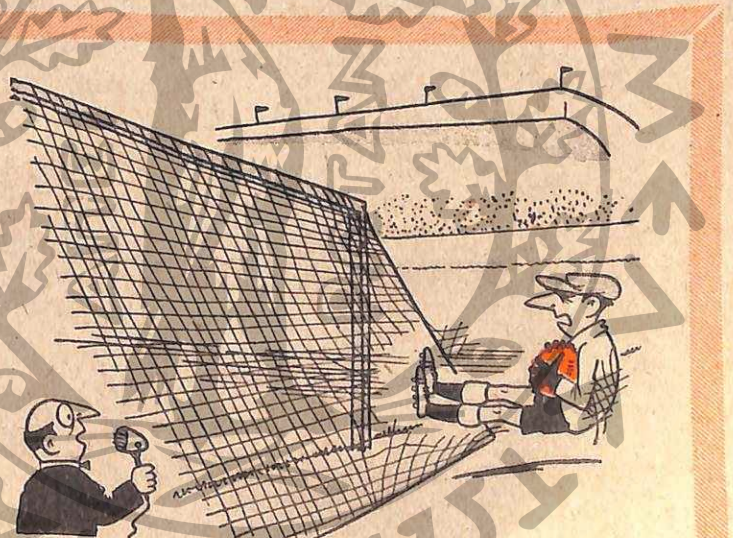
— Η Άλκη χωρίς να το καταλάβει είχε σηκωθεί και σπριζόταν τώρα στο πόδια της. Περπάτησε σταθερά ως την πόρτα κι' έσφιξε στην αγκαλιά της το παιδί της.

— Παιδί μου! φώναξε κι' άρχισε να κλαίει από τη συγκίνηση.

— Ο Νίκος άνοιγοντας τα χέρια του αγκάλιασε και τους δυο και είπε άλη μια φορά της γυναίκας του:

— Το παιδί σου είναι και δικό μου παιδί. Άλκη!

MIRANTA



— Τό σουτ ήταν κεραυνοβόλο, αλλά ο τερματοφύλακας κατώρθωσε να πιάση τη μπάλα!...

* Η σελίς * Της γυναίκας *

Η ΤΑΛΑΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ στα διάφορα χαρακτηριστικά της τελευταίας μόδας ένα από τα κυριότερα είναι, όπως είπαμε κι' άλλωστε, η κοντή τάλλια. Αυτήν τη λεπτομέρεια τη βλέπουμε να εφαρμόζεται σε ταγιέρ, ε-πανωφόρια, πτι-ρούμπ, ντε-πιές και ακόμη και σε άμπιγιέ τουαλέτες. Η νέα γραμμή, που μάς δίνει η κοντή τάλλια, παίζει ένα σημαντικό ρόλο, συνδυάζοντάς με την κοντή φούστα.

Για να καταλάβουμε καλύτερα, ας εξετάσουμε μαζί μερικά μοντέλα, κα-μωμένα με τη νέα αυτή γραμμή. Και πρώτα ένα ντε-πιές από λαινάς φανταζί, που αποτελείται από μία εϋθύγραμμη φούστα αρκετά στενή με τη μέση κορσελέ και το κουμπωμα μπροστά ως τα μισά του βλου μακρύτερα.

Το κουμπωμα συνίσταται σε τρία μεγάλα κουμπιά τοποθετημένα σε μία φαρδιά φάσα.

Στη θέση που θα έμπαινε το πρώτο κουμπί έχουμε ένα μεγάλο φιώγκο από το ίδιο λαινά.

Για συμπλήρωμα της φούστας έχουμε ένα είδος μπολερό αρκετά κοντό, που φοριέται από το κεφάλι. Κουμπώνει κι' αυτό με τρία κουμπιά τοπο-θετημένα κι' εδώ σε μία φάσα.

Η «κουπ» του μπολερό είναι ζαπωνέ με μανίκια σε μακρὸς τρουά-κάρ. Ένας αρκετά μεγάλος στρογγυλός γιακάς στολίζει το άνοιγμα του λαιμού. Είναι καμωμένος από το ίδιο πάντοτε λαινάς και αρχίζει μπρο-στά από τα δύο άκρα της φάσας του κουμπώματος.

Η κάτω άκρη του μπολερό πέφτει με κάποια άνεση πάνω από τη μέση με την κοπή κορσελέ. Ένα άλλο ντε-πιές πετυχαίνει κι' αυτό να μάς δώσει τη γραμμή του κοντόταλλου με άλλον τρόπο. Αποτελείται κι' αυτό από μία εϋθύγραμμη και έντελως σκέτη φούστα, που κουμπώνει στο πλάι μ' ένα έκλαιρ. Κι' αυτή συμπληρώνεται από ένα μπολερό, είναι όμως σαν καζάκα και κουμ-πώνει με έκλαιρ την πλάτη.

Το μπολερό-καζάκα ξεπερνά εδώ τη μέση καταλήγοντας σ' ένα φαρδύ στρίφωμα με εξωτερικό γαλί.

Δίνει ωστόσο κι' αυτό την εντύπωση του κοντόταλλου μ' ένα άνοιγμα μπροστά από το τέλος της καζάκας ως κάτω από το στήθος. Εκεί τοποθε-τείται ένας φιώγκος.

Το άνοιγμα του λαιμού είναι στρογγυλό και έντελως σκέτο, δηλαδή χωρίς γιακά, και τα τρουά-κάρ μανίκια είναι χαμηλά κολλημένα στους ώμους.

Αυτό το κομψό ντε-πιές μπορείτε να το κάμετε από μονόχρωμο λαινάς, ανοιχτόχρωμο ή σκούρο, ανάλογα με το γούστο σας. Έτσι θα έχετε μια χαριτωμένη άμπιγιέ εμφάνιση.

ΤΟ ΚΟΝΤΟΤΑΛΛΟ ΣΤΑ ΟΛΟΚΛΗΡΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Όπως είπαμε, το ίδιο σκέρσο του κοντόταλλου το βλέπουμε και στα ολόκληρα φορέματα.

Εδώ τις περισσότερες φορές η ζώνη είναι εκείνη, που με την κατάλ-ληλη τοποθέτησή της πετυχαίνει αυτή την μονάτη ιδιοτροπία.

Ας δούμε ένα σχετικό μοντέλο:

Είναι ένα εϋθύγραμμο φορέμα από πάνω ως κάτω με κουμπωμα σε όλο το μήκος του φορέματος. Το άνοιγμα του λαιμού είναι στρογγυλό, χωρίς γιακά, τα μανίκια εί-ναι τρουά-κάρ εφαρμοσμένα χαμηλά στους ώμους και άνετα σε όλο τους το μήκος. Μία φαρδιά ζώνη από το ίδιο ύφασμα περιβάλλει τη μέση, που είναι φαρδύτερη πίσω και πιο στενή μπροστά μ' ένα δέσιμο ψηλότερα από την κανονική θέση της μέσης. Έτσι υπογραμμίζεται κι' εδώ το κοντόταλλο που επιζητούμε.

ΤΟ ΥΦΑΣΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Σας μιλήσαμε ήδη για το «πελτέ», το ύφασμα, που απομεινείται με με-γάλη επιτυχία τη γούνα. Θέλω όμως να σας το υπενθυμίσουμε, γιατί η χρησιμοποίησή του θα συντελέσει στην κομψή και μονάτη εμφάνισή σας κατά διαφόρους τρόπους.

Πραγματικά, το «πελτέ», που το βλέπουμε σε διάφορα χρώματα, χρη-σιμεύει για ελαφρότητα, θέστε, μπολερό, μικρές κάπες.

Εξ άλλου, σχηματίζει κομψότατα τούρ-ντε-κού, κασκόλ, γιακάδες για ελαφρότητα και θέστε.

Αλλά χρησιμοποιήσι του «πελτέ» πολύ επιτυχής είναι σε μικρά κα-πέλα στον τύπο της τόκας.

Καθώς είπαμε, δίνει έντελως την εντύπωση της γούνας ενώ συγχρόνως είναι ελαφρότερο απ' αυτήν.

Εδώ δε θα παραλείψετε να συνδυάσετε το μικρό καπέλλο από «πελ-τέ» μ' ένα άλλο εξάρτημα του συνόλου, είτε ένα κασκόλ, είτε ένα γιακά στο επανωφόρι σας ή στη βέστα ή και στο μπολερό. Δεν αποκλείεται θέ-βαινα και μία ελκλήρη θέστα από «πελτέ».

ΜΟΔΑΤΟ ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Αφού μιλήσαμε για τόκες, ας μην παραλείψουμε να σας παρουσιάσουμε και μία ακόμη, μέσα στις τόσες άλλες, ιδιοτροπία της μόδας. Πρόκειται για ένα είδος μικρού καπέλλου, που συνδυάζει το κομψό με το πρακτικό πνεύμα και προορίζεται για τις πολύ κρύες ημέρες.

Είναι μία φόρμα «αμπουρέν», που φοριέται στην κορυφή του κεφαλιού με κλίση προς το μέτωπο και συνεχίζεται προς τα πίσω μ' ένα δβάλ καμ-μάτι, που σκεπάζει όλο το κεφάλι ως τον αυχένα χώνοντας μέσα και τ' αυτιά.

Η εντύπωση είναι εξαιρετικά χαριτωμένη. Συγχρόνως είναι το ιδεώδες καπέλλο για τα μεγάλα κρύα.

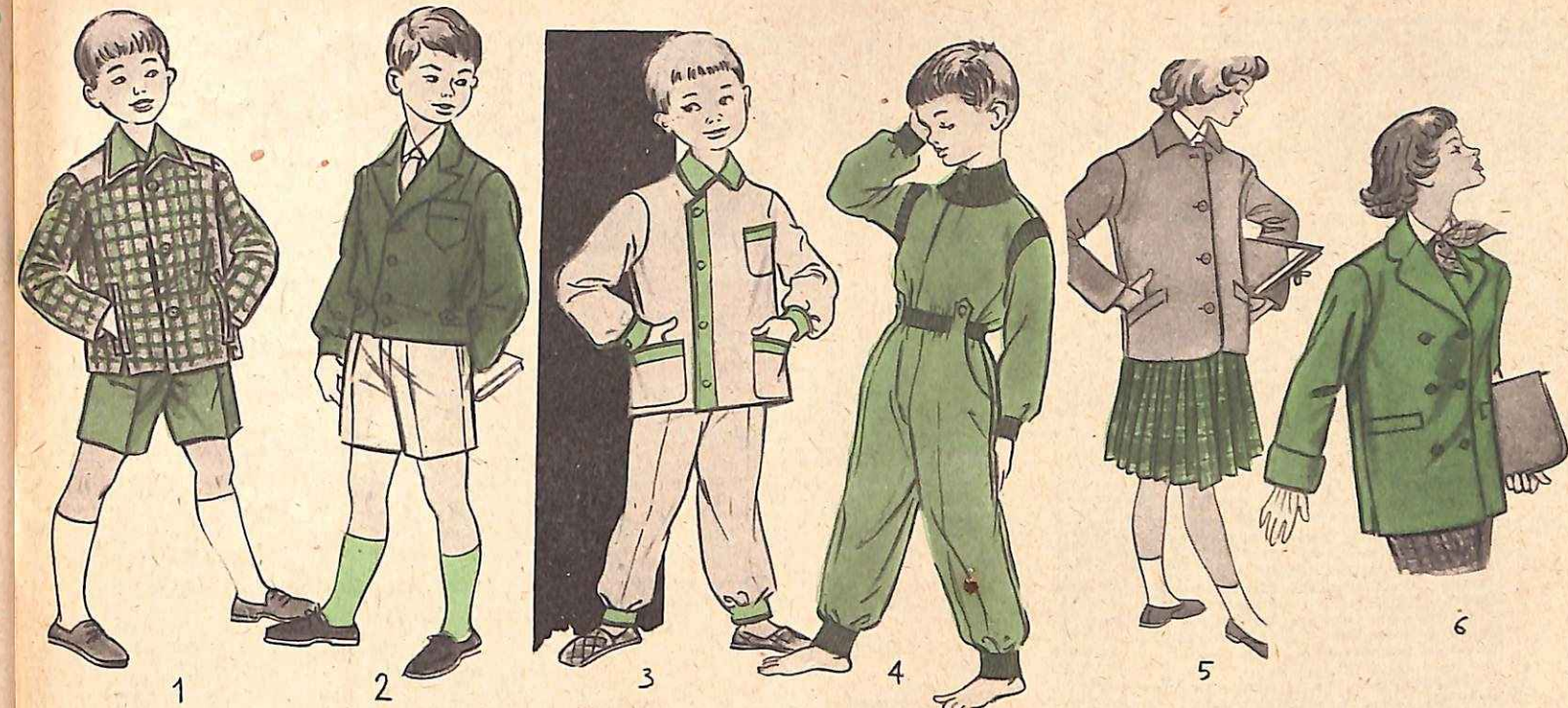
Είναι πολύ της μόδας γι' αυτό το καπέλλο ένα ύφασμα άγκορά σ' ένα απαλό ή ζωρό χρώμα.

Θα συνδυάσετε, φυσικά, αυτό το ιδιόρρυθμο καπέλλο με το σύνολο της εμφάνισής σας ή μ' ένα-δυό από τα αξεσουάρ του συνόλου σας.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Η μπλούζα παίζει ένα πολύ σημαντικό ρόλο στο γυναικείο ντύ-σιμο.

Τα ιδιότροπα ταγιέρ της φετινής περιόδου με τις κοντές ζακεττόλες



1) Αγιορίτικο κοστούμι με συνδυασμό μονόχρωμου και καρρεδάτου. 2) Κοστούμι με βέστα-μπλουζόν. 3) Παιδική πυτζάμα σε συνθήκη κομπ. 4) Παιδική πυτζάμα στον τύπο φόρμας. 5) Σύνολο σκατωέζικης φούστας με κλειστή βέστα. 6) Μακρεια βέστα με σταυρωτό κουμπωμα.

τους έχουν πάντα για συμπλήρωμα τη μία ή την άλλη μπλούζα τελείως άμπιγιέ. Με μία ανάλογη φούστα αποτελούν μία τέλεια εμφάνιση.

Τα ντραπαριστά μονόχρωμα σατέν ή σταμπάτα ποικιλόχρωμα συνδυά-ζονται με μονόχρωμες φούστες.

Η κούπ ζαπωνέ είναι ένδεξιμένη εδώ και μεγάλα ντεκολτέ κάνουν τη μπλούζα άμπιγιέ.

Εξ άλλου, μη λησμονούμε τη χρήση της δαντέλλας, που τη χρησιμο-ποιούμε μόνη ή ανακατεμένη με τούλι ή μουλίνα.

Αυτές οι δαντελλένες μπλουζές γίνονται συνήθως μ' ένα μεγάλο κομ-ψή, που συνεχίζεται σε κοντά μανίκια. Σ' αυτή την περίπτωση ο κομψή γιγέται από δαντέλλα και η συνέχεια από μουλίνα ή τούλι.

Αυτές οι μπλουζές γίνονται σε διάφορα χρώματα, γιατί η δαντέλλα ξέ-φυγε πια από την τυπική της εμφάνιση, που την έδειχνε μαύρη ή άσπρη μόνον ή το πολύ κρέμ.

Η ΔΑΝΤΕΛΛΑ ΣΤΙΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Δεν είναι όμως μόνο στις μπλουζές που βλέπουμε την άραχνουφανή ο-μορφιά της δαντέλλας.

Η μόδα τη χρησιμοποιεί ιδιαίτερος φέτος σε βραδυνές τουαλέτες. Έ-δω το μαύρο χρώμα κυριαρχεί.

Βλέπουμε τη μαύρη δαντέλλα να φιγουράρει σε στυλ «πρενός». Με το κορ-σάς εφαρμοστό, με μεγάλο ντεκολτέ, που πέφτει στους ώμους, χωρίς να τους καλύπτει σχεδόν, σχηματίζει κοντόταλη τη μέση, ενώ η φούστα πέ-φτει με ελαφρώς εθασέ γραμμή.

Είναι επίσης πολύ της μόδας ο συνδυασμός της δαντέλλας και του κρέπ-οτέν. Στην περίπτωση αυτή το σατέν σχηματίζει ένα εφαρμοστό κορσάς ή «μπουτιέ» με το γνωστό μεγάλο του ντεκολτέ, ενώ αλλεπάλληλα θολάν από τούλι εσωτερικώς τοποθετημένα συγκρατούν μία πολύ φαρδιά φούστα σκουρωτή στη μέση.

Κοντά στη μαύρη δαντέλλα, που εί-ναι ο πιο ώριμο και πιο γνήσιος για τις έπισημες τουαλέτες, συνηθίζεται πολύ και η δαντέλλα, που έχει το χρώμα της σαμπάνιας.

Η κάθε μία έχει την ιδιαίτερη χάρι της και κολακεύει τόσο η μία όσο και η άλλη.

ΤΑ ΠΛΕΧΤΑ

Αλλ' ας δούμε και μερικές άλλες εμφανίσεις, που κι' αυτές δε στερούν-ται κομψότητας.

Πρόκειται για τα πλεχτά που η φε-τεινή μόδα μάς τα παρουσιάζει τελεί-ως ανανεωμένα.

Πουλόβερ σε μεγάλη ποικιλία, σουέ-τερ, καρτιγκάν και ακόμη και φού-στες πλεχτές παρουσιάζουν ωραιότατα σύνολα.

Είναι συγχρόνως πρακτικά και ζε-στά.

Κάθε γυναίκα νοσταλγεί να έχει ο-λόκληρη σειρά από διάφορα πλεχτά για να είναι πάντα καλοεαμένη στην καθημερινή της ζωή.

Τα φετεινά σουέτερ και τα πουλό-βερ έχουν κοψή ραγκλάν με τη μο-σχάλη άνεση.

Το πλέξιμο της κάλτσας είναι το κα-λύτερο απ' όλα, αλλά πολύ συχνά στέ-λναι πολύ λυγρό ανακατεύουμε δύο δια-φορετικές πλέξεις.

Σχηματίζουμε λ.χ. το κομψή με άλλη πλέξι ενώ το υπόλοιπο πουλόβερ πλέκε-ται με την πλέξι κάλτσας.

Αριστερά: Κομψή δαντέλλα για μπλουζά. Δεξιά: Πλεχτό σε κοψή ραγκλάν με πλέξιμο κοσι-δας για γαντίσιμα.

Πολύ ωραίο είναι επίσης το σκέρσο της κοσιδας που γαντίζει ένα σουέτερ ή ένα πουλόβερ.

Όσο για τις φούστες γίνονται με δυό πλέξεις την πλέξι κάλτσας και τη λεγομένη «μους». Έτσι η φούστα δίνει την εντύπωση ότι είναι πλισσεδωτή.

ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Να και μερικές καινούργιες ιδιοτροπίες σχετικώς με τις τσάντες.

Καθώς ξέρωμε, η μόδα είναι ανεάντηλη στο να μάς εμφανίζει όλο και κάτι νέο. Και μάλιστα στις τσάντες οι εμπνεύσεις της δεν έχουν τέλος.

Το καινούργιο σχήμα που λανσάρεται είναι πολύγωνο, πράγμα πολύ α-συνήθιστο.

Η τσάντα αυτή έχει άνοιγμα φάρδος κάτω και επάνω. Κάτω σχημα-τίζει τρεις γωνίες που ενώνονται με δυό διαγώνιες γραμμές.

Τα πλάγια της είναι διαγώνια επίσης, στενεύοντας προς τα επάνω, ενώ μία εθασέ γραμμή ενώνει τις δύο επάνω γωνίες.

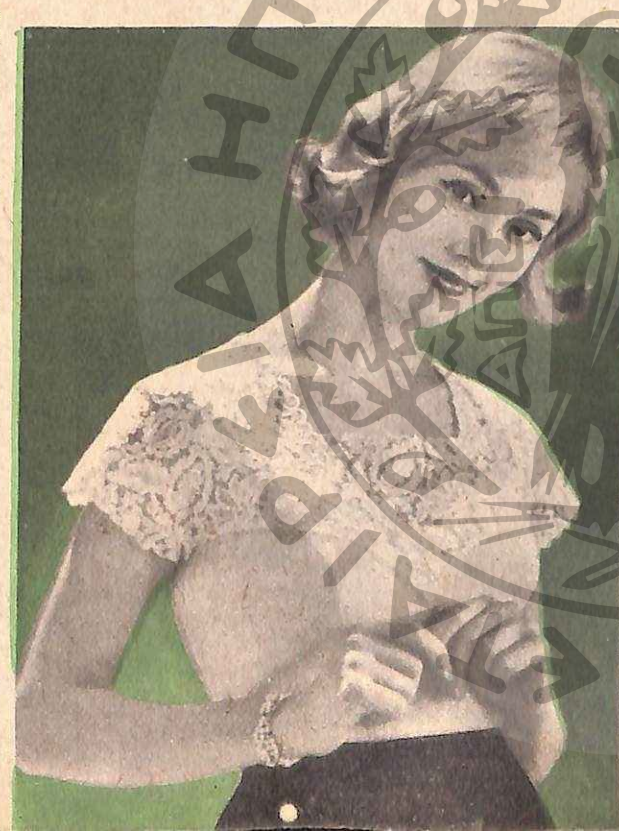
Το κλεισμά της είναι ένα μεγάλο καπάκι, σχεδόν όσο μεγάλο και η ίδια η τσάντα. Ακολουθεί κι' αυτό το ίδιο σχήμα.

Η τσάντα κρατιέται κρεμαστή με μαλακό κρέμασμα από το ίδιο δέρμα.

Άλλο πάλι νέο σχήμα τσάντας είναι το «Καγκουρά», που είναι ένα εί-δος σασκούλας με καθετες πτυχές. Σουρώνει μ' ένα κορδόνι στο κλείσιμό της, ενώ μία φαρδιά φάσα στα δυό πλάγια συνεχίζεται στο ίδιο φάρδος για να σχηματίσει το κρέμασμα.

Όσο για τα θράβια η τελευταία λέξις της μόδας θέλει τις τσάντες μι-κρές καμωμένες με άσπραμαυρες χάνδρες.

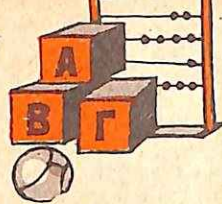
ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ





ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ



ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ήταν στην Κορσική ένας πύργος, όμοιος με κάστρο. Τον πύργο αυτό τον καθεύονταν ένα κορίτσι δεκαπέντε χρόνων, η Λετίτια. Είχε πλήθος υπηρέτες και μ' όλο που ήταν μικρή, επιτατούσε η ίδια στις δουλειές των υποταχτικών της.

Η Λετίτια ήταν πολύ περήφανη και δεν ήξερε να ξεχωρίζει ποιον ήταν το σωστό και το δίκαιο... Γκρινιάζει δίχως λόγο, μάλλον, φερόταν άσχημα και στο τέλος έδιωχνε τους εργάτες από τη δουλειά. Με τους τρόπους αυτούς, γινόταν σ' όλους αντιπαθή.

Λίγο πιο πέρα απ' τον πύργο βρισκόταν μία καλύβα. Εκεί καθόταν μία όρανη κοπέλλα, η Βεατρίκη, που δεν είχε γνωρίσει ποτέ τους γονείς της και που με δυσκολία κέρδιζε το ψωμί της, κάνοντας διάφορες δουλειές στα χωράφια. Αντίθετα με τη μικρή πυργοδεσποινίς που περιφρόνιζε την όρανη — είχαν την ίδια ηλικία — όλοι αγαπούσαν τη Βεατρίκη. Ήταν γλυκιά, εύστοχη, καλόκαρη και βοηθούσε όσους ήταν χειρότερα απ' αυτήν...

Στην Κορσική την ημέρα των Θεοφανείων τη λένε «Ημέρα των Βασιλιάδων» ή των Μάγων και σ' αυτήν την ημέρα οι κόδουν μία πηττα, που έχει μέσα ένα κουκί.

Η Λετίτια, λοιπόν, την παραμονή των Θεοφανείων είχε προτάξει τους μαγεύρους της να φτιάξουν πηττες και γλυκά και για να γιορτάσουν την ημέρα αυτή, είχε καλέσει στον πύργο της όλους τους νέους άρχοντες της περιοχής.

Και ανήμερα των Θεοφανείων, η Λετίτια μ' ένα όραμα κεντημένο με χρυσά αστέρια και φανταχτερά στολίσια, υποδεχόταν τους καλεσμένους της.

Σε μία στιγμή, τρεις άσπρομαλληδες γέροι ζήτησαν να της μιλήσουν.

— Τι θέλετε; τους ρώτησε.
— Εγγενείς άρχοντες, της είπαν, έχουμε χάσει το δρόμο μας. Μάς λήστεψαν και πεθαίνουμε από πείνα... Θα μάς αφήσετε να καθίσουμε στο τραπέζι σας;

— Χά, χά, χά! γέλασε δυνατά η Λετίτια. Δεν περιμένα τόσο θράσος! Δεν υπάρχει μέρος στον πύργο μου για ζητιάνους... Φύγετε, λοιπόν, γιατί περιμένα τους άρχοντες να γιορτάσουμε μαζί τα Θεοφάνια.

— Θα φύγουμε, άρχοντες, της αποκρίθηκε ο πιο γέρος. Μά θα σου αφήσουμε μία ευχή για να μάς θυμάσαι. Λοιπόν, απ' την ημέρα αυτή, ό,τι φαγώσιμο θα πιάσεις στα χέρια σου θα γίνεται στάχτη!...

— Έπειτα, οι τρεις ξένοι έφυγαν εὐθύς απ' τον πύργο και συνέχισαν το δρόμο τους. Έφτασαν έτσι έξω απ' την καλύβα της Βεατρίκης και χτύπησαν την πόρτα. «Η όρανη, που ήταν συντημένη να περνά μόνι τις τις γιορτινές μέρες, την ώρα εκείνη, έστρωσε το τραπέζι.

— Ποιός είναι; ρώτησε.
— Τρεις όδοιποροι που είναι κατάκοποι και πεινασμένοι...

— Καλώς ώριστε, τους είπε η Βεατρίκη, μπαίνοντας τους ξένους μέσα. Μονάχα το τραπέζι μου είναι φτωχό. Θα σας προσφέρω μόνο, μ' όλη μου την καρδιά το γάλα της κατσίκας μου κι 'ένα κομμάτι από τη μπουρτίνα πηττα, που ετοίμασα για το καλό της ημέρας...

— Νάσαι εύλογημένη, κοπέλλα μου, απάντησε ο ένας.
— Νάσαι εύλογημένη!... πρόσθεσαν τότε κι' οι άλλοι.

Κι' αμέσως η καλύβα της Βεατρίκης πλημύρισε από φως. Οι όδοιποροι, καθισμένοι στη

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τὰ φρέσκα ψάρια

— Ο Τότης πρεζαίνεται να βοηθή τη μητέρα του και να κάνει θελήματα.

— Σήμερα, παιδί μου, θέλω να πας στο γειτονικό ψαροδίκιο και να μου πάρεις μία όκα ψάρια... το λέει εκείνη χαμογελώντας.

— Μάλιστα, μαμά... αποκρίνεται ο Τότης ενθουσιασμένος.

— Γρήγορα όμως, γιατί έχεις και να διαβάσεις... το θυμίζει αυστηρά η μητέρα του.

— Ο Τότης όμως έχει φύγει κιάλας και τρέχει για τον ψαρά της γειτονιάς.

— Τι θέλεις, μικρέ μου; τον ρωτάει εκείνος.

— Άλλα ο Τότης, σαν έμπερος πελάτης, αντί ν' απαντήσει, πηγαίνει κοντά σ' ένα πανέρι με ψάρια και τα... μυρίζει!

— Γιατί μυρίζεις τα ψάρια, μικρέ μου; «Όλα είναι φρεσκοτάτα!... το λέει ο ψαράς περημένος.

— Δεν τα μυρίζω... Τὰ ρώτησα μονάχα τι νέα είχαν να μου πουν από τη θάλασσα... απαντάει ο Τότης, που πρότιμη να φύγει με το δίχτυ αδειανό!... ΜΙΚΥ — ΜΑΟΥΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΙΟΥ



— Καλώς ώριστε! είπε η Βεατρίκη στους τρεις ξένους.

γωναί, σκορπίζανε γύρω τους μία παράξενη λάμψη. Ένα φωτεινότανο έλασμα στο κεφάλι τους.

Η Βεατρίκη αφού τους πρόσφερε γάλα, τους είπε:

— Και τώρα καλοί μου ξένοι, ας κόψουμε την πηττα. Είναι φτιαγμένη με μπουρτίνα, που μου χάρισαν οι γείτονες...

— Θυμήθηκες όμως να βάλεις μέσα το κουκί; τη ρώτησαν.

— Το ξεχνάει κανείς ποτέ; τους απάντησε. Πόση χαρά νοιώθω που θα μοιραστώ την πηττα μου μαζί σας!...

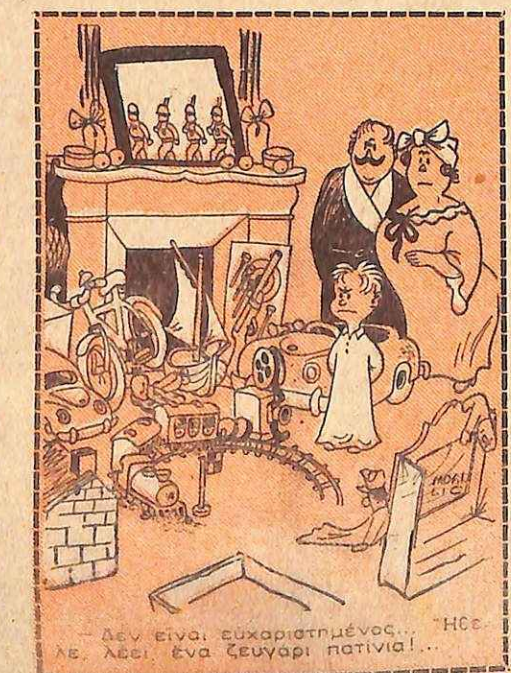
Η Βεατρίκη, λοιπόν, κόδοντας την πηττα, και παίρνοντας ένα κομμάτι για να το προσφέρει στους μουσαφίρους της, είδε να πέφτει απ' αυτό μία λίρα. Κι' από δεύτερο έπεσε μία άλλη. Κι' απ' το τρίτο!... Το τραπέζι γέμισε από λίρες!

Θαμνημένη άπό τόσο χρυσάφι η Βεατρίκη ρώτησε τους ξένους πώς είχε γίνει αυτό το θαύμα. Εκείνοι όμως δεν έδωσαν μιλιάν. Φεύγοντας κατόπιν της είπαν:

— Αυτό που φάγαμε μάς έδωσε δύναμεις. 'Η αγάπη για τον άλλο πληρώνεται από το Θεό!

Από σήμερα θα είσαι η Βασιλίσσα του Κουκίου κι' ό,τι θα πιάσεις στα χέρια σου θα γίνεται χρυσάφι!...

Μία νέα λάμψη πλημύρισε την καλύβα και σε λίγο χάθηκε, όπως χάθηκαν κι' οι τρεις ξένοι.



Στο μεταξύ, η Λετίτια στον πύργο, τριγυρισμένη από τους νέους άρχοντες, καθόταν σε μία ψηλή πολυθρόνα. Κρατούσε ένα χρυσό μαχαίρι κι' έτοιμαζόταν να κόψει την πηττα, που δυο υπηρέτες της είχαν φέρει σε μεγάλη άσημενια πινατέλλα. Μόλις όμως έκοψε το πρώτο κομμάτι και το πήρε στο χέρι της, είδε πώς έγινε στάχτη! Πήρε δεύτερο, μα κι' αυτό έγινε στάχτη!... Και το τρίτο κι' όλη η πηττα έγινε στάχτη!...

Η Λετίτια τότε θυμήθηκε τα λόγια που της είχαν πη οι τρεις ζητιάνοι, όπως τους είχε ονομάσει. Οι καλεσμένοι της τώρα σηκώθηκαν να φύγουν, αφήνοντας την κυρά του πύργου να κλαίει απ' το κακό της.

Την ίδια ώρα, στην καλύβα της Βεατρίκης είχαν μαζεψτεί όλοι οι χωριάτες. Είχαν μάθει πώς άνοιξε η τύχη της κι' είχε γίνει Βασιλίσσα του Κουκίου. Κι' εκείνη καθισμένη στο κατώφλι της πόρτας της, τους διηγόταν την ιστορία της πηττας της.

Ξαφνικά παρουστάθηκε μπροστά της η Λετίτια, φωνάζοντας σαν τρελή:

— Δεν ξέρω τι να κάνω! Δίχως άλλο κάποιος με καταράστηκε! «Ό,τι φαγώσιμο πιάνω γίνεται στάχτη! Άκουσα, λοιπόν, Βεατρίκη για το καλό που σε έρχηκε σήμερα. Κι' έρχομαι σε σένα, που τόσο καιρό σε περιφρόνισα, για να πής σ' εκείνους τους ξένους που σ' εύλογησαν κάτι καλό και για μένα. Άφησε με να τους μιλήσω...

— Μα έφυγαν πιά, της αποκρίθηκε η Βεατρίκη. Θα ζητήσω όμως από το Θεό, που είναι μεγάλος, να σε σώσει από αυτή τη συμφορά. Έλα να τον παρακαλέσεις μαζί μου... Θα σε ακούσει!...

Τη στιγμή εκείνη η καλύβα γέμισε από φως και παρουσιάστηκαν πάλι οι τρεις άσπρομαλληδες όδοιποροι, έχοντας στο κεφάλι χρυσή κορώνα και στο χέρι βασιλικό σκήπτρο.

Ο κόσμος, που στο πρόσωπό τους άναγνώρισε τους Μάγους της Άνατολής, τους προσκύνισε.

— Καταλάβετε τώρα ποιοι είμαστε... τους είπε ο ένας. Έμεινε είμαστε που προσκυνήσαμε στη φάνη τη γέννηση του Χριστού και φεύγουμε, για να γυρίσουμε τον άλλο χρόνο... Έμεινε, λοιπόν, ανταμειβόμενοι τους καλούς και εύσπλαχνικούς, όπως είναι η όρανη Βεατρίκη και τιμωρούμε σκληρά τους κακούς, όπως τη φαντασμένη, την άσκη κι' άσπλαχνη πυργοδεσποινίς... Για χατίρι όμως της Βασιλίσσας του Κουκίου, που μάς παρακαλεί, δεν επιμένουμε στην τιμωρία της. Άλλα το πάθημα, ας της γίνει μύθημα. Κι' από δω κι' έμπρός ας γίνει κοινή η εύσπλαχνική στους δυστυχισμένους. Και με τα πλούτη της ας βοηθήσει τους φτωχούς!...

Η Λετίτια, τότε, μετανοημένη, πήρε το χέρι της Βεατρίκης και της είπε:

— Θέλω να με βοηθήσεις κι' εσύ Βεατρίκη, να γίνω σαν και σένα. Έλα να μείνουμε στον πύργο μαζί για πάντα...

Κι' ενώ οι Μάγοι χάρηκαν πάλι, οι δυο κοπέλλες τράβηξαν για τον πύργο.

Τα χρόνια πέρασαν. Η Λετίτια πέθανε κι' έγινε μία άλια. Όσο για τη Βεατρίκη, που είχε το χάρισμα να γίνεται χρυσάφι ό,τι άγγιζε, έκανε πάντα καλούς, όπου πέθανε κι' αυτή πολύ γρήγα. Κι' όλος ο κόσμος είχε τ' όνομά της στα χείλη του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιονόμωρο

— Ο δάσκαλος: Πέτρο, μπορείς να διατυπώσεις τη φράση «ή γάτα έφυγε» σε χρόνο μέλλοντα;

— Ο Πέτρος: «Η γάτα θα φύγει».

— Ο δάσκαλος: Και σύ, Πούλο, μπορείς να τη διατυπώσεις στην προστακτική;

— Ο Παύλος: Ψίτ! Ψίτ! Ψίτ!...

— Άλήθεια, Τότη, είναι κακό να κάθωνται δεκατρείς στο τραπέζι;

— Καμμία φορά...

— Πότε δηλαδή;

— Νά, όταν υπάρχει φαί για δώδεκα μονάχα.

— Ο Νίκος κάνει μάθημα στο σπίτι. Κι' ο δάσκαλος τον ρωτάει:

— Τι σημαίνει «ούκ οίδα»;

— Δεν ξέρω.

— Και «ούκ έπίσταμαι»;

— Δεν ξέρω.

— Η μικρή αδελφούλα του Νίκου τ' ακούει και τρέχει στη μαμά της.

— Πάλι άμελέτητος είναι ο Νίκος, της λέει. «Ό,τι τον ρωτάει ο δάσκαλος, δεν το ξέρει!

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

από ένα χαμίνι

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΟΥΣΣΕΝΑΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Βρισκόμαστε στην Άφρική, το έτος 1870. Μία ατμόκατος ένος γαλλικού πολέμου ανεβαίνει τον ποταμό Όγγουε, αναζητώντας το γιατρό Λαμπεριέρ, που τον απαγάγανε οι καννίβαλοι Όσουέμπας. Μέσα σ' αυτήν βρισκόταν ο θερμοαπής Φρικέ, ένας διαβολέμενος Παριζιάνος μάγκας που δε χάνει ποτέ το κεφάλι του. Επίσης βρίσκεται ένας νέος Γάλλος, όνόματι Άντρέ, που ακολουθούσε αυτή την άποστολή από δίψα για περιπέτειες. Πέφτουν λοιπόν κι' οι δυο στα χέρια των άγριων, που τους πηγαίνουν στο χωριό τους. Εκεί βρίσκουν και το γιατρό. Προορίζονται κι' οι τρεις να φαγωθούν, αλλά αφού παχύνουνε πρώτα. Γι' αυτό οι άγριοι τ'ους ταίζουν διά της βίας μ' ένα θρεπτικό υγρό. Άλλα, ο γιατρός κατορθώνει να φτιάχνει ζυγόνιο, με πρωτόγονα μέσα, να το εισπνέει κι' έτσι να μένει άδυνάτος. Το ίδιο θ' άρχισουν να κάνουν κι' οι δυο άλλοι. Ο Φρικέ τους διηγείται την ιστορία του: Ήταν ένα όραφανο και φτωχό παιδί, που έπαιτα από διάφορες περιπέτειες, άποφάσισε να κινή το γύρο του κόσμου, και γι' αυτό έγινε θερμοαπής σε πλοίο. Ένώ κουβεντιάζουν έτσι οι τρεις σύντροφοι, ακούγονται απ' έξω φωνές και ντουφεκίες κι' εμφανίζεται οη φυλακή τους ένας πανύψηλος Άθροσύνος. Είναι ο δευτέριμος Ιμπράημ και βασανίζεται από μία περαστική νόσο, από την οποία τόν γλυτώνει ο γιατρός με μία άπλη έγχυση. Από ευγνωμοσύνη, ο Ιμπράημ χαρίζει στους τρεις λευκούς την έλευθερία τους και τους παίρνει μαζί με το καραβάνι του, για να τους συνοδέψη ως την άκτή. Στο δρόμο, ο Φρικέ συλλαβίζει ένα μικρό άραπάκος και τόν παίρνει μαζί του, σαν άδελφό του, βαφτίζοντας τον «Μεγαλειότατο». Επίσης γίνεται στενός φίλος μ' ένα έλεφαντα του καραβανιού. Όταν το καραβάνι φτάνει στην περιφέρεια των Πκαμούντος, γίνονται έτοιμασίες, για ένα κυνήγι γορίλλας.

30Ν Το ζώο αυτό μοιάζει πολύ με τον άνθρωπο στη σωματική διάπλαση. Έχει όμως μορφή άγρια και κτηνώδη, σα γόνια πελώρια με φοβερά δόντια, μάτια λαμπερά και γομένα στις κόγχες τους κι' έφρασι φριχτή. Η κοιλία του είναι φουσκωμένη, το δέρμα του μαύρο και άτριχο στις παλάμες.

Η φυσική στάση του δεν είναι στα δυο πόδια, άλλα με τα τέσσερα. Μοιάζει τότε σαν πελάριος βράχος. Όταν περπατά, κάνει μεγάλα κι' άνοιχτά βήματα, σαν την άρκούδα.

Είναι χορτοφάγο. Έχει όσπασμα μάσελης ίσχυ, ρώτασε και δύναιμι άνυπόληστη. Μ' ένα χτύπημα του χεριού του, μπορεί να ξεκοιλιάσει έναν άντρα ή να το θρυμματίσει το κεφάλι. Σπάζει με τα δόντια του την κνήμη ντουφεκιού.

Αποφύγει τον άνθρωπο. Γίνεται όμως φοβερά επικίνδυνος, όταν είναι τραυματισμένος ή όταν τον πολιορκούν στενά.

Αυτό το ζώο έπρόκειτο να κυνηγήσουν οι Γκαλαμούντος κι' οι φιλοεξουσιμικοί τους. Δυο άρες τώρα, προχωρούσαν μέσα στο μισσοκύνιο δάσος. Το έδαφος ήταν μαλακό σαν σπογγώρη, και πάνω του σέρνονταν γιγαντινές ριζές, σαν φανταστικά έρπετα. Οι πυκνές άναθμιάσεις απ' την ύγρη γή συμπεκνώνονταν και κυλούσαν στους κορυμούς των δέντρων, στάζοντας πάνω στους λαχαναμένους κυνηγούς.

Ποτέ δεν είχε είσχωρήσει εκεί μέσα το φως του ήλιου. Κάτω απ' τους άπέραντους πράσινους θόλους έπικρατούσε μία άνυποφρη και πηνιγρή άμύδωφαιρα θερμότητα.

Οι κυνηγοί, κατάκοποι κι' έξανθημένοι απ' τον ιδρώτα, προχωρούσαν μέσα σ' εκείνο το φούρνο, άνοιγοντας δρόμο με τα τεκουργία τους άνάμεσα στην όργιαστική βλάστηση.

Μία ομάδα απ' τους τρεις Εύρωπαίους και δυο Γκαλαμούντος έρτασε έτσι σ' ένα είδος μονοπατιού, πάνω απ' το όποιο ήταν σπασμένα τα κλαδιά.

Πλησιάζανε στη φωλιά του γορίλλα...

Η άπαγωγή του Φρικέ

«Έπρεπε να πλησιάσουν κρυφά το ζώο. Ως θέκα βήματα, και γι' το σημάδεψαν στο στήθος, τη στιγμή που γ' άνορθώνονταν για ν' άπισταθή.

Ο Φρικέ, πιο κοντά απ' τους άλλους, προχωρούσε με μεγαλύτερη εύκολία, χωρίς ν' άναγκάζεται να σκύβει. Είχε το δάχτυλο στη σκανδάλη του ντουφεκιού του και πηγαίνε μπροστά απ' όλους. Ο γιατρός του είχε κάνει έπαυνημμένους παρατήρηση.

— Πήγαμε πίσω, έροκέφαλε! τοίλεγε σιγά. Θά μάς βάλει σε μπέλαδες!

— Μπά, μη φοβόσαστε, άπαντούς εκείνος έγγιγοιστε!

«Έφτασε πρώτος σ' ένα ξέφωτο και σταμάτησε ξαπώνοντας.

— Μία ματωρή φωνάζει.

Θέλησε να κάνει ένα βήμα πίσω, γλύστρησε και πάτησε τη σκανδάλη δίχως να το θέλει. Η ντουφεκιά έπεσε στην τόχη.

Την άκολουθούσε ένα άπαισιο μουγκορό κι'



ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ένα τρομαχτικό τρίμερο δοντιών. Ο άτυχος Φρικέ έμπηξε μία φωνή διαπεραστική...

«Όταν έφτασαν εκεί οι φίλοι του, διακρίνανε στην αντίθετη άκρη του ξέφωτου ένα μαύρο δγκο — το γορίλλα — που έσερνε στο χώμα κάτι άσπρο...

Η όπτασία αυτή χάθηκε άμέσως. Άκούστηκε έπειτα μία φωνή που ζητούσε βοήθεια... δυο ντουφεκίες, ή μία πολύ μετά την άλλη, δεύτερη φωνή... κι' ύστερα τίποτ' άλλο.

Ο άνθρωπος και το θηρίο είχαν χαθεί! Οι δυο Εύρωπαίοι είχαν σταματήσει, σαν άποληθωμένοι.

Ήταν νεκρός άραγε ο άγαπημένος τους Φρικέ; Ο κολλοσιάνος γορίλλας δεν είχε συντρίψει με το τρομερό του σφίξιμο;

Δεν άκούγονταν πιά τίποτα, κάτω απ' τις πυκνές φυλλωσιές.

Μήπως το άτυχο παιδί άγωνιούσε τώρα, εκεί κοντά, χωρίς να μπορεί να ζητήσει τη βοήθειά τους;... Άν οι δυο ντουφεκίες του είχαν χτυπήσει το γορίλλα, γιατί δε φώναζε;

Ο γιατρός κι' ο Άντρέ αντίδρασαν γρήγορα στην άγωνία που τους δάγκανε την καρδιά. Και καταστρώσαν άμέσως το σχέδιό τους.

— Άς συγκεντρώσουμε έδω τους άντρες μας, είπε ο πρώτος. Καθώς βάρχωνται από διάφορα σημεία στο δάσος, πιθανόν να συναντήσουν κάτι...

— Πολύ άσπασ!

Οι δυο ίθαγενείς, σχημάτισαν χανί με τα χέρια τους κι' έβγαλαν έπανηλμένους μία φωνή δυνατή, διαπεραστική κι' αλλόκοτη. Έπειτα ο Άντρέ τράβηξε το πιστόλι του κι' έβριξε έξη σφαίρες στον αέρα.

Κάποιοι άπάντησε άμέσως στο σύνθημά του. Θά ήταν άσφαλας ο Ιμπράημ. Καταλαβαίνοντας πώς συνέβαινε κάτι το άσυνήθιστο, έπιάχυνε τώρα την πορεία της δικής του ομάδας.

Κάποτε γρήγορα το γύρο του ξέφωτου, άπό άριστερά προς τα δεξιά, είπε ο γιατρός προς τ' άριστερά. Ψάχνετε κάθε θάμνο σπασμένο, κάθε πατημένο χορτάρι, κάθε φύλλο που έσκωνται έδω κι' οι άλλοι. Θα δούμε τότε τι θα κάνουμε...

Οι δυο άντρες, χάθηκαν άμέσως άνάμεσα στα δέντρα.

Ο Άντρέ συνάντησε πρώτος τα ίχνη που γόρευε. Οι πατημασιές του γορίλλα στο μαλακό έδαφος ήταν βαθιές και πελώριες. Διακρίνονταν άκούα τα σημάδια απ' το σώμα του Φρικέ, που τον τραβούσε πίσω του το ζώο, κρατών...

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

Τὰ φρέσκα ψάρια

Καμαρώστε τον Παυλί, που καθάλα πάνω σ' ότι, σερβιλά μετ' την αυλή και θαρρεί πως είναι κάτι!

Απ' τα γκέμια το βαστά κι' όλοένα σουλατσάει. Πέστε ποιος θα βνή μπροστά σ' έναν τέτοιο καθάλαρη!

Μία μεγάλη βέργα να! στόνα χέρι του κρατάει και σπηνούνια αληθινά σ'α παπούτσια του φοράει.

Πώ, πώ, τί τρεχαλητό! Καμαρώστε τον το φίλο, καθάλαρη ζηλεύτο, μ'α σε άλογο άπό εύλο!...

Α. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

Ο Φρικέ τράβηξε να διακρίνει στο άριστερό μέρος του μαλλιαρού τμήθους του μία πελώρια πληγή, απ' όπου έτρεχε το αίμα άφρίζοντας.

Προσπάθησε να φυλαχτεί απ' το ζώο, τεντώντας άπρυστά το άδειανό ντουφεκί του. Ο

Το χαμένο ΚΑΡΑΒΙ



ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

παράγραφο, πού τη διάβασα με περιέργεια: «Μερικοί άνθρωποι, αν και βρίσκονται μακριά ο ένας απ' τον άλλον, εξακολουθούν να ναι μαζί, γιατί οι ψυχές τους μένουν ενωμένες. Ο πιο δυνατός τραβάει πάντα τον πιο αδύνατο. Οι ψυχές βρίσκονται πάντα μαζί, μολοντί τα κορμιά ακολουθούν άλλο δρόμο».

Η μίς Χάρτφορντ εξήγησε εκείνη τη στιγμή, γιατί είχε βασίλει ο ήλιος κι είχε σηκωθεί άερας δυνατός. Σε λίγο, το βαρομετρο που έφευγε, ανησυχούσε τον πλοίαρχο. Κι είχε δίχτυ: «Υστερα από μία ώρα, το «Μόρροου» πάλευε απεναντιό μου με τα πελώρια κύματα που σήκωνε ένας τυφώνας!

Σαφηνικά, το σώμα της νέας «Αγγλίδας» αποσπάστηκε απ' τα χέρια μου, καθώς προσπαθούσα να το συγκρατήσω, και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι και τη φουρτούνα! Έπειτα το καράβι άρχισε να βουλιάζει κι' εγώ έχασα τις αισθήσεις μου...

Όταν συνήλθα, βρισκόμουν στη καμπίνα ενός βαποριού. Απέναντί μου, στην άλλη κουκέτα, καθόταν ένας νέος και διάβαζε ένα βιβλίο. Αναγνώρισα το φίλο μου Γκόρντον Ντύλ, που τον είχα συναντήσει στο Λίβερπουλ και μου είχε προτείνει να ταξιδεύουμε μαζί, με τ' ατμόπλοιο «Πόλις της Πράγας».

Γκόρντον! φώναξα μ' αγωνία. Τη σώσανε; Με κύταξε, καταπληκτικά.

— Τι θέλεις να πής; με ρώτησε. «Αν σώσανε ποιά;

— Τη Τζάνετ Χάρτφορντ!

— Η εκπληξή του ήταν απεριγραπτή.

— Μα τί πλοίο είν' αυτό; φώναξε.

— Η «Πόλις της Πράγας». Το ξέρεις πολύ καλά, Θεορέλλε! Είμαστε τρεις βδομάδες τώρα στη μέση του άκεανού, γιατί στη φουρτούνα που βρήκαμε χάλασαν οι μηχανές και μας έφυγε η έλικα.

— Θες να πής πώς έδω και τρεις βδομάδες βρισκόμαί σ' αυτό το πλοίο, ως επίδατης;

— Μα βέβαια!

— Μήπως άρρώστησα;

— Καθόλου. Σήμερα μόνο βυθίστηκες σ' ένα είδος ληθαργίου.

— Γκόρντον, για το Θεό! Έδω συμβαίνει κάποιο μυστήριο! Έξηγησέ μου τι τρέχει... Δε με σώσανε απ' το ναυάγιο του «Μόρροου»;

— Ο Γκόρντον Ντύλ έγινε τώρα καταχλωμός και με πλησίασε, ανήσυχος.

— Τι ξέρεις για τη Τζάνετ Χάρτφορντ; με ρώτησε μ' αγωνία.

— Όχι, πρέπει να μου μιλήσης εσύ πρώτα γι' αυτήν!

— Άκουσε λοιπόν. Η Τζάνετ είναι άρραβωνιαστική μου. Τη γνώρισα πέρσι στο Λονδίνο. Η οικογένειά της είναι απ' τις πλουσιότερες και δεν ένέκρινε το αίσθημά μας. Γι' αυτό αποφασίσαμε να εγκαταλείψουμε τα σπίτια μας και να φύγουμε μακριά, για να παντρευτούμε. Μα, την ημέρα που η Τζάνετ, με την πιστή μαύρη καμαριέρα της, έπρόκειτο να επιβιβάσει σ' αυτό το πλοίο μαζί μου, αλλαξε γνώμη: Για να μην ανακαλυφθεί απ' τους δικούς της, επιβιβάσθηκε στο λιωτοφόρο «Μόρροου», που έφυγε την ίδια μέρα... Από τότε, δεν έμαθα πια τί άγόνιζε...

Κύταξα βαθειά στα μάτια του Γκόρντον και τον ρώτησα ύστερα:

— Τι βιβλίο διαβάσεις;

— Τους «Στοιχειώδεις» του Ντένκερ, μου άπάντησε. Μου τώδωσε η Τζάνετ. Είχε δυο αντίτυπα, και κράτησε αυτή το άλλο... Έχω υπογραμμώσει με μαρ άγραφο που μουκανε έντυπωσι.

Κι' ο Γκόρντον μουδειξε την παράδειη παράγραφο που είχα διαβάσει στο βιβλίο της μίς Χάρτφορντ!

— Θα μου κινήσει τώρα τη χάρη να μου πής πώς γνώρισε τη μηνητή μου; με ρώτησε.

— Μα δε τη γνώρισα πουμενά! του άπάντησα ταρπαγμένος. Σ' άκουσα άπλως να μιλάς γι' αυτήν στον ύπνο σου.

— Ο Γκόρντον γέλασε και δεν έδωσε καμιά προσοχή στην ταρπαχή μου. Σε μία βδομάδα, βρισκόμαστε στη Νέα Υόρκη. Κι' εκεί μάθαμε πώς το «Μόρροου» είχε εξαφανιστεί!

... Νά τώρα η εξήγησι που δίνω εγώ σ' αυτό το μυστήριο: Ο Γκόρντον συλλογιότανε διαρκώς την άναμνήτη του. Το ύπνουνε διητό του, λοιπόν, παρακολούθησε όλη την τραγωδία της και τη μεταβίβασε στη σκέπη μου την ώρα που κοιμόμουν... Δεν ήξερε τίποτα ο Γκόρντον, γιατί ο συνειδητός νους του άγνοούσε άκόμη το δράμα.

Αυτό σημαίνει πώς έχομε μέσα μας μυστηριώδεις και καταπληκτικές δυνάμεις ενός άγνωστου άκόμη κόσμου. Γιατί είναι βέβαιον ότι, ούτε βρισκόμουν στο «Μόρροου» την ώρα του ναυαγίου του, ούτε είχα άκούσει ποτέ να γίνεται λόγος για τη δυστυχισμένη Τζάνετ Χάρτφορντ, την άρραβωνιαστική του φίλου μου!

Σαφηνικά το σώμα της νέας «Αγγλίδας» αποσπάστηκε από τα χέρια μου...

Βρισκόμουν τότε στο Λίβερπουλ, για έμπορικέσ υποθέσεις. Όταν τις τελείωσα, έφυγα πάλι για την Αμερική.

Μά, την τελευταία στιγμή, άντι να μπάρκαρ σ' ένα άπ' τα τόσα άνετα ύπερωκεάνεια, πήρα το μεγάλο λιωτοφόρο «Μόρροου».

Το «Μόρροου» ήταν ένα άγγλικό τριςάτιο, με λίγες καμπίνες για έπιβάτες. Οι μόνοι που ταξίδευαν σ' αυτό—έκτός από μένα—ήταν μία άραία κοπέλλα με τη μαύρη καμαριέρα της. Μου φάνηκε παράδειος πώς μία νεαρή «Αγγλίδα» έκανε ένα τόσο μεγάλο ταξίδι μονάχη της. Μά, όπως μου εξήγησε η ίδια, προτίκαυσε τη μοναξιά άπ' το θόρυβο του ύπερωκεανίου.

Εκκινήσαμε λοιπόν στις 15 Ιουνίου. Καί, για μία βδομάδα, είχαμε καλό καιρό. Η Τζάνετ Χάρτφορντ—έτσι λεγόταν η νέα—κι' εγώ δεν άργήσαμε να γίνουμε καλοί φίλοι. Άρχισα άλλωστε να νουίθω ένα παράδειο αίσθημα, που με τραβούσε πάντα κοντά της. Ήταν μία άνεξήγητη έλξη, που δεν είχε ά- «Εν' άπόγεμα, που καθόμαστε οι δυο μας στη γέφυρα, δε δίτασα να της μιλήσω γι' αυτή τη μυστηριώδη γοητεία που έξασκούσε μία έξηγησι, αν μπορούσε. Για μία στιγμή, η Τζάνετ Χάρτφορντ έμεινε σιωπηλή. ή κάρφωσε τα άράτια της μάτια στα δικά μου... Κι' άμέσως φαντάστηκα, με τον πιο άλλοκο τρόπο, ότι η νέα αυτή δε με κύταζε με ματιών της, άπ' μακριά... κι' ότι στο πρόσωπό της καθρεφτιζόνταν πολλά άλλα πρόσωπα—άντρες, γυναίκες και παιδιά! Το λιωτοφόρο, ο ούρανός κι' ο άκεανός, όλα είχαν χαθεί! «Υστερα ο νους μου σκοτισθηκε... Σε λίγο όμως, το σκοτάδι αυτό άρχισε να διαλύεται και ξανάρχισα σιγά-σιγά να βλέπω τά πράγματα όπως ήταν.

Η μίς Χάρτφορντ είχε κλειστά τα μάτια της φανερό πώς κοιμότανε. Πάνω στα γόνατά της βρισκόταν άνοιχτό το βιβλίο που διάβαζε. Ήταν οι «Στοιχειώδεις» του Ντένκερ. Μάλιστα, το δάχτυλό της είχε σταματήσει πάνω σε μία

ΕΞΟΡΕΝΙΚΕΣ
ΛΕΟΧΕΣ

Από τα «Κοιμένα κεφάλια» ως τους τζαμπατζήδες

Ο άνθρωπος Ιδρακοπέει και βασανίζεται για να εξασφαλίσει κάποια άνεση στη ζωή του, κι' όταν το κατορθώσει δεν ξέρει πώς να στατήσει τον καιρό του, έγραψε κάποτε ο Γάλλος χιουμορίστης Τριαντόν Μπερόν. Στην άνάγκη, λοιπόν, να γλυτώσωμε άπ' την άνάγκη, φαίνεται πώς ανταποκρίνεται κι' η Ιδρακή λέσχων, που έχουν τόσο μεγάλη διάδοσι στους άγγλοσαξωνικούς Ιδιώς λαούς. Οι λέσχες δεν είναι τίποτ' άλλο άπ' συγκεντρώσεις ανθρώπων, που άποφασίζουν να σκοτώνουν μαζί τον καιρό τους. Κι' ύπάρχουν πολλές που είναι άληθινά έξωφρενικές.

Το ρεκόρ σ' αυτό το κεφάλαιο το έχουν φυσικά οι «Αμερικανοί». Έτσι, άπ' εδω και κάμποσα χρόνια, λειτουργεί στη Νέα Ορλεάνη η λέσχη των «Κοιμένων κεφαλιών». Μη φαντασθείτε πώς πρόκειται για άνθρώπους που τους έχουν κόψει τα κεφάλια. Κάθε άλλο! Τα μέλη αυτής της λέσχης έχουν το κεφάλι τους στη θέσι του. Άλλ' άρνούνται να το χρησιμοποιούν. Μ' άπλούστερα λόγια, δε θέλουν να βάζουν το μυαλό τους να δουλεύει. Το Ιδρακό τους δεν είναι να μοιάζουν με τα ζώα, αλλά με τα φυτά! Ούτε γίνονται, ούτε σκέφτονται, ούτε προδίδονται, τυτική ζωή! Η λέσχη αυτή άρριμε άς σημερα πάνω άπ' 5.000 μέλη σε διάφορες άμερικανικές πόλεις.

Σ τις «Ηνωμένες Πολιτείες έπίσης, λειτουργεί η «λέσχη των φοροφυλάδων». Κάθε υποψήφιος κάνει μία έγγραφη έξαμολόγησι, άπου άναφέρει λεπτομερώς πώς και πότε έκλεψε το δημόσιο. Άν η έξαμολόγησι του κριθεί ελκικρινής και ικανοποιητική, έγγράφεται μέλος... Άναρτήση προϋπόθεσι για την έγγραφη είναι ότι η φοροδιαφυγή δεν πρέπει να έχει άνακαλυφθεί. Έκατοντάδες φορολογικοί ντετεκτιβ έχουν άσχοληθεί ως σημερα με τα μέλη αυτής της περιέργης λέσχης, που λειτουργεί, άλλωστε, φανερά. Άλλά δεν κατάρθωσαν ποτέ να ένοχοποιήσουν κανένα!

Μία άλλη περιέργη λέσχη, είναι εκείνη των «άπατηθέντων συζύγων». Άν κρίνη κανείς άπ' την άδρόα έγγραφη μελών, θα πρέπει να συμπεράνει ότι οι Αμερικανοί θεωρούν ως τίτλο τιμής το ότι άπατήθηκαν άπ' τις γυναίκες τους. Κι' έδω, όμως, ύπάρχει μία προϋπόθεσι για την έγγραφη. Άποκλείονται άπ' μέλη εκείνοι που έκδικήθηκαν μ' όποιονδήποτε τρόπο την άπιστη σύζυγο!

Άλλά κι' ο παλιός κόσμος δεν ύστερεί. Στην Άγγλια π.χ. ύπάρχει η λέσχη του «Ημιτελούς βιβλίου». Κάθε μέλος πρέπει να έχει γράψει ένα βιβλίο, χωρίς όμως το τελευταίο κεφάλαιο. Ένα άλλο μέλος άναλαμβάνει να γράψει αυτό το κεφάλαιο που λείπει. Γίνεται κατόπιν άνάγκησιν του βιβλίου σε έπίσημη συνεδρίασι κι' ύστερα άπ' αυτήν, ο συγγραφέας παίρνει τα χειρόγραφα και τα πετάει μέσα στο άναμμένο τζάκι. Κι' άφού κοπών, οι συνδεδεμένοι του του σφίγγουν το χέρι και του έκράζουν τα συγχαρητήρια τους. Ο πρόεδρος κατόπιν τον άνακρύσσει άξιο της άνδραπότητος, άφού τη γλύτωσε άπ' ένα νέο βιβλίο!

Στην Άγγλια, έπίσης, ύπάρχει η «λέσχη των φαντασμάτων». Τα μέλη της ύποχρεούνται: 1) Να πιστεύουν στα φαντάσματα. 2) Να έχουν άνακαλύψει ένα τουλάχιστον φάντασμα ή να έχουν φωτογραφήσει ένα φάντασμα που άνακαλύφθηκε άπ' άλλον.

Μία άλλη περιέργη λέσχη, που λειτουργεί άπ' άχρονα στη Γαλλία, είναι της «κοιμένης στα τέσσερα πεντάγρα. Μετέχουν σ' αυτό οι παθολογικοί τσιγκουνήδες. Το δόγμα της λέσχης είναι: «Νά παίρνεις τα πάντα, χωρίς να δίνεις τίποτα». Τα μέλη της άφήνουνται καταπληκτικές Ιστορίες. Ένα άπ' αυτά π.χ. ύπερφηανεται ότι έχει ταξιδέψει μ' όλους τους γαλλικούς σιδηροδρόμους, χωρίς να πληρώσει φράγκο. Στη Γαλλία λειτουργεί έπίσης η λέσχη των «κατά φαντασίαν άπάντηδων». Οι άνθρωποι αυτοί δεν έχουν κανένα καμιά κλοπή, ούτε κανένα εγκλήμα, ούτε έχουν μέρος σε καμιά συμπλοκή με την άστυνομία. Άλλ' έχουν κάνει πολύ καταπληκτικότερα πράγματα... με τη φαντασία τους. Καί τα άφήνουνται στους... άμωσπαθείς τους!

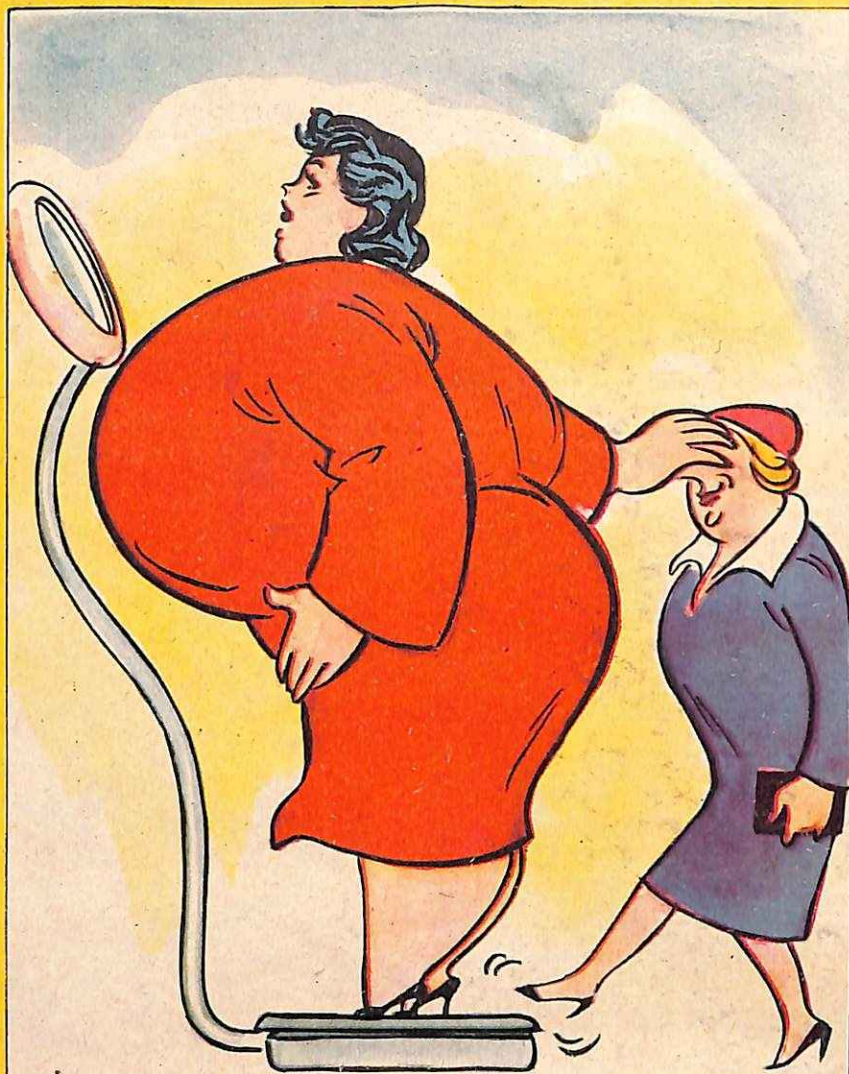
Σ το Παρίσι, λειτουργεί και η «έντιμος λέσχη των τζαμπατζήδων». Τα μέλη της αρκίζονται άμωσπαθείς βοήθεια για την έξασφάλισι δωρεάν εισιτηρίων σε θέαματα και προσκλήσεις σε χορούς ή σε δεξιώσεις!

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

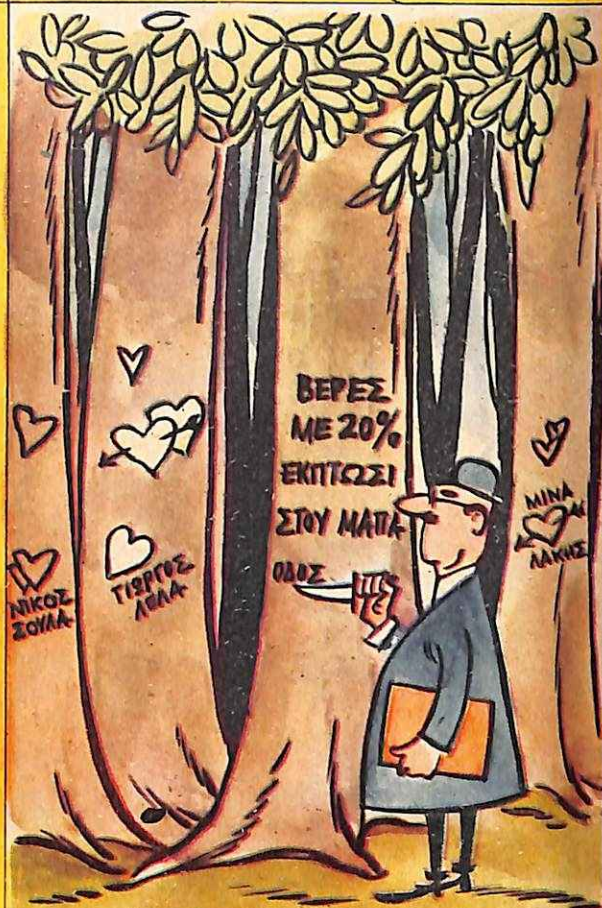
και το μέλλον σας

Ο πασίγνωστος στους παλιούς αναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο ωροσκόπιο, που θα σας βοηθήσει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, εκμεταλλευόμενοι τις ευκαιρίες και αποφεύγοντας τους κινδύνους που σας απειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο

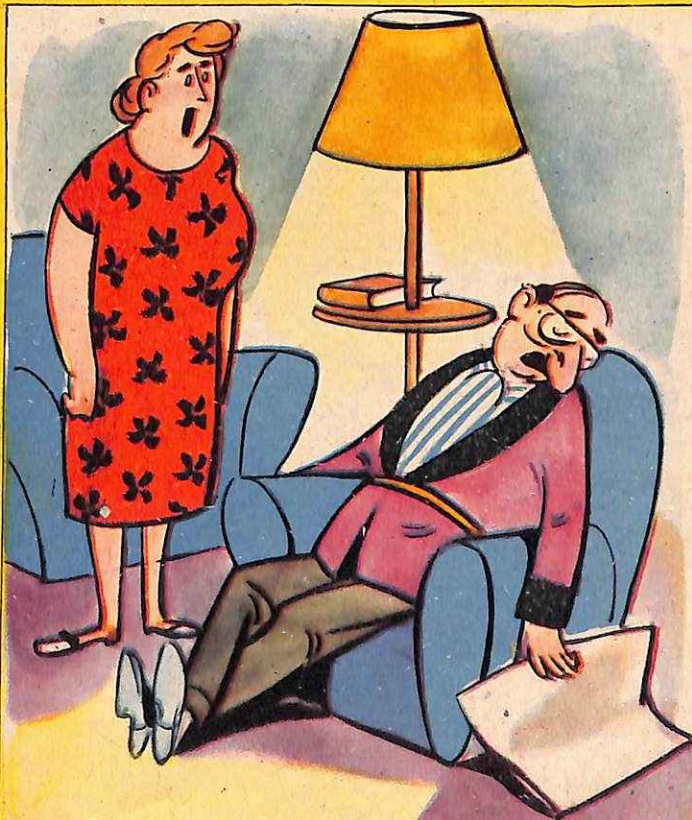
ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 'Απριλίου * Περίοδος κατάλληλη για να αναπτύξετε δράσι και να καταστρώσετε σχέδια, που έχουν μεγάλες πιθανότητες να πραγματοποιηθούν. * Διαμάχες με συναδέλφους φαίνονται αναπόφευκτες.	ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 'Απριλίου * Αποφύγετε τα πειράγματα, που κάνουν σε φίλους και συναδέλφους. Κινδυνεύουν να πάρουν δυσάρεστη τροπή. * Σ' τόν αισθηματικό τομέα θα μεταπηδήσετε για μία άπερισκήφια.	* Έκτός άπ' κάποιο κίνδυνο κρουολογήματος, η ύγεια είναι καλή και σ' άπιτρέπει να κάνετε έπίδειξι δυνάμεισμού. * Τυχερός άριθμός το 9. Πέτρα σας το ρουμίνι. * Άνθος ο μενεξές.
ΤΑΥΡΟΣ: 21 'Απριλίου - 21 Μαΐου * Πρέπει να ένεργήσετε με φρόνησι. Έχετε τάσι, άπως ο ταύρος του ζωδίου σας, να όρμήτε κατά των έμποίων, χωρίς να ύπολογίζετε προηγουμένως τις συνέπειες.	ΤΑΥΡΟΣ: 21 'Απριλίου - 21 Μαΐου * Τα άστρα σας ώθούν στη μοναξιά. * Αποφύγετε φίλους και άγαπημένο πρόσωπο κι' όμως μόνο κοντά τους θα βρήτε λίγη χαρά και θα διώξετε τη μελαγχολία.	* Σ' άς άπειλεί ένα κρουολόγημα, που δά το συνοδεύει δυνατός πονόλαιμος. * Σ' άς άπειλούν έπίσης πονοκέφαλοι και ζαλάδες. Πιθανόν να όφειλονται στο ότι έργάζεστε με άνεπαρκή φωτισμό.
ΔΙΔΥΜΟΣ: 22 Μαΐου - 22 Ιουνίου * Έξαιρετικά ευχάριστη περίοδος, αν εκμεταλλευτείτε καταλλήλως τις ευκαιρίες που σας παρουσιάζονται. * Ένα ταξίδι θα σας ώφέλησι πολύ επαγγελματικά. * Γενικά, εύνοια της τύχης.	ΔΙΔΥΜΟΣ: 22 Μαΐου - 22 Ιουνίου * Εύνοια της τύχης στον αισθηματικό τομέα. * Η εύνοια των τρόπων σας έξασφαλίζει τη συμπαθέα έτεροφύλου προσοχή. * Αποφύγετε με κάθε τρόπο το διπλό παίγνιδι.	* Αποφύγετε τις στενοχωρίες και τις σκέψεις κατά τις ώρες των γευμάτων. Σ' αυτές όφειλονται οι στομαχικές ένοχλήσεις και η δυσπεψία. * Άριθμός σας το 5. * Χρώμα το πράσινο.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ιουνίου - 23 Ιουλίου * Άν η έργασία σας χρειάζεται κάποια διαφήμισι, η περίοδος είναι η πιο κατάλληλη για να την κάνετε και να προσελκύσετε το ενδιαφέρον του κοινού. * Οι δυσχέρειες εξαφανίζονται.	ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ιουνίου - 23 Ιουλίου * Φαντασία και ύπερβολική αισιοδοξία σας κάνουν γ' άκολουθήσι λανθασμένο δρόμο. * Η άσπείθεια σας θα τιμωρηθεί και μάλιστα πολύ σύντομα. * Άπαιτούνται ελκικρινείς εξήγησεις.	* Νομίζετε πώς είστε άρρωστος, άλλά αίσιο όρμίζεται μάλλον στη νοσήρη φαντασία σας. * Διώξτε τις μαρδες σκέψεις και άναπτύξτε δραστηριότητα, αν άσχολήστε με πνευματική έργασία.
ΛΕΩΝ: 24 Ιουλίου - 23 Αυγούστου * Θα σας γίνουν άπρόδλεπτες και έξαιρετικά ένδιαφέρουσες προτάσεις. * Δυναμισμός και ταχεία αντίληψι σας έξασφαλίζουν σίγουρη έπιτυχία. * Μη χάνετε πολύτιμο χρόνο.	ΛΕΩΝ: 24 Ιουλίου - 23 Αυγούστου * Περίοδος κατάλληλη για να διευρύνετε τον κύκλο των φιλικών σχέσεων. * Θα κάνετε έπίσης πολύ ευχάριστες συναντήσεις. * Άχρίς και γοητεία σας έξασφαλίζουν εύκολη κατακτήσεις.	* Βάλετε μία τάξι στη ζωή σας και τότε αυτομάτως θα εξαφανιστούν όλες οι άνωμαλίες και ένοχλήσεις. * Καταπολεμήστε τη νευρικότητα που μπορεί να έχη όλέθριες συνέπειες.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αυγούστου - 23 Σεπτεμβρίου * Κατά την περίοδο αυτή η έργασία σας θα σταθεροποιηθεί άκόμη περισσότερο. * Άχρίς σε μία Ιδέα σας θα έξασφαλίστε σημαντική έπιτυχία. * Όλοι παραδέχονται την άξία σας.	ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αυγούστου - 23 Σεπτεμβρίου * Επαγγελματικό ταξίδι θα μεταλλάξει σε μία πολύ ευχάριστη αισθηματική περιπέτεια. * Γενικά περίοδος κατάλληλη για εύκολες κατακτήσεις, που θα είναι όμως έφήμερες.	* Η ύγεια θα παραμείνη καλή, αν χαλινώσετε τα νεύρα σας και συνήξετε τη διαίτα, που σας έπέβαλαν. * Τυχερός σας άριθμός το 5. * Άνθος η άνεμώνη.
ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 Οκτωβρίου * Η τύχη εύνοει την έργασία και την κάνει να πάρη μία ευχάριστη τροπή. * Άναπτύξετε δραστηριότητα και θα έπιτύχετε πολλές ικανοποιήσεις. * Έχετε έμπιστοσύνη στον έαυτό σας.	ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 Οκτωβρίου * Θα ξεχάσετε κάτι και αυτό θα γίνη άφραμη έπίσοβου αισθηματικής φύσεως. * Κρατάτε σημειώσεις για να έστε συνεπής στα ραντεβού σας. * Θα έπιτύχετε πολλές κατακτήσεις.	* Μεγάλη εύαισθησία στο κρδο. Γι' αυτό πρέπει ν' αύξησετε τις προσφυλάξεις. * Προσέξτε πολύ την ύγεια σας, που μπορεί να σημειώσει μία άφανκή κάμψι. * Τυχερός άριθμός το 1.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου * Εύνοια της τύχης Ιδιως στις έργασίες που έχουν σχέση με τη γυναίκα και την όμορφιά της. * Μία Ιδέα που θεωρούσατε σπουδαία, δε θα άποδώσι τα κέρδη που περιμένετε.	ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου * Τίποτα το νέρ ή άξιοσημείωτο στον αισθηματικό τομέα. * Η ήρεμία σας έπιτρέπει να κάνετε ένα έλεγχο συνειδήσεως, που θα ώφέλησι πολύ τις σχέσεις σας με το άλλο φύλο.	* Περίοδος κατά την οποία μπορείτε να κάνετε έπίδειξι άντοχής και δυναμικότητας. * Τα άστρα δημιουργούν συνθήκες, που προστατεύουν την ύγεια σας άπ' κίνδυνο. * Πέτρα το ρουμίνι.
ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου * Δείχνετε μεγάλο ένδιαφέρον για την έργασία σας, άλλά τα άποτελέσματα που περιμένετε δε θα άναποκρινώνται στις προσδοκίες σας. * Πάντως δεν πρέπει να μειώσετε τις προσπάθειες.	ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου * Οι φιλικές σχέσεις θα σας προσφέρουν πολύ μεγαλύτερες ικανοποιήσεις άπ' όν έρωτα. * Συμπεριφορά φίλου θα είναι για σας ευχάριστη έκπληξη. * Ευχάριστη συνάντησι.	* Φανήτε πολύ προσεκτικός, Ιδιως αν οδηγείτε αυτοκίνητο. * Άδιαβεία που όφειλεται μάλλον στην κακή κυκλοφορία. * Μη πάρετε κανένα φάρμακο, χωρίς να συμβουλευτείτε το γματό σας.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 Ιανουαρίου * Διακόψτε μία προσπάθεια, μόλις βεβαιώσετε πώς δεν άκολουθήσατε το σωστό δρόμο. * Άδην φίλοι καταβάλουν προσπάθειες για ν' άποτύχουν στα σχέδια, στα όποια στηρίζετε έλπίδες.	ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 Ιανουαρίου * Άπ' αίσθηματικής πλευράς η περίοδος αυτή μπορεί να χαρακτηριστεί μονότονη. * Εύκαιρία να έξασκώσετε τί σκέπτεται για σας πρόσωπο που σας ένδιαφέρει Ιδιαίτερος.	* Έχετε την έντύπωση πώς κάτι δεν πάει καλά κι' όμως τίποτα δε δικαιολογεί τις άνησυχίες σας. * Σε ένδεχομένη έπίοκειψι σας σε έξοχη προσέξτε και άποφύγετε τα ζώα.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ιανουαρίου - 19 Φεβρουαρίου * Το ένδιαφέρον σας διχάζεται προς δυο διαφορετικές κατευθύνσεις και η έκλογη, που πρέπει όπωσδήποτε να γίνη, σας φαίνεται πολύ δύσκολη. * Πολύ πιθανόν να βρήτε τρίτη έξέδο.	ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ιανουαρίου - 19 Φεβρουαρίου * Στον έρωτα δείχνετε πότε δυσπιστία και πότε άπλήρη έμπιστοσύνη, ένω άπέρπει να βείατε άκριώς το άντίθετο. * Οι άμφιβολίες που σας βασανίζουν είναι τελείως άδικολόγητες.	* Μόνο το κυκλοφοριακό σύστημα μπορεί να σας προξενήσι ώρισμένες έγνοιες. Θα είναι όμως παροδικές άπ' όν όρο να καταπολεμήσετε έγκαιρως το κακό. * Τυχερό πετράδι το τοπάσι.
ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου - 21 Μαρτίου * Θα έργασήτε με ζήλο, άλλά θα κάνετε κάποιο λάθος που τελικά μπορεί και να σας ζημιώσει. * Μία διασπείσι σας μπορεί να σας βοηθήσι ν' άποφύγετε την κακοτοπία αυτή.	ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου - 21 Μαρτίου * Στον έρωτα δείχνετε πότε δυσπιστία και πότε άπλήρη έμπιστοσύνη, ένω άπέρπει να βείατε άκριώς το άντίθετο. * Οι άμφιβολίες που σας βασανίζουν είναι τελείως άδικολόγητες.	* Χρειάζονται προσφυλάξεις για ν' άποφύγετε ή ν' άπαλλάξετε άπ' ένα κρουολόγημα, που άπειλει την ύγεια σας με δυσάρεστες περιπλοκές. * Θα ύποχρεώσητε να κάνετε έξαντλητική πορεία.



Ἡ Χοντρή ζυγίζεται.



Χωρίς λόγια.



— Σύννα Γιάννη... Είναι ώρα νά πᾶς νά κοιμηθῇς!...



— Δεν ξέρω τὸ ἐπώνυμό του, ἔχει ὅμως μιὰ σπουδαία βιλλίτσα στὴν Ἑκάλη!...